

Autonomie.

časopis volné dohody / září 1996

20

EDITORIAL SVOBODA JE STÁLOU VÝZVOU SVOBODNÁ BYTOST A "SVOBODNÉ VOLBY" O
ZASTUPITELSKÉ DEMOKRACII POLICIE NA STRANĚ NEOFAŠISTŮ REPRESE PROTI
AUTONOMNÍ ANTIFA CRIMINAL INJUSTICE BILL DOPADÁ NA DISENT V ANGLII BITVA
O DÁLNICI M77 A 30 FAIRMILE STREET PARTY DNY CHAOSU 1995 TOFU LOVE
KINA MIZBEHAVIOUR TECHNO UNDERGROUND JE JEDNA Z CEST L.E.T.S. CRYSTAL
WATERS PROTİKAPITALISTICKÝ ODBOJ VE VELKÉ BRITÁNII ŠPANIĚLSKÁ REVOLUCE 1936 RUSKÝ
ANARCHISMUS VE 20. STOLETÍ PROJEKT METROPOLIS HOT SQUATS FEDERATION

... je stálou
... o zastupitelské demokracii
... represe proti autonomní anti-fa criminal
... justice bill dopadá na disent v Anglii bitva o dálnici M77 a 30 fairmile
street party dny chaosu 1995 tofu love frogs kina mizbehaviour
techno underground je jedna z cest l.e.t.s. crystal waters
protikapitalistický odboj ve velké Británii španělská revoluce 1936 ruský
anarchismus ve 20. století projekt metropolis hot squats federatie

AUTONOMIE
Časopis volné dohody
P.O.Box 223
Praha 1, 111 21
Czech Republic

Svoboda je stálou výzvou	str. 2
Editorial, obsah	str. 3
Svobodná bytost a "svobodné volby"	str. 4
O zastupitelské demokracii	str. 5
Policie na straně neofašistů	str. 6
Represe proti Autonomní Antifa	str. 7, 8
Criminal Injustice Bill	
dopadá na disent v Anglii	str. 9, 10
Bitva o dálnici M77	str. 11, 12
A 30 Fairmile	str. 13
Street Party	str. 14
Dny Chaosu 1995	str. 15, 16
Tofu Love Frogs	str. 17
KINA	str. 18
Mizbehaviour	str. 19
Techno Underground je jedna z cest	str. 20, 21
L.E.T.S.	str. 22, 23
Crystal Waters	str. 23, 24
Protikapitalistický odboj ve Velké Británii	str. 25
Španělská revoluce 1936	str. 26, 27
Ruský anarchismus ve 20. století	str. 28, 29
Projekt Metropolis	str. 30
Hot Squats	str. 31, 32
Federatie Kollektief Rampenplan	str. 33
Active Distribution	str. 34, 35
Pouštní stezka Godfreye Reggia	str. 34, 35
Bender Kultura	str. 38

Informace je vaše zbraň....

Úmyslem tohoto časopisu je, aby se vám stal nástrojem s přesnou informací a pozitivní inspirací.

Demaskovat skrytou každodennost a do popředí vystrčit nové iniciativy.

Stát za kulturní rozmanitostí, komunitou a respektem.

Dát hlas těm, kteří hlas nemají, mají ho chraptivý nebo se bojí mluvit.

Bojovat za lepší prostředí - venkovské, městské i psychické.

A to, bez Bible, mocenské ideologie nebo touhy ovládat někoho jiného, než sebe samého.

...Ozbrojte se.

Editorial

Necelých pět let od vydání nultého čísla Autonomie jsme pro vás opět připravili číslo další. Nyní 20. v pořadí. Podobně jako předchozí čísla, je i toto určitým zrcadlem ve vývoji našeho myšlení a získaných zkušeností.

Autonomii stále považujeme za prostředek vzájemné komunikace a za zdroj informací. Od počátku jsme se snažili dát prostřednictvím Autonomie hlubší rozměr anarchistickému hnutí, což se odrazilo i na výběru článků a vlastním mnohdy nadčasovém zaměření Autonomie. Lze tedy říci, že Autonomie je časopis nejenom anarchistický. Naším cílem nebylo anarchismus redukovat na pouhou politickou doktrínu, ale dát mu rozměr se vším všudy, co je správné. Více vám o našem současném myšlení řekne autorský článek "Svoboda je stálou výzvou".

Články, které vám předkládáme, se můžete nejenom inspirovat, ale i více dozvědět o protestních a jiných hnutích po celém světě. Čechy nevyjímaje. Pro některé z vás to může být i popud ke svým vlastním činům. Pro tento případ jsme otevřeni vám pomoci. Kontaktujte nás. Jsme také otevřeni opačným směrem, uvítáme rady a pomoc od vás ve věcech, které organizujeme. Práce na

Autonomním centru Ladronka či jeho následovníkovi je až nad hlavu. Stejně tak je to i s vydáváním Autonomie a informačního měsíčníku Autonom. O dalších projektech a aktivitách ani nemluvě.

Náš vlastní vývoj je jedna věc. Dalším výrazným problémem jsou finance. Faktem zůstává, že Autonomie není časopis, který by byl schopen stoprocentního samofinancování. Proto na její podporu proběhlo již v minulosti několik benefitních kulturních akcí.

Pro udržení Autonomie, nechceme hledat hluboké kompromisy. Příkladem je tzv. "placená reklama", kterou jako finanční vzpruhu zavádět nemíníme. Vsadili jsme na anarcho - autonomní scénu. Na její kulturu a lidi, kteří ji tvoří. Nepotřebujeme nezodpovědné diletanty a parazity. A pasivních konzumentů alternativní kultury je už taky dost.

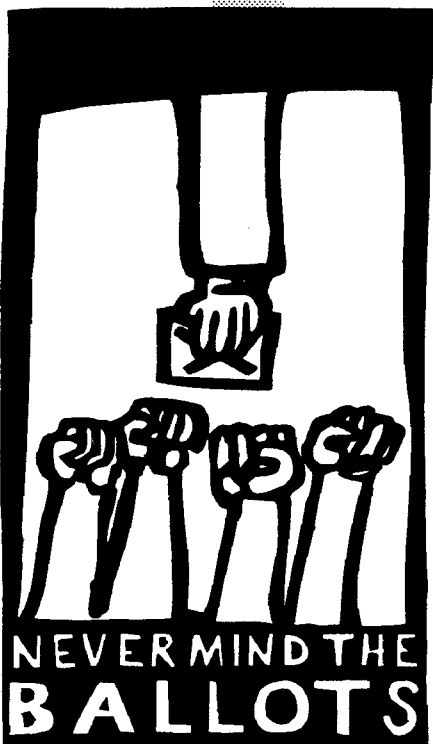
Takže....

..... něco dělej!

Autonomie

Svobodná bytost a "svobodné volby"

"Svobodná vůle a rozum jest nejdražším darem přírody a hřeší každý, kdo se těchto darů vzdává, kdo se jiným svěruje a jiné nechává hospodařit jimi." Málokterá teze revolučních klasiců prošla časem tak nezměněna jako tato z Kőrbrova Ethického anarchismu. Ano, pro svobodné individuuum je nepřítelem každý, kdož by chtěl mluvit a jednat jeho jménem, rozhodovat zaň a ještě si za to nechat platit. A právě proto stát, organizující legální kumulace moci, zůstal až do dnešních dnů nepřítelem pro všechny svobodnomyšlné bytosti. Od vydání Ethického anarchismu však uplynul sto jeden rok a nemůžeme očekávat, že postupy a cíle prvních černorudých bojovníků budou platit beze změny i dnes. Vztah anarchisté a volby je oblíbeným diskusním evergreenem a není na škodu zamyslet se nad tímto problémem i na stránkách Autonomie.

Čeští anarchisté, stejně jako soudruzi v okolních zemích, zformulovali na sklonku minulého století svůj postoj k všeobecnému volebnímu právu shodně a jasně - požadavek voleb odvádí od skutečného boje za svobodu a hlavně legalizuje systém rozhodujících a podřízených - tedy stát. Tento postoj je nejvýše logický, vznikl v době, kdy všeobecné volební právo neexistovalo a revoluční masy hledaly své prostředky k vydobytí co nejvíce svobody na troskách starého světa. A právě odmítnutí všeobecného volebního práva rozdělilo na dlouhou dobu revoluční hnutí - anarchisté se dívali do budoucnosti s vidinou společnosti volné dohody, zatímco jiné revoluční proudy věřily v boj na parlamentní půdě. Starý svět padl a nastoupila éra republik - vykoňšťování pracujících neustalo, jen dostalo novou, rekněme demokratickou podobu. A v té má své místo i všeobecné hlasovací právo. Anarchisté neuspěli a dlouhá léta jim nezbylo než tápat a hledat nové cesty - až po zakládání anarchi-

stických stran.

Skok a jsme na konci století dvacátého. Všeobecné volební právo se stalo pilířem všech systémů, které samy sebe nazývají demokratickými. Stalo se důkazem o legitimitě systému, roubkem do ust kritiku a hlavně bezchybné fungujícím procesem, jak udržet u moci hodné synky kapitálu. Fenomén všeobecných voleb, tato ubíjející fraška by stála za samostatný článek. Protentokrát vzememe existenci voleb za fakt a věnujeme se vypořádání s ním, našim osobním postojům.

Je zbytečné bojovat dnes za zrušení všeobecného volebního práva, je více aspektů dnešní společnosti, na jejichž zničení stojí za to napřít veškerou svou energii. Syndikalisté necht' rozpítávají výrobní vztahy, necht' jsou pacifisté proti militarismu, ekologové ať bojují za naši matku, radikálové necht' dál čistí ulice a dávají rány výš než jen do úsměvů fašistických výrostků.

Jednou za čtyři roky však přijde otázka: volit či nevolit? Pro účast ve volbách hovoří to, že stejně proběhnou, ať už se účastníme, či nikoliv. Neexistuje u nás hnutí (na rozdíl od Británie a její Anti Election Alliance), které by sjednocovalo nevoliče a nabízelo jiný program. Svým hlasem, který kromě pár minut nic nestojí, podpoříme snesitelnějšího politika, neúčastí zapadneme do skupiny politických flegmatiků a odevzdanců. To je první názor. Názor nevolit však má také své opodstatnění - proč se účastnit divadla, v němž scénář píše jiní a nám je vyhrazena jen okleštěná role komparsu. Každý nevolič připouští, že sice rezignuje na svou šanci rozhodovat (byť minimální), ta mu však nestojí za pocit ztráty svého nadhledu. Za úvahu stojí též řešení, přijaté na Střeleckém ostravě prvního máje 92, totiž volba bílým hlasovacím lístkem.

Je nemožné konstatovat, který z názorů je více correct. Volba je čistě individuální.

Akceptujeme-li tedy možnost účasti ve volbách, vyvstává nám otázka KOHO? Ač ani tady není jasná odpověď, je možné analyzovat přístupy jednotlivých stran a dobrat se k výsledku "menšího zla", přičemž do analýzy je objektivně možné zahrnout jak osobní hledisko, tak i hledisko celého našeho hnutí. Zjednodušeně řečeno - zatímco otázka účasti je osobní věcí každého jednotlivce, samotná volba už není. Právě proto, že u urny končí anarchie a začíná demokracie, proto že odevzdáním svého hlasu přistupuje individuuum na systém volených zástupců, kteří se při vykonávání své moci budou ohánět i jeho hlasem, z něj budou odvozovat jeho legitimitu. Z tohoto důvodu mi nyní vzniká právo hodnotit jednání všech druhů, kteří se rozhodli volit, protože svým hlasem přispěli i oni k ovlivňování mého života a zasahování do mé svobodné vůle (ovšemže tak učinili s tou nejlepší vírou, stejně jako jsem to učinil já ve svém volebním okrsku).

Nikdo z nás samozřejmě nevolit pravou rukou. Záto mi hodně pražských druhů, kterých jsem se po volbách ptal na jejich volbu, odpovědělo - sodemaký. Nebudu tu dštit síru na sociálfašisty, alibisty tlumiče revolučního nadšení, či jakými všemi jmény nazývali anarchisté sociální demokracii před sto lety, je to

opravdu dlouhá doba a leccos se nezměnilo. Mrzí mě však, že si kamarádi pořádně neposlechli Miloše Zemana - "jsme moderní stranou, která vládne ve většině států Evropy." "Vstoupíme do vlády hlavním vchodem!" Ano, sociální demokracii jde zase jen o vládnutí, a o jaké, to se opravdu stačí jen rozhlédnout po Evropě. A tam, přestože také neexistuje jasný úzus, došli anarchisté k návodu - když se volí jen mezi dvěma alternativami (druhé kolo prezidentských voleb ve Francii), volit levicovější. Když se volí mezi více alternativami (Německo), volit menší, přijatelnou stranu (Bündis 90-Die Grünen /Zelení/ či PDS), ale v žádném případě nepodporovat soupeření dvou ústředních stran (CDU-CSU a SPD-sociální demokracie). Chápu, že mnohým kamarádům šlo o to, nakopat Klause do zadku. Nicméně myslím, že sladký sodemacký nátěr nezmíří hořkost kapitalistické pilulky uvnitř a že voliči sodemem zašší při hledání menšího zla zbytečně

daleko.

- A koho jsem měl kurva volit?
- Kohokoliv jiného, třeba Nezávislý.
- Jo, a kde by sebrali pět procent?
- To jseš teda divnej anarchisto, když k ústupku volení přidáváš ještě strach, aby ten tvůj hlas nezapad a aby se tvoje strana dostala do parlamentu. Tak proč jsi nevolil Levý blok nebo komunisty?
- Komunisty, ses posral, ne? Těch čtyřicet let nebylo nic moc.
- Tys tedy fakt ulit na tý demokratický propagandě. Koukni se do východního Německa, kde PDS; bývalý komini, jsou pro squatting, dělají demonstrace proti fašismu a na jejich sjezdech jsou místo pleši i barevný pily.
- Ale KSČM není PDS. To už fakt radši ČSSD.
- Jo, a co z toho? Po volbách se jim stáhly prdele a zahodili všechno, čím před volbama lákali voliče.
- Všechno ne. atd.....

Hledal-li jsi, čtenář, v tomto článku odpověď na otázku, co se po volbách změnilo, odpověď zní: NIC. Tato odpověď je logická a vrací nás zpět na začátek článku, zpět do minulého století. Neboť pro anarchistu žádný výsledek, vzešlý ze současných parlamentních voleb, změnou být nemohl. Cesta ven? Místo hlasovacích lístků nacpat do urn politiky.

Timotěj

O zastupitelské demokracii

Následující článek je výběrem citací ekologa Ivana Dejerala ze sborníku Praha - Berlín - Paříž 1968, vydaný nadací Heinricha Bölla

...Západu chybí jedna zásadní svoboda od přemíry informací (Solženicin). My to teď znovu prožíváme. Podstatné informace jsou zastírány spoustou informací podružných. Samozřejmě se podobají, protože člověk, který ztratil budoucnost, má tendenci utíkat z reality a představy o světě si jistě rád a pohodlně dělá z věcí povrchních to jest, kde jaký fotbalový klub vyhrál, kdo s kým z velkého světa má milostné plotky a jako návdavek trochu masakru z bojšit světa. Ale pochopení světa a vidění světa to nedělá a sama demokracie, o které se tady hovoří, myslím ta zastupitelská demokracie na Západě, je také stejná jako režim, ve kterém jsme žili, liší se jen způsobem manipulace s takto informovanými lidmi.

Volba reprezentantů, kteří jsou voleni na čtyři roky, i kdyby se stalo, že tou volbou se do čela dostanou lidé opravdu vysoce kvalitní a dobře uvažující o světě, zůstane vždy jen volbou náhodnou, protože odpověď na základní otázky tohoto světa se nekryje s časem, na který jsou voleni lidé v zastupitelských demokraciích.

Jednou z hlavních odpovědí na současnou otázku světa je otázka využívání Země, nákladání se surovinami, energetická politika státu, znečišťování životního prostředí ochrana přírodních zdrojů. Veškeré kroky, které se v této oblasti dělají, mají minimální viditelný čas svého působení v rozmezí deseti až patnácti let. Většina z těch trendů se ukáže po dvaceti až třiceti letech, mnohé až po padesáti a více.

V zastupitelských demokraciích nemá žádná z politických stran - a musíme říci, že podobná situace nastala už i u nás vlastní ideologii. To jest, že by řekla odkud a kam jde, čeho chce dosáhnout, jakými principy se chce řídit, aby s ní bylo možné vést dialog o tom, proč nebyť dodrženy vyhlášené postuláty, zda to bylo omylem, nebo protože schází z té správné cesty atd. Volební mechanismus je vydán napospas volebním manažerům, kdy vůbec nerozhoduje kvalita programu, ale jenom to, kolik, kdo má peněz, jak kvalitního manažera, kolik vysílacího času, a kolik mitinků si může zaplatit.

Taková demokracie není cestou, která může principálně odpovědět na základní problémy světa, protože politiky nezajímají dlouhodobé záměry a možnosti jejich realizace. Myslím především na to, jak si zajistit přízeň a peníze, aby mohli v dalších volbách

znovu zvítězit.

Samozřejmě, že společnost má proti tomu obranné mechanismy a čas od času jich využije. Vede to k vítězství nejsilnější opozice, jaká se v té, které společnosti nachází, ale při neexistenci skutečné jiné opozice, skutečně jiné ideologie, než jaká je dána paradigmatem doby, se vlastně na podstatě věci nic nemění.

Hovoří se o levici, ale z jiného pohledu, než

Dodáváme demokracii

jaký se běžně používá v politice. Já bych se chvíli podržel běžného pojetí pravice a levice, které vzniklo zhruba před dvěma sty lety z tehdejšího porozumění světa. Tehdy byl svět chápán jako místo, ve kterém lze svobodně uskutečnit hospodářské cíle člověka. Rozdíl mezi pravici a levici nastal vlastně až v tom, jak se ve společnosti naloží se ziskem. Zda bude vlastnictvím několika jedinců, nebo zda se o něj podělí větší část společnosti.

Toto porozumění světa už dávno neplatí, ti kdo dnes horují, že se musíme vrátit k pravicovému

vidění světa, nás vlastně udržují ve starém paradigmatu a vracejí nás o dvě stě let nazpět. Není také náhodou, že hledání nějaké třetí cesty nebo jiného způsobu vidění světa se dnes považuje za nejhorší kacířství, jaké si lze představit. To rodověrný komunist je vlastně pro naše pravičáky pořád ještě partner.

...Znám velice dobře cenu svobody, a proto také vím, že svoboda je něco víc, než možnost vybrat si mezi 30 druhy hajzlpapíru a nebo mezi 12 různými politickými stranami, jenom podle toho, jak málo mě škrábou v konečnicku.

...Když ani dnes nevěřím zastupitelské demokracii, tak tím neříkám, že se nuznám, že se v demokracii žije líp než za reálného socialismu. Ale tak jako v ekologii jsem nikdy nepřistoupil a nepřistoupím na hledání nejméně špatných řešení, ale vždycky budu trvat na hledání dobrých řešení, tak také v oblasti politického systému neustanu na nejméně špatném řešení, ale vždy budu hledat to lepší dobré. A v tomto smyslu vyzněla moje kritika současné zastupitelské demokracie. Současná zastupitelská demokracie se vyvíjela od demokracie vlastníků. Vidíme to nejlépe na americké ústavě. Tam mohly mít volební právo jenom ti, kteří vlastní majetek. Bylo to dáno odpovědností, jenomže průmyslová revoluce způsobila něco, naco sice v jiné rovině reagoval Marx. Že totiž vlastnictví není dost pro všechny, a ani charakter práce v průmyslové revoluci nedovoluje, aby všichni vlastnili. A odpovědnost, která se potom takto stávala věci úzké skupinky lidí, podlehla tlaku na všeobecné hlasovací právo. Toho se sice národově po celém světě tu a tam více, tu a tam méně domohly, ale byly o ně připraveny zase tím manipulativním způsobem voleb v zastupitelské demokracii. Tam slouží samozřejmě i informační systémy a různá kadkadla, která si vymyslela konzumní společnost a která odvádějí člověka do takové pohodlnosti a odvádějí ho od vidění věci, jak jsou. Bylo tady řečeno, že jde o každodennost. Samozřejmě, že jde o každodennost, nejde o to, žít pro nějaké přísti, ale každodennost se skládá z kompromisních kroků. A kompromisní kroky můžeme v dobré víře činit a zastupitelskou demokracii podporovat a udržovat denně jenom tehdy, jestliže víme, že je to zatím nejméně špatné řešení, a že naším hlavním úkolem pro dnešek i do budoucna je hledat dobré řešení.

POHÁDKA SE ŠPATNÝM KONCEM

(pro děti od 20 let)

Byla nebyla u špinavé řeky dvě města. Na každém břehu jedno. Z ptáčho pohledu by se mohlo zdát že je to jedno město s velkým mostem přes řeku uprostřed. Ale nebylo tomu tak. Ve městě na jedné straně byly bohaté velké domy, čisté ulice, po kterých chodili pěkně a čistě oblečení lidé. Na druhé straně žili chudí, špinaví lidé v malých polorozpadlých domečcích. Po prašných ulicích běhali špinaví psi.

Jednoho dne do těchto končin zabloudil člověk, na první pohled z velké dálky. Nejdříve zavítal do hezkého města. "Ó jaká krása", říkal si. "Tady musí žít pracovití lidé". Na ulici potkal člověka, kterému se svěřil, že chce navštívit i město na druhém břehu. "Něchodte tam", varoval ho hezký oblečený člověk. "Jsou tam špatní lidé, oberou vás o všechno co máte. Je to chudé město, nemají tam co jíst. Je to špinavé město ještě dostanete nějakou nemoc". "Ale jak to je možné" pomyslí si cizinec když se s hezký oblečeným člověkem rozloučil, "vždyť na obě města padá stejný déšť a svítí stejné slunce. Mohou si tam také postavit velké hezké domy a na polích vypěstovat mnoho potravin, nebo že by byli opravdu tak špatní a líní? Tomu musím přijít na kloub." A tak přešel most na druhou stranu.

Ze všeho nejdříve uviděl pole a na něm pracující lidi. "Co mě to ten člověk napovídal. Vždyť jsou tu také pracovití lidé. To bude jistě také hezké město"

bručel si pro sebe. Ale když přišel do města zjistil, že hezký oblečený člověk měl nejspíš pravdu. "Jak je možné, že je to tu tak chudé když se všichni tak pěkně starají o svá pole?" zeptal se starého upracovaného člověka, který seděl na rozviklané lavičce pod stromem. Nedostal žádnou odpověď. Šel tedy dál, a ejhle, narazil na pěkný velký dům, před kterým stál jiný hezký oblečený člověk. "Jak to, že je toto město tak chudé, a to na druhé straně tak bohaté?" otázal se cizinec. "Ale my nejsme chudí", opáčil ten hezký oblečený člověk, podívejte se na mně vždyť i já mám hezký velký dům jaký mají lidé na druhém břehu." Toto však cizince zmátlo ještě víc. Ale protože měl pilného a neúnavného ducha, pídil a pídil až se dopídl pravdy.

Před mnoha a mnoha lety to bylo skutečně jedno město s velkým mostem přes řeku uprostřed. Na obou stranách se měli lidé stejně dobře. Ale jednoho dne přišli lidé z velké dálky a začali se na jedné straně řeky chovat jako doma. A protože byli chytřejší (nebo vychytralejší?) začali různými triky postupně vyhánět původní obyvatele na druhou stranu řeky. Postavili si hezké velké domy mnohem hezčí než měli lidé na druhé straně řeky, kterých bylo teď dvakrát víc. A pak si chytřejší lidé řekli: "Proč bychom měli pracovat na polích, když to za nás mohou dělat lidé z druhého břehu?" Postavili tedy jednomu člověku z druhé strany hezký velký dům. Dali mu hezké šaty a pověřili ho aby dohlížel na práci a posílal úrodu do hezkého města. A když se to někomu nelíbilo, pustili na něho své dobré živé psy, kteří byli silnější než psi chudých. Tak je to dodnes. Jedni lidé nejenže sebrali zemi lidem jiným, ale navíc jim berou úrodu. Berou jim radost z práce, berou jim práci samotnou. Berou jim celé jejich životy. A teď si mnou ruce, že se chudí lidé pro samou práci nestačili naučit číst. Protože by si mohli přečíst tento příběh, rozložit se, přeběhnout na druhou stranu a vyhnat hezký oblečený lidi z jejich velkých hezkých domů. To se ale jednoho dne stane a bude to mnoho lidí bolet. A pak že je na světě nějaká spravedlnost.

Honza

stříkačky (kterou policajti stejně přinesli s sebou) nebo nože? Když dokonce víme, že u zásahu nebyl tým DROGY, jak se tvrdilo, ale jen zásahová jednotka ROZA, kriminalisté a Plechatého lidé. A konečně když je jasné, že policajti museli vědět, že větev SHARP skins není fašizující gre- sivní odnož, jak Tomášek tvrdil novinářům, protože rozlišení mezi SHARP a fašisty je jednoznačně pojmenována již zmiňovaná zpráva MV z roku 1993. Není třeba připomínat, že policie se samopaly a v kuklách v

klubu mlátila návštěvníky, hrubě jim nadávala, několik lidí utrpělo zranění a jiní šok. Přes přítomnost tří kamer nebyl pořízen jediný videozáznam. Obrovská informační blamáž ("návštěvníci ve strkanici dělali kotrmelce do schodů a někteří si prokusili ret"), kterou policisté připravili, naštěstí neprošla, ale šokovala svou nestoudnou lživostí.

Lidé, kteří pochodují v našich ulicích v militaristických uniformách a programově rozševňují strach a smrt, ti, kteří zákeřně

dokopávají své oběti do bezvědomí se vztyčenou pravicí, ti, co šíří jed fašismu ústně i písemně, ti, kteří bijí a upalují mladé dívky pro jejich barvu pleti, ještě neznají, co to znamená zásah policie do jejich shromáždění. Zato my už víme, že boj proti fašismu znamená boj proti všem, kteří umožňují, aby jako hnus zaléval naše města. A policie se sama staví v některých případech na stranu fašistů.

zpracovali aktivisté ANTIFA hnutí

REPRESSE PROTI AUTONOMNÍ ANTIFA

Na 14. srpna bylo 1996 je naplánováno zahájení největšího soudního řízení proti autonomním antifašistům v historii Spolkové republiky Německo. Sedmnáct antifašistických aktivistů z Göttingenu bude souzeno za členství v Autonomní Antifa a obviněno z účasti ve zločinecké organizaci podle paragrafu 129 a 129a. Jde o politický paragraf, který kriminalizuje členství ve "zločinecké organizaci" a podporu teroristickým skupinám. S ohledem na podmínky soudu je předem jasné, že skutečná obhajoba je nemožná a obžalovaní jsou odsouzeni ještě dříve, než soud začal. Budou finančně zruinováni, bez ohledu na výsledek soudu, a jejich běžný život bude přerušen na několik let.

Státní prokuratura plánuje 131 soudních jednání v prvním roce soudního řízení. Účast na všech líčeních je povinná pro každého obžalovaného a pro jeho dva právníky. Tato soudní líčení budou tři dny v týdnu ve městě vzdáleném více než 400 kilometrů od Göttingenu. Cestovní náklady a zaplacení obhájců na těchto 131 dní jsou odhadovány na více než 4 miliony marek!

Důležitost tohoto soudu přesahuje osudy 17ti jedinců. Tento soud může znamenat kriminalizaci Autonomní Antifa a konec její politické činnosti. Úspěšné soudní stíhání bude mít významný dopad na německou levicí. Budou výrazně omezeny možnosti pro legální organizovanou politickou činnost, což zahrnuje i demonstrace a další projevy "politiky zdola". Rozhodnutí o vině nastolí precedenc, který otevře cestu k hojnějšímu užívání §129. Další podobné organizované skupiny, jako skupiny v Antifašistické Akci / Spolkové organizaci (AA/BO), budou stále potencionálně pod hrozbou kriminalizace.

Tento soud může ostře omezit antifašistický odpor a politickou mimoparlamentní činnost, která bude zranitelná novými formami represí!

Skupina Autonomní Antifa

Autonomní Antifa vznikla z autonomního hnutí osmdesátých let jako skupina s novým pojetím boje. Jako jeden z hlavních cílů bylo vyvázat autonomní hnutí z izolace a přinést revoluční antifašismus širší společnosti.

Společné demonstrace, agitáčn. divadla, informační a diskusní besedy, historické a umělecké výstavy a další kulturní akce, byly praktickou činností Autonomní Antifa.

Autonomní Antifa je nejvíce spojována s demonstracemi a akcemi proti fašistickým vycvikovým centrům.

V letech 1992/1993 došlo k fašistickým pogromům v Hoyrswerdu, Solingenu, Möllnu a Rostocku. V této době začaly fašistické aktivity v okolí Göttingenu. Útoky na barevné lidi a levičáky - jako vražda Alexandra Selchova na Nový rok 1990/91 a nepočitatelné každodenní činy teroru - nebyly ojedinělé. Na vzestupu byla především fašistická Svobodná Strana Práce (FAP), zakázaná v roce 1995.

Jedním z charakteristických znaků demonstrací Autonomní Antifa jsou tzv. "Černé Bloky" (Black Block), části demonstrace, jejíž účastníci jsou

maskováni, aby se chránili před případným monitorováním nebo útoky policie či fašistů. Černé bloky se staly symbolem široké fronty boje proti fašismu, rozmanitosti těchto akcí - od militantních antifašistů přes skupiny mladých po politické skupiny. Černé bloky zajišťují, že media nemohla ignorovat přítomnost autonomních skupin.

Využívání medií jako jedné cesty k osvojení veřejnosti, bylo vždy součástí politiky Autonomní Antifa. Hlíčené je to dvousečná zbraň. Postavení antifašistů na veřejnosti je tvořeno tiskem a tisk se často omezuje na velkolepé slogany nebo informuje pouze o "senzačních událostech".

Boj s kořeny fašismu

Politika Autonomní Antifa není omezena na boj proti neofašismu. Efektivní antifašismus musí útočit na kořeny fašismu. Efektivní antifašismus musí útočit na kořeny fašismu, kořeny rostoucí z kapitalistického systému.

Další částí politiky Autonomní Antifa je seznamování veřejnosti i dalších skupin s historií např. antifašistického odporu a internacionalismu.

2. říjen, "Den znovusjednocení" je příkladem široké spolupráce mezi skupinami. Každý rok (od roku 1990) organizuje Autonomní Antifa demonstrace (viz. Autonomie č. 18 - Zadržme proti nim bojovat!), agitáčn. divadla, diskuze a vydává letáky a brožury na různá témata. Motto roku 1995 bylo "Proti fašismu a třetí spravedlivosti Antifašistická Akce!" Göttingen zakázal veškeré aktivity plánované touto skupinou.

Organizace

V roce 1991, krátce po jejím založení, vzbudila Autonomní Antifa celonárodní diskuzi prostřednictvím svých novin. Efektivní antifašistická praxe a zároveň vývoj alternativy vůči stávajícímu systému je jediná možná politika vnitřní organizace. Antifašistická Akce / Spolková Organizace vznikla z této diskuzi v roce 1992 a Autonomní Antifa je od tohoto roku jejím členem.

"Vnitřní bezpečnost"

Tato politická práce je vystavována útokům a je částí vývoje

Gottingenská rezoluce

na podporu 17 obžalovaných v soudním přelíčení proti Autonomie Antifa

Největší soudní přelíčení proti autonomním antifašistům v historii Spolkové republiky Německo je určeno na 18. srpna 1996, kdy začne v Luneburgu. 17 antifašistů je obviněno podle § 129 "budování a členství ve zločinecké organizaci". Autonomie Antifa vidí boj proti narůstajícímu neo-fašismu jako nutnost. Autonomie Antifa organizují demonstrace proti (neo-)fašistickým centrům v široké koalici s autonomními skupinami, odbory, Stranou Zelených, občanskými iniciativami, studenty a částmi SPD (sociální demokracie). Antifašistické demonstrace a protesty jsou hlavní část politiky Autonomie Antifa. Výsledkem těchto iniciativ bylo zastavení rozšiřujících se neofašistických aktivit na severu Porúří - Saska. Státní žalobce v Celle, odpovědný za žaloby proti 17 antifašistům nazývá antifašistické demonstrace mezi lety 1990 - 1994 "trestnou činností zločinecké organizace". Obvinění jsou založena na údajných porušeních shromáždovacích zákonů.

Jednou částí demonstrací byl tzv. "černý blok", vytvořeny jednotlivci, kteří nosili maskovani, aby se bránili sledování ze strany policie a fašistů. Tato forma sebeobrany byla reakcí na jednostrannou eskalaci politické situace na přelomu 80. a 90. let ze strany policie a nacistů. Tato eskalace si vyžádala dvě oběti: Conny Wessman zemřel 17. listopadu 1989 během policejní kontroly, Alexander Selchov byl ubodán členy fašistické FAP (Svobodné dělnické strany na Nový rok 1990).

Nastávající soudní přelíčení je výsledkem 5 let vyšetřování, které zahrnovalo sledování a videodohledy. Za 8 měsíců bylo nahráno 13 929 telefonních hovorů. 143 lidí bylo vyšetřováno pro podezření ze členství v Autonomie Antifa a 5. a 6. července 1994 proběhla jedna z nejrozsáhlejších razí proti antifašistům v historii SRN.

Zatímco počet zločinů s pravicovým pozadím, zůstává vysoký, jsou utráceny milióny dolarů na vyšetřování a stíhání úspěšné antifašistické politiky. Výsledkem této represe: 17 obžalovaných, 34 právníků a alespoň 131 soudních stání určených tři dny týdně mezi srpnem 1996 a srpnem 1997.

směřující ke zvýšenému pozorování, zvýšené kontrole a represím proti levici v SRN.

Rok 1996 je rokem volebním a jedno z hlavních "horkých" témat je "vnitřní bezpečnost" v níž hraje §129 zvláštní roli. §129 uznává základní práva jako ochrana soukromí před pozorováním a odposloucháváním. Podle §129 nemusí být obžalovanému dokázána účast na konkrétním trestném činu, ale stačí mu prokázat účast v kriminalizované organizaci. Jde o klasický zákon "kolektivní viny".

V praxi byl §129 mnohem častěji použit proti levicovým skupinám, nikdy proti mafii nebo fašistům. Je využíván k vytvoření politického tlaku proti autonomním hnutím a snaze získat politické akce na nepolitické trestné činy.

Nyní je čas pro mezinárodní kampaň solidarity!

Například spád proti Autonomní Antifa má varovný význam pro autonomní hnutí v Německu. Jestliže bude Autonomie Antifa úspěšně soudně stíhána, bude to znamenat posílení pravicových sil v oblasti "vnitřní bezpečnosti" a omezení možnosti pro "politiku zdola" a organizovanou mimoparlamentní politickou činnost vůbec. TED je zapotřebí mezinárodní publicita a aktivizace k vytvoření tlaku proti kriminalizaci. Široká solidární kampaň roste po celém Německu, nezávisle na specifické politice Autonomní Antifa. Připojte se ke kampani a pomozte bránit antifašistický odpor!!!

REPRESE PROTI DALŠÍM SKUPINÁM NĚMECKÉ AUTONOMNÍ LEVICE

Německá levice je objektem vlny kriminalizace. 13. června 1995 provedla policie v různých městech SRN razie ve více než 50 domech, projektech a kolektivech hnutí radikální levice.

Podle úřadu federálního prokurátora (BAW) nejvyšší státní prokuratury, bylo vedeno vyšetřování proti Antiimperialistické Zellen (Protiimperialistické buňky), časopisu RADICAL a skupině K.O.M.I.T.E.E. Jak je patrné, postupovalo se ve shodě s § 129/129a.

Během razíř bylo mnoho lidí prohlédáno, zkontrolováno a zajištěno. Při domovních prohlídkách (v případě Radicalu trvajících osm hodin) zabavili policisté hromady materiálů, včetně počítačů i s disketami, soukromé diáře, dopisy, fotografie, videa a telefonní záznamníky atd. Speciální policejní jednotky (SEK) jednaly místy extrémně brutálně. V Kölnu zaútočily na dům, jehož obyvatelé se logicky bránili, protože se domnívali, že jsou napadeni nacisty. Jeden squatter dokonce zavolal na pomoc policii. Až po použití šokových granátů ze strany útočníků, obránci poznali, že jsou napadeni policií. V Berlíně zůstali tři policisté z jednotky SEK maskováni a se samopaly u postele s třemi dětmi. Domnívali se, že v nich objeví hledané osoby. Účel útoků ze strany státu je dvojitý:

zastřelení, vyšetřování a vstřípení strachu v jednotlivcích, stejně jako odříznutí a přerušování kontaktů s lidmi ve vězení.

Werner Konnerth (Berlín - Kreutzberg), Rainer Paddenberg (Münster), Andreas Ehresmann (Rendsburg) a Ralf Milbrandt (Neumünster) jsou obžalováni z práce na ilegálním vydávání časopisu RADICAL.

O několik měsíců později byl odsouzen k pěti měsícům vězení Ulf Bünermann (Brémy), za obmítnutí podání svědectví po předvolání k hlavnímu soudci v Kalsruhe. Nyní je umístěn, stejně jako další čtyři vězni, v samovazbě. To znamená, že nemají žádný kontakt se svými spoluvězni, musí zůstat 23 hodin na cele a hodinu denně mají vycházku na vězeňském dvoře. Od návštěv jsou odděleni neprůstředným sklem.

Informace o zmíněných skupinách vystavených represím

K.O.M.I.T.E.E.

Komitee je autonomní militantní skupina odpovědná za zhařský útok na budovu Německých Federálních Vojenských sil v Bad Freienwaldu, 27. října 1994. V prohlášení vydaném pro tisk tato militantní skupina vysvětluje její útok, jako útok proti Federální Armádě a proti

podpoře německé vlády Turecku v jeho válce proti kurdskému lidu.

(Turecko hraje důležitou ekonomickou a vojensko - strategickou roli pro SRN. Německo je největší vývozcem zbraní a druhý největší obchodní partner Turecka. Turecká válka proti Kurdistanu by nemohla pokračovat tak dlouho bez německých zbraní a vojenských expertů. Zbraně z bývalého východního Německa a vojenská a policejní výcvik tureckých sil jsou pouze dvěma příklady podpory této války ze strany SRN.)

Vybráno z prohlášení KOMITEE: "Je bez přehánění patrné, že Německo má stejný význam a důležitost pro Turecko, jako měly USA v minulosti pro Vietnam a střední Ameriku." 11. dubna 1995 došlo k pokusu o pumový útok proti vězení pro uprchlíky a imigranty, které bylo ve stavbě v Berlín - Grunau. Tento útok nevyšel. Policie objevila poblíž vězení dvě auta s výbušninami a stopami vedoucími ke KOMITEE. To okamžitě vedlo k odhalení čtyř lidí, z nichž tři jsou stále na útěku. (Doufáme, že nebudou nikdy chyceni). 29. září 1995 byly prohlédány policií kanceláře a soukromé byty lidí z deníku Junge Welt, který otiskl jedno z prohlášení KOMITEE.

AIZ - Antiimperialistischen Zellen

(Protiimperialistické buňky)

Uvnitř hnutí radikální levice jsou AIZ velmi diskutovanou a kontroverzní militantní skupinou, která má od roku 1993 za sebou několik útoků na politiky. Jejich akce jsou hodně kritizovány pro jejich metody a výběr cílů. Přes tyto rozpory jsme samozřejmě solidární s těmi, kteří budou stříhaní na základě členství v AIZ.

RADICAL

Radical, založen roku 1976 v Berlíně, je celonárodní, nepravidelně vycházející časopis radikální autonomní levice. Stal se důležitým pro komunikaci v autonomním a radikálním hnutí, a sehrál významnou roli na

začátku 80. let, kdy bylo v rozmachu squatterské hnutí. Důsledkem vládních útoků na strukturu a distribuční systém Radicalu, začal vycházet tento časopis od roku 1984 tajně. Tato nutnost byla posílena poté, co se vláda snažila zkriminlizovat pomocí §129/129a prodejce a distributory Radicalu. Následovaly masové protesty ze strany liberální veřejnosti, ale s malým úspěchem.

Vydavatelé Radicalu se považují za část hnutí a vidí Radical nejen jako časopis dělaný pro hnutí, ale také k jeho ovlivňování.

Protože necenzurované dokumentace akcí militantních skupin a diskuse o militantních politických postojích nemohou v legálních médiích v Německu vycházet, je zde Radical velmi důležitý. V Radicalu jsou otiskovány od instrukcí pro squaty, návody na časované bomby, zpravodajství o politické činnosti v Německu, přes distribuci antifašistických letáků až po praktickou antirasistickou práci s uprchlíky. Jsou zde materiály o mezinárodním odporu jako Chiapas (Zapatisté) nebo Kurdistán, stejně jako pravidelná rubrika "Nezapomeňte!" o historii odporu radikální levice.

V současné době je radikál kriminalizován podle § 129/129a za podporu teroristických organizací, tedy za vytištění prohlášení militantních skupin, konkrétně RAF (Frakce Rudé Armády), Rote Zora (ženská guerillová skupina), Revolutionare Zellen (Revoluční buňky) a dalších. Nyní je i radikál považován za zločineckou organizaci

Není tak těžké si představit, co tyto represe mohou znamenat pro ostatní levicový tisk a vůbec všechny "kritická média". Zvláště nyní, kdy konzervativci s monopolem na názory a velké korporace ovládané úzkou "elitou", ruku v ruce s pravičáky a neofašisty, získávají stále více vlivu na média a svět tisku. Proto je tolik důležité nenechat si sebrat autonomní tisk z našich rukou!

**Za svobodu a necenzurovanou komunikaci!
Teroristé jsou ti, kteří staví deportační vězení
pro uprchlíky, ne ti, kteří je vyhazují do
vzduchu!!!**

**Svobodu vězněným!!!
Ať řije mezinárodní solidarita!!!
Boj pokračuje - zvítězíme!!!**

Přeloženo a
upraveno podle
informací
z německého
autonomního
tisku.

V prosinci 1994 přijala torýovská vláda Velké Británie zákon o trestním právu, který představuje jedno z nejrepresivnějších opatření v nejnovějších britských dějinách. Kromě toho, že se jeho prostřednictvím zatočí se squateri, New Age travellers a raveri, zakazuje zákon většinu forem protestu a drasticky omezuje právo občalovaného mlčet. Nastala tedy situace, v níž se vedle veganů a omouňených punků setkáváme na barikádách i s hospodynkami a školou povinnými dětmi. Ti všichni společně protestují proti zákonu.

CRIMINAL INJUSTICE CRIME BILL DOPADÁ NA DISENT V BRITÁNII

Sarah Ferguson

Londýn - "je to nejlepší dělat ve dvojicích nebo pod dohledem kamer. Jinak vás budou trápit tak dlouho, dokud se jim nepovede dostat vás pryč," říká mírným hlasem Allison, 22-letá squaterka s barevnými dready. Patří k veteránům, kteří protestovali proti železnicím. Allison nám vysvětlovala svůj postup "spiccho draka" - jde o jeden z řady způsobů, který spolu s 350 dalšími demonstranty používala v prosinci 1994 k tomu, aby vytláčili policii a bezpečnostní čety v průběhu čtyř a půl dní trvajícího obléhání ulice Claremont Road ve východním Londýně.

Odpůrci používali po dobu několika týdnů různé strategie, jejichž pomocí bránili blok 35 squatterských domů, které vyhlásili za Nezávislou svobodnou oblast Claremont. V plánu bylo provést v této oblasti demolicí a uvolnit tak místo pro stavbu tří a půl míle dlouhého úseku spojujícího silnice M11. Squateri naplnili přízemí domů štěrkem, čímž utajili podzemní síť tunelů a bunkrů. V těch se někteří z nich nechali pochovat, aby tak vytvořili živou bariéru proti buldozerům. Ostatní si postavili opevněné boudy a vztýčili 100 stop vysoké lešení, pak se zavěli do kovové klece umístěné na samém vrcholu lešení a její vchod zavařili. Poté se vrhli do ochranné sítě pověšené mezi domy a nedaleké stromy. Zhoupili se přitom 20 stop vzduchem, aby tak unikli z dosahu strážníků poslaných na střechy, uvěznit protestující. Někteří dokonce, mezi nimi Allison, si za pomoci "spicích draků" (kovové trubky zapuštěné do betonu) zabetonovali ruce do silnice. Každá trubka má ve středu kovovou tyč, takže odpůrci mohou vsunout ruku dovnitř a připnout si ji horolezeckou karabinou. "Dobře je zamíchat do cementu vyřazený kov. Musí pak k tomu, aby vás odřízli, používat jak pilku na kov, tak i sbíječku," radí Allison. Jinak se policajti samozřejmě omezí na běžné donucovací metody. "Mají tendence čekat na okamžik, kdy se nikdo nečívá, a pak vám šubat rukama, což může být velmi bolestivé," dodává ještě. Stojíme v rozházeném pokoji bytu obsazeného squatterem. Bylo to dočasné velitelství kampaně namířené proti stavbě silnice. Na zdi za jejich zády je ve zmeči mezi novinovými výstřiky naškrábaný jasně zelený nápis: "Stát zajde v okamžiku, kdy se objeví Zelený Běs".

Výhnání claremontských aktivistů zaměstnalo více než 700 příslušníků pořádkové policie, 200 četníků a stovky členů bezpečnostních agentur. Stálo to více než 2 miliony liber šlo tedy o nejnákladnější a nejdelší akci při vystěhovávání squaterů v britských poválečných dějinách. Bylo uvězněno 47 osob a několik lidí bylo zraněno - to když se policisté vrhli do sítě a shazovali skrze otvory v bunkrech odpadky spolu s hnojem. Na frontové linii se přitom nepostavili jen Crusties (punkáči) a ekologicky zaměřeni hippies. Do kampaně se zapojily i hospodynky, přidali se středoškolská studenti i vysokoškoláci, majitel nahrávacího studia, dokonce 93-letá Dolly Watson, která se v jednom z domů narodila a vyrostla. Ty všechny pobouřil vládní plán na zničení komunity, kvůli zkrácení času stráveného dojížděním do Londýna o sedm minut.

Claremontská bitva odráží rostoucí opozici proti vládnímu návrhu, který počítá se sumou 20 miliard liber věnovaných na budování silnic. Je to svědectvím o stále militantnější (i když stále ještě nenásilné) protest-kultuře, která se v souvislosti s prosincovým přijetím "zákonu o trestním právu" (CJA) prubudila. Když se návrh zákona objevil poprvé, vyjádřil se o něm ministr vnitra Michael Howard pochvalně a označil ho

za "program jednotného postupu proti zločinu", který přinese venkovu obnovu sociálního pořádku. Ve skutečnosti vláda tím, že zaútočila na travellers, raveri, squateri - zkrátka na všechny podoby protestního hnutí - neprozřetelně sjednotila širokou škálu skupin různého původu do jednotného rostoucího hnutí, jehož členové - disidenti s přímým způsobem jednání - napadají, se stále rostoucí odvahou, zákony.

"Rozpoutává se nám spíš revoluce. Nenásilná revoluce," říká Stevidge, příslušník Freedom Network (Životná síť). To je široká koalice aktivistických skupin, která vznikla loni na protest proti CJA. Síť patří k čelným zastáncům kultury zvané DIY (Do It Yourself, Udělej si sám) a zahrnuje nejen squateri, ochránce životního prostředí, ochránce práva zvířat domovních práv, ale i fotbalové fanoušky. Ti všichni se řídí heslem "Činy místo slov!". Každý se, jak uvádí Stevidge, ze všech sil snaží o změnu znění zákona. "Všude kolem někdo protestuje. Tentokrát jsme se však již poučili - bereme si příklad z Martina Luthera Kinga a z Gándhího."

V létě 1994, když se o zákonu jednalo v Parlamentě, vydaly se desítky tisíc protestujících do ulic. Série jejich masových demonstrací se svojí silou vyrovnaly lidovému hnutí konanému v roce 1989, na protest proti zákonu o daních (Poll Tax). V Hyde Parku se demonstrující srazili s policií, za pomoci zvukové aparatury dobyli Trafalgarské náměstí a vyšplhali se po zdech budovy Parlamentu. Od té doby se před domy konzervativních ministrů uskutečnila řada masových protestů, které se nevyhly ani venkovskému sídlu ministerského předsedy Johna Majora.

Cílem těchto masových akcí bylo napadení opatření, týkajících se toho "veřejného pořádku", o kterém se zmiňuje CJA. Tento zákon dal policii rozsáhlou pravomoc při potlačování protestních akcí. CJA vytváří celou novou kategorii přestupků, které se říká "nepovolené shromažďování". Pod tímto pojmem se pro policii skrývá možnost, jak postupovat proti shromažďování lidí jak na veřejných, tak i na soukromých pozemcích,

pokud by takové shromáždění "důvodně" pokládala za vážné ohrožení pořádku. Komukoli, o němž by se policisté "důvodně" domnívali, že na takové shromáždění míří, mohou v jeho cestě pod hrozbou trestního vězení nebo pokuty v hodnotě dva a půl tisíce liber zabránit. Navíc ti jednotlivci, kteří míří na místo s předpokládaným záměrem zastrážovat jiné osoby nebo porušovat zákonem posvěcenou činnost, mohou být uvřzeni do vězení za "vyvolávání přestupků".

Podle vlády jsou uvedené patření namířena především proti raverům, kteří zabírají neobsazené pozemky a pořádají na nich elektro-popové bakchanálie táhnoucí se přes celou noc, a také proti sabotérům honů (jde o bojovníky za práva zvířat, kteří zasahují do honů na lišky a zajíce). CJA se dá zneužít proti širokému spektru pokojných protestů, kam patří také demonstrace organizované odbory, akce na silnicích (road actions) nebo protinukleární demonstrace. Podle Andrewa Puddephata, generálního tajemníka organizace Liberty (lobby za občanská práva) se tak "vlastně kriminalizuje většina legitimního protestního hnutí".

V polovině 80. let používala vláda v čele s Thatcherovou velice podobné zákony vztahující se na problémy veřejného práva k ochromení rozsáhlého stávkového hnutí horníků. Nechala vztýčit zátarasy a uvěznila labouristické předáky. Soudci se později vyjádřili, že činy vlády byly v rozporu se zákonem. Nyní je však policii dovoleno zastavovat a prověřovat osoby a dopravní prostředky, pokud pojmou důvodné podezření, že by na určitém území "mohlo dojít k incidentům vedoucím k závažnému násilí", a to bez ohledu na to, jestli věří v záměr takové osoby zúčastnit se daného konfliktu.

CJA navíc explicitně označuje raveri. Ti jsou v zákoně definováni jako skupina 100 nebo více lidí, kteří si pouští zesílenou hudbu s "opakujícími se sledy beatových úderů". Pokud policie pojme podezření, že se třeba jen pouhých 10 nebo více lidí chystá uspořádat rave, mohou jim přikázat, aby se rozešli a zabavili jim vozidla a zvukovou aparaturu. Automobily a osoby, u kterých vznikne podezření, že míří na rave, může policie vykázat až do vzdálenosti pěti mil. Pokud odmítnou poslechnout, mohou se dostat až na tři měsíce do vězení nebo zaplatit pokutu ve výši 2500 liber, a to i v případě, že akce se konala s plným souhlasem majitele pozemku. Zdá se, že úkolem zákona CJA je také otupit ještě více duch setkání, neboť se v něm pětinašobně zvyšuje, z 500 na 2500 liber, pokuta za prosté držení marihuany a amphetaminů.

Zdá se, že zákrok proti raverům odráží více než jen hlasité protesty. Ve studii vytvořené loňského roku v soukromém nazávislém Henley Centre se odhaduje, že z peněz, které ročně mladí lidé utrácí na pití, padlo 1,8 milionu liber na útraty raveri - je pravděpodobné, že si za ně kupovali něco jiného než zdravé multivitaminové nápoje. Britské pivovary přitom již dlouho představují jednu z nejštědřejších finančních podpůr-

ců konzervativní strany.

Omezení práva na shromažďování a na protest jsou součástí celkové ofenzivy namířené proti všem formám protestní kultury, proti každému, kdo by se odvážil upadajícímu poslání oponovat. Podle kritiků se je CJA vyrovná "kulturním čistkám". Nejzávažněji ohrožuje zákon asi cikány a New Age Travellery, kteří se toulají v dodávkách a v autobusech křížem krážem zemi, připravují si půdu a pořádají si festivaly. CJA dává vzpomnout zákon o stanovištích karavanů z roku 1968, podle kterého si musela každá lokalita vytyčit místo určené a vybavené pro ubytování cikánských Romů a keltských dráteníků. Policisté mohou nyní rozehnat jakékoli shromáždění více než šesti vozidel - nehledě na to, jestli se koná na veřejném nebo soukromém pozemku - a dát uvěznit vzpírající se majitele vozidel. Vypudit mohou i menší shromáždění, pokud podle nich dochází k "poškození" půdy. Policisté také mohou zabavit vozidla cestovatelů - konfiskovat, případně i zničit jejich domovy s veškerým majetkem a prostředky obživy.

Jak uvádí Steve Staines, zakladatel Skupiny podpory přátel, rodin a cestovatelů, stále silný trend vypuzovat. "Dostáváme monotónní hlášení, že jisté policejní složky své pravomoci zneužívají." V roce 1994, když se přiblížila doba přijetí zákona CJA, zesílily zásahy policie proti travellerům. Policie jednala v součinnosti s místními strážníky. Domovy travellerů se likvidovaly pomocí naftových bomb a zapalovaly střelbou. Jejich psy, rozrušení farmáci mrzčili a oslepovali. Taková kočovná kultura, jejíž svobodné festivaly jsou zakázané, pomalu ztrácí svoji ekonomickou životaschopnost. Tisíce travellerů se již přesunuly do Irska, jižní Francie, Španělska a Portugalska. Ostatní si začali hledat domovy nebo se vrátili zpět do squatů, i když ani v nich není zrovna bezpečno.

Zákon CJA ukončil relativně tolerantní přístup ke zhruba 50 tisícům osob, které v Británii žili na opuštěných a nikomu nepatřících pozemcích. Stále je však ve Velké Británii právoplatně usadit se na neobývaných pozemcích. Teď však mohou pozemkoví vlastníci snáze dostat příkaz k vystěhování, aniž by se o tom squateři vůbec dozvěděli. Pokud se squateři do 24 hodin nerozejdou, mohou být až na půl roku zavřeni do vězení. Navíc CJA dává vlastníkům a policejním velitelům možnost, vynutit si za účelem rozeznání squaterů, vstup na pozemek násilím. Právníci, zaměřeni na bytovou otázku, se obávají, že by zákona mohli zneužít majitelé pozemků proti svým nájemníkům a podnájemníkům s platnou smlouvou. Nájemníci totiž nemají právo obhajovat se před soudem dřív, než jsou fyzicky vystěhováni.

Při globální analýze zákona CJA vyplývá, že nebezpečně ohrožuje chápání pojmu "veřejný prostor". Člen organizace Freedom Network, Stevidge, zákon porovnává s Enclosure Act (Rozhodnutí o ohrázení pozemků) ze 60. let 18. století, který vytlačoval sedláky z obecní půdy, na které již po staletí hospodařili a dělal z nich tak chudinu bez volebního práva. "Od chvíle, kdy byl návrh schválen a stal se zákonem, stalo se protiprávním veškeré osídlení takové plochy, která není vaším vlastním pozemkem nebo kterou si nepronajímáte, a to i tehdy, když jste měli na její užívání povolení."

Nakolik bude CJA drakónským (ukrutným) zákonem, záleží především na rozhodnutí policie o jeho aplikaci. Podle časopisu Shadow nemá policie při uplatňování nově přijatých zákonů ještě stanovená žádná pravidla. V červnu 1995 bylo například uvězněno 296 osob, především protestujících proti lovu (151 sabotérů lovu, 50 demonstrantů proti stavbě silnic, 25 ochránců životního prostředí, 11 cestovatelů, 11 ochránců stromů, 3 demonstranti za práva zvířat a překvapivě i 45 fotbalových fanoušků, kteří padli do zajetí podle nových omezení vztahujících se na ravy). I přes řadu protestů, se organizace nemohou pod vlivem strachu z toho, že tak vyvolají další nepokoje, odhodlat k uplatnění nových zákonných úprav. Během demon-

strace proti vývozu živých telat se dostalo do vězení více než 1000 lidí. Namísto využití zákona CJA k rozeznání demonstrantů, užívá policie k zákrokům proti ochráncům zvířat starší zákon o veřejném pořádku. "Domnívám se, že je to způsobeno skutečností, že řada ochránců práva zvířat jsou příslušníci středních vrstev obyvatelstva. Zákon CJA by se v takovém případě stal příliš rozporuplným," uvádí právník George z brightonské anti-CJA základny.

"Spousta míst obydlených travellery a squaterly se začíná násilně vyklízet, policie k tomu však využívá převážně starší zákony - znamená to, že se při vystěhování opírají o soudní rozhodnutí," doplňuje George. V některých regionech si policisté stěžovali na to, že nemají dostatek peněz ani lidského potenciálu, aby všechny protivíci se síly zvládli. Jiní se raději spoléhají na zastrasování squaterů a travellerů, což je daleko snazší, než je opravdo zavřít do vězení.

Vypadá to, že letos v létě se tento stav změní, varuje Camilla Berens, bývalá novinářka z Fleet Street. Momentálně pracuje jako redaktorka časopisu POD - media D.I.Y. kultury. "Policejní síly čekají na léto, aby se zmobilizovaly k zákrokům proti travellerům, stranám a squaterům," tvrdí Berens. "V některých oblastech to bude dost nepěkné. Dobré věci však převládnu nad těmi špatnými. Tak silný je duch".

Její předpověď se odráží také ve výroku náčelníka Davida Wilmona, člena Asociace policejních důstojníků, který v posledním čísle policejního časopisu Police Review Journal varoval: "Pokud se nevyřeší sociální problémy, které jsou základem jevu jako je travellerství, mohla by být policie i veřejnost ve městech a na venkově každoročně vystavena letním násilnostem."

Nejzlověstnější působí společně ohrožení práv obviněných, které rozšířeným policejním silám z CJA vyplývá. Právo obžalovaného mlčet je podle CJA v podstatě popřeno. Soudcové a porota může obviněnou osobu, která odmítá mluvit. Dříve museli úředníci před uvězněním podezřelého člověka varovat: "Pokud se nerozhodnete jinak, máte právo mlčet. Vše, co pronesete, může být použito proti Vám." Je to podobné jako

Mirandovo pravidlo v USA. Teď se však již po úřednicích nevyžaduje, aby podezřelého informovali o jeho právu mlčet. Naopak. Podezřelý je varován, že pokud bude mlčet, může se to při procesu obrátit proti němu.

CJA také rozšiřuje práva policie na násilné odebrání vzorků DNA od uvězněných, podezřelých ze spáchání jak násilných, tak i nenásilných trestných činů, a to bez ohledu na nezbytnost takového odběru při pátrání ve věci spáchaného zločinu. Dříve bylo v pravomoci policie odebrat tak zvané "důvěrné vzorky" (krev, sperma, moč, ochlupení) jen v případě, že se vyšetřovala tak závažná obvinění, jako vražda či znásilnění. Teď lze osobám podezřelým z tak nepatrných prohřešků, jako je krádež v obchodě, nebo tím, kdo se protivili zatčení, bez jejich souhlasu oškatit vlasy z hlavy nebo odebrat vzorek slin (CJA navíc omezuje právo na likvidaci odebraných vzorků a otisků prstů, a to i v případě, že se obvinění ukázalo jako křivé).

Za uvedeným rozšířeným odběrem vzorků DNA je cíl vytvořit první národní databázi charakteristik pomocí DNA na světě. V listopadu vláda oznámila, že vyčlenila miliardou liber na nový policejní počítačový systém, který by umožnil propojit informace z kriminálního rejstříku se vzorky DNA.

Podle odhadu úřadů bude jen v příštím roce odebráno 14000 vzorků. Spousta z nich bude nepochybně pocházet z řad demonstrantů. Po skončení studené války a poté, co IRA vyhlásila klid zbraní, začala britská výzvědná služba ve zvýšené míře využívat k dohledu nad domácími disidentem počítačové systémy. V roce 1994 v létě zahájila vláda operaci Snapshot (Fotka), která má sledovat hnutí travellerů a zaznamenávat osobní údaje jednotlivých aktivistů a organizátorů festivalů. Od té doby ve Scotland Yardu pracuje speciální oddělení určené pro shromažďování dat týkajících se jevů, které ohrožují národní bezpečnost. Jeho úkolem je shromažďovat informace o aktivistech, mezi něž se počítají také skupiny ochránců práva zvířat, "zelení teroristé" a členové Freedom Network.

Zvýšení míry sledovanosti a omezení práva mlčet vyvolalo bouři nevole ze strany vedení policejních soudců a čelních právníků americké demokratické strany v případě Clintonova návrhu Zákonu o zločinu se však britská Labour Party nezmohla k aktivní opozici proti CJA. Zabránil ji v tom strach z toho, že by mohla vypadat jako "měkká" ve svém přístupu ke zločinu. Zatímco se několik málo progresivních členů zapojilo do protestních kampaní proti zákonu, rozhodli se představitelé strany zdržet. Puddephat se domnívá, že CJA je krokem na cestě k "trestající kultuře", která se do Británie šíří z USA. Pohání ji prý "tržní přístup ke zločinu". "Stále více se stává diskuze o zločinu zájmem těch, kdo mají ve svém prostředí něco na prodej: policie, průmysl bezpečnosti, média atd." Podotýká, že v Británii (stejně jako v USA) se rozšiřování policejních a soudních pravomocí poji s tendencí privatizovat nápravná zařízení. CJA dává soukromým podnikům právo stavět a řídit věznice a také nová pracovní centra pro mládež určená pro mladistvé delikventy. CJA také povoluje používat soukromě vedené vězeňská křídla a dává ministrovi vnitra právo prohlásit jakoukoli budovu za vězení, pokud by to bylo nutné.

Takový trend vedoucí k možnosti uvězňovat kvůli zisku jde ruku v ruce se vzrůstající tendencí vlády zasahovat do akcí proti demonstrantům soukromé bezpečnostní složky - především v případě demonstrací proti stavbě silnic. Vláda si také začala smluvně zavazovat soukromé detektivy, kteří mají pomáhat při identifikaci aktivistů, aby pak státl mohl účtovat pokuty za přestupky a nechávat proplácet vzniklé škody. Ministerstvo dopravy utratilo jen na Claremont Road více než 400 000 liber za soukromé detektivy.

V pozadí CJA je také zásadní snaha torryovské strany oživit tradiční hodnoty, které by měly přinést úlevu od sociálních nepokojů. Torryové sami se rádi předvádějí jako strana bojující za právo a pořádek. Přitom však právě za jejich vlády došlo k největšímu nárůstu kriminality za posledních 100 let. Zákonem CJA jen dále polarizovali veřejnost. Útok proti travellerům a

squaterům přišel v době, kdy v Británii roste počet bezdomovců, především mezi mladými lidmi. Ti v případě, že nedovrší věk 18 let a opustili domov či školu, nemohou pobírat vládní podporu. Torryové se také snaží najít způsob, jak zlikvidovat zákon o bezdomovectví, podle kterého mají jednotlivé lokality povinnost poskytnout ubytování bezdomovcům. A jejich další perla: nové zákony zavedené ministerstvem sociálních věcí dávají vládě možnost odmítnout veřejnou pomoc každému, kdo má "v nepořádku vlasy a oděv" nebo "vypadá jako přívrženec alternativního způsobu života" (tedy nosí dready a náušnice).

"Torryové vnesli takový pořádek do ekonomiky, že se teď snaží najít společného nepřítele. Proto se soustřeďují na travellery, squatory, ravery, tedy na takové lidi, kteří žijí alternativním způsobem," tvrdí Mark Chadwick, hlavní zpěvák rockové skupiny Levellers. Jméno si skupina dala podle rebelů 17. století, kteří požadovali úplné zrušení soukromého majetku v Británii. Obětní beránci vlády se však nyní začínají bouřit. Během jara 1995 se po celé zemi rozhořely protesty ochránců zvířat doprovázené vzrůstající mírou násilností. Jejich cílem bylo zabránit vývozu živých telat do Evropy. Podle policie představují skupiny jako Animal Liberation Front nejhorší hrozbu pro bezpečnost na ostrovech od doby, co IRA složila zbraně. Vláda nazývá aktivisty s oblibou "ekologickými teroristy" a "profesionálními agitátory", ale přitom se do protestních blokad zapojují také ředitelé škol a staří důchodci.

Místo velkých demonstrací na protest proti CJA, se v současné době aktivisté rozštěpili na velké množství jednotlivých hnutí. Vzrůstá počet kampaní zaměřujících se na problémy pozemkového práva. V loňském dubnu se několik set osob zúčastnilo týdenních protestů pod otevřeným nebem, které byly namířeny proti privatizaci veřejné (obecní) půdy. V květnu obsadilo 300 lidí posvátné kameny Stonehenge, aby tak zpochybnili omezení vztahující se na veřejnost v tomto místě. Cyklisté navíc zahájili neustálé vzrůstající hnutí "Vratte nám ulice!", kterým protestují proti "automobilové kultuře". Cyklisté ve všech městech pořádají masové jízdy (Critical Mass), a to navzdory zuřivým reakcím ze strany motoristů, kteří již smetli několik kol. (Jedno britské dítě ze sedmi trpí astmatem a přesto tu většina automobilů stále jezdí na olovnaté palivo.). "Ve skutečnosti poukazujeme na naši zhoršující se sociální situaci a životní prostředí - oba jevy jdou ruku v ruce," tvrdí Berens. "Nemáme žádný důvod upínat naděje k některé z politických stran. Prostě se jen zaměřte na to, co vás nejvíc štve a začněte proti tomu otevřeně jednat. To je jediný způsob, kterým lze dosáhnout změny. Nemáme co ztratit." Skoro to vypadá, jako by vláda usilovala o to, dát roztržštěné subkulturě důvod ke sjednocení. Důležité je i to, jak dokázali mladí aktivisté přeměnit svoji pozici mimo zákon v drzé, nicméně překvapivě významné hnutí odporu. 24-letý Ross ze Skotska žije ve squatech a cestuje od svých 16-ti let, tedy od té doby, co ho rodiče vyhodili z domu. "Před několika málo lety se všichni jenom potloukali a na nic nemysleli". To mi vykládala a ohňval si přitom ruce nad ohněm rozdělávaným v opuštěné mlékárně, kde se spolu s dalšími demonstranty z Claremont Road po soudním vystěhování uchýlili. "Teď se lidé spojují k boji. Je to fajn. Stala se z nás jedna velká rodina."

Ross je snědý kluk s rozčuchanou hlavou plnou spousty dreadů, které mu rostou jen z temene vyholené hlavy. V porovnání s mirumilovnými "silničnicími" demonstranty, kterým militantnější punkáči s oblibou říkají "načechraná kuřátka", vypadá zcela odlišně. Na jedné straně se zastává aktivistů, kteří loni v létě házeli na policii dlažební kostky - jednali tak prý v sebeobraně, ale zároveň zdůrazňuje něco zcela odlišného. "Musíme se s nimi porvat," tvrdí. "Musí to však být mirumilovné. Když se toho budeme držet, vyrazíme jim trumfy z rukou. Nechceme se podřizovat jejich scénáři. To oni touží po tom, co máme my..."

Zeptal jsem se ho, co to je.

Odmíchl se a pak se na mne pousmál. "Láska."

Z amerického anarcho-squaterského časopisu
The Shadow přeložil Jindřich

Silnice, jedny ze základů moderní technologické civilizace, utvářejí nárůst dopravy, hluk, jedovatý smog, vytlačují floru a faunu a rozdělují sousedství. Ve Velké Británii se proti vládnímu programu výstavby nových dálnic zdvihlo velké hnutí odporu. V minulém čísle Autonomie (19) jsme psali o Twyford Down. Dnes přinášíme reportáž z Pollok Estate.

Bitva o dálnici M77

Z kraje cesty vlaje červený transparent s jasně žlutým nápisem "Pollok Free State" (Svobodný stát Pollok) a tam, kde se silnice mění v blátivou polní cestu se mezi vysokými buky otevřelo místo mimořádného odporu.

Vysoké vytesané totémy orlů, havranů a sov, stojí jako tiché hlídky nad dřevěnými příbytky. Kamenitá cesta se vine podél kontajnerů na recyklovaný odpad, slunečnicových záhonů, malé kuchyně a informačního centra, které je ve stádiu budování. Táborový oheň, který je udržován po celý den a celou noc, symbolizuje ducha odporu. V zalesněné krajině jsou roztroušeny domovy usedlíků Pollok free State. Ve větru vlají mnohobarevné prapory a nad nimi vzkaz "Zachraňte naše drahé zelené místo".

Drahé zelené místo je Glasgow, v galském jazyce a Free State je symbol odporu proti strašidlu, které obchází Glasgow - stavbě dálnice M77, protínající Pollok free State. Dálnice, by v případě dokončení, zaplavila betonem a dopravou to, co je nejrozsáhlejší zelený porost ve městě. Opozice proti této silnici, je prvním ekopolitickým bojem ve Skotsku. Předpokládána destrukce Pollok Estate je dalším krokem v ohrazování a privatizování veřejné půdy - od 17. století probíhajícího procesu na britských ostrovech. Země Pollok je zemí lidí - vyvstává otázka, kde vzali radní právo zničit takovou zem?

Kořeny konfliktu

Pollok Estate je území luk, parku a zalesněné krajiny rozpinající se na 1118 akrech, tři míle jižně od glasgowského městského centra. Pozemek parku, zalesněná krajina s duby a buky a řeka White Cart River jsou domovem pro rozmanitý život divoké přírody.

V roce 1939 sir John Maxwell z Polloku, zakladatel Národní společnosti Skotska, odkázal Pollok Estate občanům Glasgow, s konstatováním "že by měl navždy zůstat jako otevřený prostor zalesněné krajiny pro zvýšení krásy črti a pro užitek občanů Glasgow". Ačkoliv opozice proti dálnici se datuje již od 70. let, několik nových výzkumných prací, narazilo na odpor, který vyústil do aktivní opozice. Na jaře 1994 Glasgow Earth First! zformovala nehierarchickou skupinu provádějící nenásilné přímé akce, aby tak zabránila další destrukci životního prostředí. Skupina brzy zaměřila energii právě na problém M77.

V dubnu 1994 se spojili různé lokální a ekologické skupiny a vytvořili alianci Stop the Aye Road Route - STARR (Navěky stop dálnicím). V červnu 1994 byl založen tábor Pollok Free State a působí jako přesvědčivý viditelný symbol opozice proti dálnici.

Během července a srpna 1994 se v tábore pomocí různých aktivit shromažďovala lokální podpora pro boj. To zahrnovalo koncerty lokálních hudebníků, veganské a vegetariánské hostiny a dny rodinných zábav.

Tyto události kulminovaly 20. srpna, kdy tábor vyhlásil nezávislost. Aktivisté z Polloku se odvolali na Mezinárodní úmluvu o občanských a politických právech, ve které stojí: "Všichni lidé mají právo na sebeurčení. Na základě toho mají právo svobodně určit svůj politický status a svobodně se ekonomicky, sociálně a kulturně vyvíjet". Sebeurčení znamená "moc obyvательства vybrat svoji vládu a politické vztahy".

A právě aktivisté z Polloku vzali tento cíl jako základ deklarace nezávislosti na Spojeném království a na místních úřadech v Strathclyde Region. Na jihu Glasgow tak sestavovali území jako nezávislý stát, Pollok Free State. Byly vydány pasy Pollok Free State, ve kterých byla i vytištěna deklarace nezávislosti. Teď má Pollok Free State přes 1000 občanů s pasy a 12 stálých obyvatel, kteří o sobě mluví jako o "Keltsko-Seversko-Skotsko-Malebném" státě a jsou jedinou skotskou skutečně úspěšnou Temporary Autonomous Zone (Dočasnou autonomní zónou).

Během dvou prvních týdnů v únoru 1995, když firma Wimpey Construction, která má 53,5 miliónový (v librách) kontrakt na stavbu dálnice, začala kácet stromy kolem připravované dálnice M77, tak se konflikt naplno rozhořel. Aktivisté se připojili řetězy ke strojům, aby tak zastavili práce, zatímco dělníci od Wimpey Construction přijali taktiku bití a unikání - pokáceli pár stromů naružných místech a jakmile tam vzdory dorazili aktivisté, odjeli pracovat zase jinde.

Práce Wimpey Construction byly značně zpomaleny, ale několik aktivistů bylo zatčeno za rušení klidu. Během jedné z těchto konfrontací zastrašoval skotský konzervativní ministr Allan Stewart, aktivisty agresivně krumpáčem, což mělo za následek jeho rezignaci a další pokračování bude možná před soudem.

Ochranka opouští svá místa

Na den Sv. Valentína přes 200 policistů a 150 členů ochranky provedlo překvapivý útok na Pollok Free State. Odřízali všechny přístupové cesty v okruhu dvou mil a umožnili tak firmě Wimpey Construction vykácet dvouset yardový pás jilmů a dubů. Nicméně ještě ten den 26 členů ochranky opustilo své posty a přidalo se k protestujícím. Jeden z nich řekl: "Hrubě zacházeli

s ženami a dětmi. Já mám také ženu a čtyři děti, ale radši se vrátím zase na podporu, než abych dělal tohle". Také více než 100 studentů z Polloku opustilo vyučování a připojilo se k protestu, a tím že obsadili buldozery, také úspěšně zastavili kácení.

Od té doby se stále více a více místních lidí připojovalo k protestu a místní studenti začali organizovat bojkot vyučování, namísto kterého se účastnili na obraně krajiny. K tomu jsou ještě publikovány fotografie místních obyvatel, kteří pracují v ochrance a naléhá se na ně, aby se na místo práce ničení přírody ve své čtvrti, podíleli na její obraně proti dálnici.

Tábor je pokusem o pozitivní alternativu k dálnici. Odvolává se na zručenost místní komunity a nabízí se jako ústřední inspirující bod pro odpor a nenásilné akce. Je pokusem vychovávat svěbytnou komunitu a podporovat místní nadání a tvořivost - umělců, lesářů, kovářů, hudebníků, kuchařů a vůbec kohokoliv. Ti všichni svými dovednostmi přispěli ke vzniku této alternativy. Tábor obhazuje a experimentuje s idejemi alternativních technologií - architektury a eko-artu. Blízko tábora postavili aktivisté "Carhenge" - kruh devíti aut, které kdy použili M77.

Tak jako větve stromu, tak se i odpor proti dálnici rozrostl do různých směrů. Zahnuje místní, studenty, travelery, ekology, akademiky, politiky, radní i nezaměstnané. Odpor má také podporu různých komunit z Glasgow, Skotska, Anglie, Austrálie, Nového Zélandu, Švédska, Německa a Spojených Států.

Odpor měl úspěch také v tom, že přinesl mnoho pozitivních reportáží v místním i celostátním tisku. Podle nedávného novinového průzkumu čtenářského mínění o M77, vyjádřilo přes 68% respondentů svůj odpor ke stavbě dálnice. Tato lidová opozice vedla k sestavení petice 3000 jmen místních lidí, kteří přislíbili svůj účast na přímých akcích proti stavbě

dálnice. Zde se dává volné pole představitosti a všechny formy přímé akce budou účelné jako tzv. "trh síly", hrozící zvýšením miliónových nákladů na "security" stavby, prodražením a zdražením. Regionální ministerstvo dopravy předložilo rozmanitá předem očekávaná ospravedlnění pro stavbu dálnice, které je možné shrnout do těchto bodů:

- 1) přispěje k ekonomickému rozvoji
- 2) zkrátá dobu cestování

- 3) zmenší počet dopravních nehod
 - 4) zmenší se dopravní zácpy
 - 5) vlepší se spolehlivost systému veřejné autobusové dopravy
 - 6) vlepší se životní podmínky tím, že se přemístí doprava z obytných a obchodních ulic
- Nicméně oponenti M77 snadno vyvrátili tyto argumenty. Z ekologického hlediska, dálnice zapříčiní hluk a znečištění vzduchu, zničí klid západního Polloku Estate a prohloubí ekologické problémy. Dálnice zničí nejrozsáhlejší zelený porost v Glasgow, způsobí nenahraditelné škody na krajině a divoké zvíře a v neposlední řadě přispěje k procesu globálního oteplování.
- Dálnice budou žít dojem nezbytnosti auta a prohlubovat krizi životního prostředí.

Z ekonomického hlediska, dálnice budou usnadňovat dojíždění do práce autem, což povede ke zvýšení dopravního ruchu. Přibližně 50.000 automobilů za den by přejezdilo už tak přeplněný kingstonský most v Glasgow. Z hlediska sociálního, by dálnice byly výhodou pro uživatele aut: nikoli však pro obyvatele v místních vesnicích, kde je provoz malý. Odhaduje se, že 75% obyvatel Glasgow nemá automobil. Silnice by odřízla vesnice od rekreační oblasti pro děti.

ODPOR SE POTVRZUJE

"Obsazováním lesů připravených k vykácení a vyhlášením Státu Svobody, bojujeme se silnicí ať o toto území. Tímto odporem dáváme najevo náš nesouhlas s tím, aby země sloužila soukromým cílům, z nichž vyplývá zvyšování automobilismu a destrukce přírody."

Stát Svobody zhmotňuje kořeny odporu, stejně jako kořeny stromů, které chráníme. Lpíme na Zemi (pro její samoudržitel- nost) a nikdy neustoupíme."

Z Fifth Estate a dalších zahr. materiálů zpracoval Amošt

Tento dopis obdržel britský Ministr dopravy Brian Mawinney anonymně na privátní faxové číslo. Kratce po obdržení tohoto dopisu byl shodou okolností povýšen na post šéfa Toryu (konzervativní strany). V posledních pár hodinách na postu ministra dopravy, pan Mawinney ještě stačil oznámit, že dálniční obchvat Newberry, o který se vede již několik let tvrdý boj, bude postaven. Možná si myslí, že kdo se směje naposled ten se směje nejlíp, ale jak prohlásili anti-road aktivisté "my víme, kde žijete! Nezáleží na tom, kdo je ministr, jednotlivci v takových případech hrají pouze okrajovou roli, tento dopis totiž platí stejně pro každého nového ministra."

Otevřený dopis ministru dopravy

"Nechceme povzbuzovat fantazirování, jsme ve světě praktických skutečností..."
Brian Mawinney, ministr dopravy

"Moji lidé nebudou nikdy pracovat. Ti, kteří pracují, nemohou snít a moudrost k nám přichází ze snu."
Smohalla, domorodý Indián, 1887

"Budte realisti žádejte nemožné"

Graffiti, Paříž, květen 68

Pane Mawinney - vítějte ve zlém snu.

Po třech letech nepřetržitých přímých akcí proti výstavbě dálnic nás žádáte, abychom usedli k jednacímu stolu, abychom byli zdvořilí a uhlazení ke stejným lidem, kteří na nás poslali policii a bezpečnostní služby, špehovali a infiltrovali nás, jen aby nás zničili. Voláte po "zastavení nepřátelství u otázek dopravy", "novém začátku...vrazení se k racionálně informované racionální polemice s respektem pro opačný pohled, což se jaksi více hodí k demokratické tradici naší země." Tuto výzvu jste zveřejnil 7. prosince (1994), přesně jeden rok poté, co byl vyklizen a zničen Chestnut Tree na M11. To vedlo k tomu, že 400 policajtů a 200 členů ochranky zabralo kus země, ale tím to všechno neskončilo, věci se naopak pro vládu ještě jen zhoršily. Každodenní vníkaní a obsazování pozemku, množství sabotáží. Není divu, že po nás chcete, abychom si sedli a mluvíli - když mluvíme, nebojujeme.

Představme si na chvíli, že bychom potlačili pocit vzrácení a vzteku a usedli k jednání. Co nám tedy můžete nabídnout? Konec industriálního systému - můžete nám to nabídnout? Konec útokum proti ekosystémům podporujícím život: společnost v přírodě žije, kde vládnou jediné naše vášně a touhy; žijou zemi; můžete nám to nabídnout? Samozřejmě, že ne!

Co nám můžete nabídnout - "racionálně zdůvodněnou debatu" o dopravě? Proč bychom debatovali, my víme, co budete říkat, říkáte jste to již nespočetkrát předtím a nás to už nudí poslouchat. Moderní ekologické hnutí je přes 30 let staré uvnitř vašich kanceláří je celý les zpráv o ekologických stupiditách, které děláte. Vy situaci znáte. Kapitalismus - a jeho petrochemicko-automobilová ekonomika - se musí udržovat v chodu. Potřeba infrastruktury dopravního rozvoje je potřeba nadnárodních korporací. Ekonomika (jak národní, tak i mezinárodní) musí expandovat nebo zemře. Neustále jsme argumentovali, že výstavbou další infrastruktury jednoduše vzniká více dopravy, tak jako je vyráběna

větší kapacita, tak je i naplňována. Více dálnic = více aut = více dálnic = více aut; zhoubná spirála spadající do ekologického kolapsu. Musíte udržovat poptávku po autech a petrochemických výrobcích až do samého konce. Musíte předsedat trvalému nárůstu centralizace výroby a spotřeby - s nákladáky na dálnicích, jako valícími se skladišti - vytvářet, aby bylo čím dál obtížnější zůstat v této společnosti bez auta. Nic z toho vás samozřejmě netrápí; to, čemu my říkáme zhoubná spirála, vy nazýváte ekonomický růst. Co vás trápí, je krátkodobé přežití ekonomiky. Zápca je to, co vám dělá starosti.

Co je to zápca? Celkem jednoduše proces destrukce země, zpomalený svoji vlastní masou. Každé ráno stovky commuters přijedou pozdě do práce, kontrakty jsou zničeny a zboží pozdě dovezeno - vše kvůli dopravní zácpě. CBI odhaduje, že to ekonomiku stojí 15 miliard liber ročně. Měli bychom se kvůli tomu rmoutit? Opravdu očekáváte, že si sedneme a vypracujeme řešení vašich problémů? My nechceme další dálnice, a také víme, že potřeba dalších silnic je potřebou těch, kterým čelíme. Nezačneme dělat vaše výzkumy za vás, nedovolíme, aby vaše potřeby monopolizovaly Naše Obzortovnosti. Musíme dělat lepší věci, bránit zemi, budovat komunity, pěstovat rárkev a tancovat.

Žádosť o zastavení nepřátelství a debatu ilustrujete také svoji ignorancí přírodních procesů. A patrně se tato krize zveřejní kvůli patetickému programu "redukce emisí, aby v roce 2000 byly na stejné úrovni jako v roce 1990". Na základě všeho dosavadního úsilí to vypadá, že vy se ani neseznámíte s tímto chmurným plánem! Můžete jednat s námi, ale jak můžete plánovat "jednání" s přírodou - s přírodou, která zaplaví Váš nepřatný Parlament a zničí vaši křehkou Ekonomiku globálním oteplením nebo množstvím hrozících ekologických katastrof - uvědomte si podstatu. Nemáte nic, co byste přírodě nabídli - jako ekologický, nevíte ani co říci.

Biorytmus země teď vyžaduje snížení spotřeby fosilních paliv a masivní znovuzalesňování Britských ostrovů a země - jinými slovy, vyhnutí vaší civilizace a oživení naší kultury. To je ekologická realita - vaše "praktické zkušenosti", vaše "podložená debata" je absolutně irrelevantní.

Zkrátka oplátkou za naše vztyčené barikády nám ničíte naše vynující se komunity a zastavujete skutečný odpor, jste ochotni debatovat o tom, o čem jsme již debatovali a dělat rozhodnutí, do kterých jsme vás již dotlačili. Kdyby to nebylo dost zlé, navzdory bychom rezignovali být v tomto kapitalisticky myslícím tanku, jehož cílem jako by byl hladký průběh této genocidy a ekocidy! Ne, děkuji!

My se k vám nikdy nepřidáme. Jednat znamená již akceptovat smrt přírody. Společnost, kterou reprezentujete, je v neustálé válce proti zemi. Vzdát se nepřátelství znamená složit zbraně na obou stranách. Vy nehodíte složit zbraně, se kterými bojujete, žádný obušky, žádný továrny. Skutečné zastavení nepřátelství, skutečný mír bude možné jediné, až se země očistí od institucí, jako je ta, kterou jste v současné době součástí.

Briane, proč netancujete zakázaný tanec, znovu objev svoji lidskost, znovu objev svoji divokost, vyhazujte všechny svoje papíry, zapal svoje kancelář, rozbij svoji TV, osvobod se a přidej se k nám, protože my se k tobě nikdy nepřidáme.

S láskou vaši neznámí digger diving agitátoři

"Vaše sny se stanou realitou - stáváme se silnějšími."

Graffiti na Fillebrook Road, M11
Z časopisu Earth First! Do or Die přeložil Arnošt

A 30 FAIRMILE

Devon, část Jižní Anglie, krajina, která vás na první pohled zaujme svojí osobitou krásou. K moři není odnikud daleko. Krajina je poseta lesy, které se svojí rozlohou, těm které známe ze střední Evropy rovnat nemůžou, a stromy svojí mohutností a rozmanitostí české smrky a lípy zdaleka předčí. Jedná se především o duby, borovice a jedlé kaštiny.

Tábor Fairmail

Dvě důležitá města v této oblasti Exeter a Honiton jsou propojena klasičtější obousměrnou silnicí. Ovšem před dvěma lety Ministerstvo dopravy rozhodlo o vybudování nové komunikace A 30, která by se stala součástí plánované evropské komunikační sítě/Euro Route- Trans European Road Network. Samozřejmě se již nejedná o silnici typu okresky, ale o masivní dálnici, která se potáhne pár stovek metrů podél stávající komunikace a dvakrát ji dokonce překříží.

Vybudování A 30 bude znamenat ztrátu 140 hektarů zemědělské půdy a 12 hektarů původního lesního porostu, který v Anglii již téměř vymizel. Zmizí i památné místo se staletými duby Fenny Maedow, kde se roku 1549 odehrála důležitá bitva Praier Book Rebelion. Ale hlavně bude znamenat precedens a další můstek k budování zmíněné Eurokomunikační sítě, která se tragicky dotkne i České Republiky. A 30 není naplánována přes lesní porosty náhodou. (Je vlastně byl, to levnější způsob než vykupovat obdělávanou půdu.) Ovšem vše je jinak po zkušenostech z Newbury, což je městečko západně od Londýna, kolem kterého má být vybudován dálniční obchvat, vedoucí přes lesy a louky propletené meadrujícími říčkami a vodními kanály. Během roku byl pás přírody naplánovaný k vybagrování obsazen několika sty ekologických aktivistů a travellerů, kteří zde vybudovali 11 permanentních a téměř soběstačných vesnic, bez většího zásahu do okolí. A do dnešního dne se díky potřebě ony vyklidit a zlikvidovat, stavba prodražila o 12 milionů liber, bylo zatčeno více jak 800 lidí, mezi nimi i nejlepší anglický horolezec, několik šlechticů a život stromů byl o rok delší. Stejně tak i Devonu, jakmile byla trasa A30 vytyčena, vznikl okolo obrovského dubu tábor Fairmile, který se rozrostl do přilehlého lesíka. Převážně příznivci hnutí Earth First, zde za pomoci místních obyvatel vybudovali komunu žijící ve stanech podobných jurtám, ale převážná část z nich si vybudovala domy na stromech, kterých je v současnosti ve Fairmile asi 20 z nichž některé jsou i třípatrové. Domy jsou přibližně ve výšce 10-20 m a všechny jsou propojeny komunikacemi z lan a sítí. Fakticky jde celý les přejít asi za půl hodiny bez dotyku země. K vyklízení lidí ze stromů bude zapotřebí speciální jednotky horolezců a vysokozdvíhací technika, ta bude ovšem čelit čtyři metry hlubokému příkopu, který je vyhlouben okolo celého tábora a opatřen dřevěnými mosty.

Jakmile jsme do tábora dorazili, přivítala nás smečka psů a úsměvy obyvatel tábora, kteří právě společně připravovali veganský oběd což je jediné pravidelné společné jídlo. Když se v táboře objevilo už 8 Čechů, začaly kolovat vtipky o nové invazi do Británie. Tábor má totiž necelých 20 stálých obyvatel. Ovšem každý den někdo dorazí na návštěvu, přijede land-rover se zásobami či koňský provoz s pitnou vodou, nebo zvědaví novináři z BBC. Jako koupelna slouží nedaleký potok, kterým se zavlažuje celkem rozlehlá, nejen zeleninová zahrada, urodí se i makovec i konopí. Komunita nemá žádného vůdce, ale nejvíce práce zastávají manželé Paul a Becky. Paul opustil britskou vojenskou akademii a Becky po třech letech studia historie Cambrige. Peníze se vydělávají díky Paulovi, který je výborný hudebník, hraním v nedalekém městě Honiton. Jejich manželská postel je umístěna v lodi, která je důmyslně zavěšená mezi čtyřmi stromy ve výšce 15 metrů nad zemí.

Když jsem se ráno kolem desáté probudil, překvapilo mě, že většina obyvatel bylo již na nohou, ozývalo se kopání, zvuk benzinové mýcháčky připravující beton na dokonalé opevnění. Na otázku v kolik hodin vstávají jsem dostal šokující odpověď. " Tak mezi 6-7 hodinou." Trochu jsme se zastyděli, ale nepřízpusobil. Vynahradili jsme to tvrdou prací přes den a popíjením magic-

Obyvatelé tábora

kých nápojů u nočního ohně. Ve stanu, který sloužil jako obývací jsem v knihovně našel příručku britské armády a knihu pojednávající o systémech tunelů používaných koncem války ve Vietnamu. Začal jsem mít tušení, že před námi něco tají ovšem ne dlouho. Jednoho dne mne Paul vzal do jednoho stanu, odklopil palety na podlaže a mým očím se zjevila chodba klešající asi do hloubky do tří metrů. Následoval jsem Paula s jeskyňářskou lampou, až jsme po pár metrech dorazili k dřevěným dvířkům, za nimiž se otevřel pohled, při kterém jsem měl pocit, že jsem se ocitl v jedné z knih Julese Verna, o čemž jsem jako dítě snil. Systém podzemních tunelů, šachet a domů byl ohromující a radši ho do té doby, než opravdu bude použit popisovat nebudu. Přesto, že dálniční agentura ostatní lesy stačila pokácet, tábor Fairmile již není osamocen. Před rokem vyrostla na vykáčené ploše na druhém konci údolí pevnost Trolheim, nad kterou vlaje černá vlajka. Obyvatelé jsou především anarchističtí z Londýna, kterým se život ve městě znechtivil a je hojně navštěvován travellerly. Procházet se po ochzech Trollheimu a vychutnávat pocit odporu a nedobytnosti je povznášející. Ze strážných věží jsou namířeny světlometry napájené generátorem. Uvnitř pevnosti je krásná zahrada, ale dvůr vévodí bunkr zbytků z pražců, vybetonovaný a pobitý plechy, který ukryvá vchod do podzemního komplexu, kam se většina obyvatel uchýlí až nastane čas vyklízení.

Dan, jeden z obyvatel Trolheimu, předpokládá, že v době vyklízení se do Fairmile, Trolheimu a do nejnovějšího tábora Allercombe, který je vzdálen asi deset kilometrů nastěhuje přibližně pětset aktivistů z celé Anglie. Předpokládá, že nastane několika týdenní neli měsíční bitva.

Nadchlo mne, jak skromným a krásným životem zde komuny žijí. Většina z nich už si život ve městě nedokáže představit. Ani se nedívám, nám se nechtělo zpět do Londýna po týdenním pobytu a oni tu žijí skoro dva roky. Nemají co ztratit. Místo, které si zamilovali neopustí bez boje a potom se přesunou na jiné krásné místo, nejlépe to, které je v ohrožení. To, že probíhala olympiáda v Atlantě zaregistroval asi málokdo, ale to, že dozrály maliny věděl každý.

No ještě nakonec. Paul se ptal, jestli by se nedalo kempovat na nějakém pěkném místě v Čechách s nějakými správnými domorodci?

Napsat dopis, nebo navštívit tábor můžete na adrese:

A30 Action
P.O.Box 6
Ottery st. Mary
Devon ex 11 1yl
01404-815729

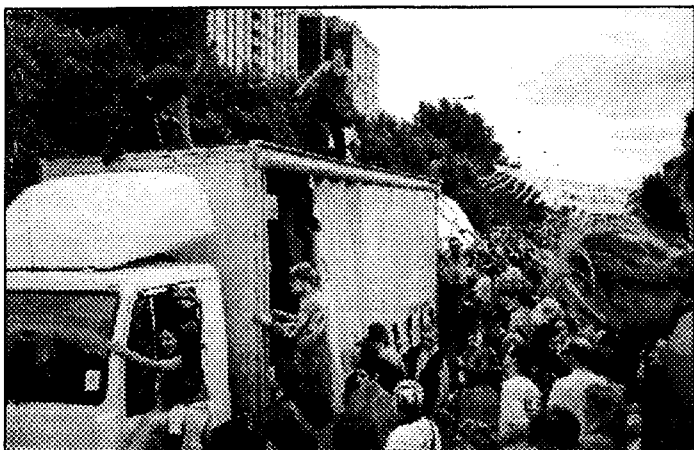
Text a foto Hrat.

Domy ve stromech

13.7. sraz ve 12:00 na Liverpool Street. Takto stručně informoval plakátek hnutí Reclaim the streets o plánované party na zablokované dálnici M40 v západním Londýně. V době, kdy byly tyto letáčky vylepovány, přibližně jen tři lidé skutečně věděli, kde se akce opravdu uskuteční.

STREET PARTY

O tom, že letošní londýnská street party se bude konat, jsme věděli asi 2 měsíce, ale kde, to jsme nevěděli do poslední chvíle.

Nejprve jsme se vydali do čtvrti Camden, kde se konala ta poslední. Odtud jsme se podle pokynů z plakátu vydali metrem na Liverpool street, kde postávalo několik desítek lidí s letáky a ti nás posílali na druhý konec Londýna, kam se mezitím demonstrace přesunula. Cestovali jsme metrem spolu s desítkami lidí, kteří vypadali, že mají namířeno stejným směrem.

Ve stanici Holland park, kde jsme plánovali vystoupit, souprava sice zastavila, ale z reproduktorů se ozvalo, že kvůli vážným dopravním problémům na "povrchu", je stanice uzavřena. Cestující v metru propukli v jásot. Vystoupili jsme na další stanici a nechali se unášet ohromným davem až k místu, kde dálnice vyúsťuje na mimoúrovňovou křižovatku. Ovšem v tu chvíli se z ní, místo aut, "valila" hudba ze tří soundsystémů, stovek bubeníků a dudáků. Byl slyšet i jásot dětí, pro které byl uprostřed dálnice nasypán písek z nákladních aut, hrálo se divadlo a spousta dalších atrakcí. Policie už jenom hlídala, aby se party nerozrůstala z dosavadního téměř kilometrového úseku, který k večeru zaplnilo okolo 7000 lidí.

Vyvrcholením byl alegorický průvod masek nejrůznějšího vzezření. Nechyběly nekonečné řady stánků s veganským občerstvením, info shopů převážně s dopravní tematikou, ale i s ekologií, lidskými právy, právy zvířat až po návody, jak nejlépe pěstovat marihuanu. Velký údiv vzbuzovalo vozítko na solární pohon opatřené silnými reproduktory a DJ pultem. Energie stačila i na napojení holčičího stroju, tak přibýlo i vyholených hlav.

Policie již totálně rezignovala, piknik se rozšířil o několik set metrů a doprava byla odkloněna. O to větší bylo překvapení, když se po odjezdu sound systémů na jejich místě objevily vyrubané díry, v kterých byly zasazeny stromy. Rachot sbíječek byl přehlušen hudbou traveller-ských DJ. O tom, že na dálnici vyrostlo sedm stromů, jsme se dozvěděli až druhý den z novin.

Po celou dobu trvání party nám nebylo jasné, jak je možné prakticky blokadu dálnice započít. Takové množství lidí a materiálu přece nemohlo ujít pozornosti policejních jednotek.

Nedovedli jsme si představit, jaká síla může dálnici takových rozměrů na půl dne proměnit v kilometr dlouhý a asi sto metrů široký pruh hudby, veselí a maškarního reje.

Všechno nám později vysvětlil Robin, kterého jsme potkali v jednom z táborů Earth First! na jihu Anglie (viz jiný článek v tomto čísle). Robin se podílel na organizování akce prakticky od začátku. Nepatří mezi tvrdé jádro aktivistů z Reclaim the Streets, což je velice uzavřená skupina lidí, na kterou je nasazován speciální policejní tým.

Robin tvrdí, že na organizaci tohoto festivalu se pracovalo prakticky půl roku. Není divu, sehnat hudební aparaturu, pořebné zařízení, generátory, jídlo, kontaktovat DJ a to vše pod neustálým tlakem ze strany policie a nedostatku financí.

Na celou akci bylo vyčleněno 1000 liber z fondu RTS. Celý grant byl ovšem vyčerpán na nákup pěti "vozidel" z bazaru, které posloužily k uskutečnění plánu "přímou dábelského".

Úspěch celé akce závisel na několika okamžicích, během nichž probíhal počátek blokad. Již od osmé hodiny ranní se po dálnici M40 valila kolona aut, která sjela z kruhového objezdu Londýna M25, aby zaplavila centrum. Dálnice M40 je klíčová komunikace londýnské metropole a místo, které si organizátoři vybrali za cíl své akce, se nacházelo mezi úseky, kde byla

dálnice přemostěna, a stanicí metra Sheaperd Bush, což představovalo asi 700 metrů prostoru.

Dálnice byla z jedné strany lemována železniční tratí a ze strany druhé parčíkem, ve kterém číhala nenápadná skupina 20 lidí s devíti šestimetrovými lešenářskými trubkami. Byla připravena provést klíčový tah celé blokad a byla připravena opravdu důkladně. Robin byl jejím členem a vypravoval, jak celý zásah nacvičovali v jednom squatu ve čtvrti Hackney. Směrem od mostu se mezitím v zácpě aut pohybovala "podezřelá" kolona. Jela už jenom tři auta, protože dvě z původní pětky "zkolabovala". Následovala skupina asi pěti dodávek.

Mezitím na opačném konci Londýna se stanice Liverpool street zaplnila několika tisíci lidmi, hrála tam hudba, žonglovalo se a nechyběly transparenty. Vše nasvědčovalo, že blokáda proběhne někde poblíž, což bylo asi nejtoužebnějším přáním přítomného policejního oddílu, který byl po zkušenostech s předešlých street party připraven na vše. Na jedno ovšem připraven nebyl.

Pitoreskně vyhlížející kolona vozidel na dálnici M40 se dostala do blízkosti parčíku a v tom ejhle. Tři, sotva se sunoucí orezlá auta se srazila tak, že zablokovala část dálnice vedoucí do centra. Poslední auta, která mohla pokračovat, bylo pět nám známých dodávek, z nichž každá zastavila asi sto metrů od sebe. Na tento moment čekala bandička ozbrojená lešenářskými trubkami, která nervozně sledovala skupinu policistů, která prohledávala parčík. Policisté nevěřili svým očím, když se ani ne 20 metrů před nimi tato skupina vyřítla z křoví a začala v místech, kde došlo k dopravní nehodě spojovat tyče do trojnožek. Během několika desítek vteřin sestavila tyče a přez dotírající policisty se vyšplhala na jejich vrcholy. Policii tak bylo zabráněno, aby tyče rozebrala. Ostatní začali v rychlosti vykládat obsahy dodávek, stoly, generátory, transparenty, skládací podia atd. Policisté stále ještě v počtu pár desítek mužů a žen se snažili dodávky i materiál zabavit. Ukořistili jen dodávku s potravinami a skládací podium. Podium bylo ukořistěno zpět, ale už nebylo možné ho sestavit, a tak odpadl živý koncert kapel Dread Zone a Zion Train.

První kolo vyhráli RTS. Teď vše záviselo na poměru policistů a demonstrantů. Okamžitě po zatarasení dálnice se lidé z dodávek spojili vysíláčkou s aktivisty, jejichž několika tisícový dav čekal na Liverpool Street. Během několika vteřin už každý věděl kam jít - směr Sheaperd Bush. Znovu se potvrdilo, že nejrychlejší dopravou je cyklistika. Stovky cyklistů dorazily na místo dříve než policejní vozy a party mohla začít. Celý den pak od stanice metra proudily davy lidí a ke konci začali i policisté podupávat do rytmu rave. Vše se událo hlavně díky hnutí Reclaim the streets, které se zformovalo po první street party, jež se konala před dvěma lety v Londýně. Zúčastnilo se jí pár set lidí a od té doby je zodpovědné přibližně za 30 akcí tohoto typu od Glasgow po Brighton. Jak sami říkají: jedná se o nový způsob aktivismu. Doposud jsme se výstavbám megalomanských projektů jen bránili, ale teď útočíme. Akce podobného typu psychicky podporují celé autonomní hnutí, což si protistrana dobře uvědomuje a jádro RTS je doslova každý den pronásledováno, odposloucháváno a zastrášováno.

Bližší informace na adrese :

Reclaim the Streets
PO BOX 9656
London N4 4YJ
0171 281 4621

Text a foto Hrat.

DNY CHAOSU 1995

Dny Chaosu - rozporuplná akce, která vyvolává rozpaky a diskuse i uvnitř české A - scény. V americkém punkovém zinu Profane Existence vyšly podrobné reportáže z loňských Dnů Chaosu od tří, na sobe nezávislých, lidí. Otiskujeme je jako alternativu vůči informacím z masmédií. Názor si udělejte sami. A o letošních Dnech Chaosu možná v nějaké příští Autonomii.

Naštvaní punkové vrací úder

1994

Punkové nepokoje vzešly Hannover- brutální punkrokeři napadali občany- vykřikovali nacistická hesla- zapalovali auta- jediné věrná policie mohla zastavit punkovou zuřivost proti civilizaci.

Zní to zajímavě, ale když se podíváte za novinové titulky, můžete tam najít jedině jakýsi druh "virtuálních nepokojů": po většinu času punkové, jako bezmocné oběti policie, snažící se vyčistit město od punkového odpadu. Jediná malá "bitva" skončila po 10 minutách, když policie vzala útokem punkový koncert ve squatu, protože odpor nebyl dobře připraven. Výsledek: 600 punků - vězňů, které policie nemohla z ničeho obvinít, hysterická média, která vyprávěla světu o punkerech, kteří chtěli zanechat "Hannover v popelu" a - přesto všechno - punková scéna, která měla pocit, že žije a je znovu zpátky v ulicích.

1995

Opět jsou novinové titulky plné zpráv o punkových nepokojích, ale letos to jsou SKUTEČNÉ nepokoje! 4000 - 5000 punků přijelo do Hannoveru na svoji velkou party DNY CHAOSU a policie se opět snažila zabránit setkání. Ale tentokrát punkové neutekli, ale postavili barikády a přijali boj proti zuřivé policii. Znova a znova byla policie odrážena množstvím punků, skinů, hooligenů, levičáků a dětí z ulice; boj trval tři dny a noci, dokud setkání neskončilo a většina punků se nevydala na cestu domů...

Jedna věc u letošních Dnů Chaosu byla jasná: policie to tentokrát nebude mít snadné, aby zabránila setkání! Také se objevilo množství plakátů a letáků s myšlenkou "GO CAMP", což znamenalo zesměšnit policii a donutit ji k nejmasovějšímu zatýkání od II. světové války, ale na druhé straně většina punků přijela do Hannoveru opravdu jen na dosud největší punkovou party, která bude probíhat v centru města, v obchodní čtvrti, při které budou media šilet, až uvidí ty hordy punků.

Týden před Dny Chaosu přijelo do Hannoveru první velké množství punků a od toho dne začaly jejich počty bez ustání růst. Ale nikdy jste neviděli všechny na jednom místě společně; asi 80 jich bylo na hlavní železniční stanici, další byli v různých parcích a hodně jich také bylo v části města nazvané "Nordstadt", kde mnoho punků žije. V prvních dnech jste policii téměř neviděli, ale on také nebyl žádný důvod, aby se ukázala. V úterý začali kontrolovat doklady, ale chování policistů nedávalo žádný důvod k potížím.

Ale počínaje čtvrtkem se scéna prostě změnila. Bez jakéhokoliv důvodu přijel oddíl 150-ti policistů s helmami, štíty a obušky a donutil asi 150 punků, aby opustili centrum města, a přinutil je jít do parku blízko Nordstadtu. Ve stejný čas začala policie vyhánět punky z jejich obvyklých míst v Nordstadtu a většina z nich uprchla do squatu nazývaného Sprengel. Další a další punkové se stahovali na toto místo, protože měli pocit, že to bylo jediné místo v celém městě, kde se mohli sejít. Ale když policie začala se svévolným zatýkáním, trpělivost punků skončila: na policisty letěly spousty lahvi a brzy byly postaveny první barikády. Znova a znova brala policie barikády útokem, ty byly později i zapáleny, ale každé byla zahnána deštěm lahvi a kamenů. Když policie viděla, že nemá dost sil, aby zničila barikády, tak udělala dohodu, že opustí čtvrt, když punkové uhasí ohně. Tak se stalo!

Příští ráno přijížděli další a další policisti, zatímco na druhé straně se stavěly vyšší a vyšší barikády. V poledne policie začala se svými dalšími útoky a to přineslo hodiny násilných bojů. Pro Hannover to byly nejtěžší nepokoje a to ještě neskončily. Večer policie zkusila zaútočit na další squat a to byl důvod pro tucty velkých a malých bojů po celou noc. Bylo zraněno přes 100 policistů a ve čtyři hodiny ráno opustili Nordstadt, protože neměli šanci proti více než 1500 punkům potloukajících se po ulicích a atakujících policisty všude, kde je potkali. Ačkoliv samotný Nordstadt

nebyl téměř poškozen, protože hněv punkerů byl namířen jen proti policii, v ranních hodinách byl vyrabován supermarket. Na tom se nepodíleli jen punkové; na fotkách můžete vidět spousty úplně normálních lidí vyhazujících zboží z poničeného obchodáku... To je dobrý příklad nářady v Nordstadtu; mnoho lidí bylo pěkně našťvaných na policii, protože viděli, jak policie svým provokativním chováním znova a znova začíná potíže. A tak se začátkem noci také více a více mládeže z ulice, Němců, cizinců připojovalo k nepokojům, proti policii.

V sobotu byl Faehrmannsfest, velký open air koncert, kde se většina punků chtěla sejít a kde také hrála americká punková kapela Total Chaos. Ale policie měla také svoje plány: po konci koncertu chtěla uzavřít místo a udělat z něj punkové vězení. Ale její plán padl kvůli několika žlznivým punkům. Měli listky slibující pivo zdarma (byl to vtip namířený proti promotérovi) a když po pár hodinách zjistili, že žádné nebude, začali ho krást. Promotér se velmi vyděsil, věřil, že by mu punkové mohli

Barikády u squatované továrny Sprengel (nahoře): čekání na další útok (dole)

ukrást všechny jeho zásoby, skončil open air koncert o dvě hodiny dřív než se čekalo! A tak policie přijela příliš pozdě, aby mohla uzavřít celý prostor a znova začala bitva... A potom, v Nordstadtu opět vzplály nepokoje a tentokrát byli punkové jen v menšině, většinu tvořili hooligani a pouliční mládež, kteří nechali policii, aby pocítila jejich vztek. Nakonec, potřebovali 3500 policistů proti Dnům Chaosu... protože nepokoje byly na 35 různých místech...

V neděli většina punků opustila Hannover, ale teď začal teror médií: Policie nebyla "dost tvrdá proti punkům - kriminálíkům", měli bychom mít "tvrdší zákony"... Pro punkovou scénu to byl velký úspěch, ale nebyl beze stínů: 1100 punků bylo zatčeno, ale jen pro "preventivní ohrožení" města. To znamená, že nebudou za nic souzeni. Ale asi 250 dalších punků bude souzeno "pro výtržnost". My tomu říkáme ODPOR!

Ale jsme rádi, že Dny Chaosu se poprvé řídily starou písničkou "If the kids are united - they will never be divided!" Bylo tu tak mnoho rozdílných lidí - punkové, skin, levičáci, hooligani, hip-hop pouliční mládež - ale všichni se spojili proti zuřivé policii snažící se zabránit jejich setkání. Ale policie PROHRÁLA a oni to VĚDÍ! Teď se pšou o chyby, které udělali a jak zabránit Dnům Chaosu příští rok. Ale my víme, že nemají šanci, protože v roce 1996 přijede ještě více lidí než v roce 1995. Vymyslejte nápady na příští Dny Chaosu - a přineste je! Nakonec, Dny Chaosu se staly hlavním evropským punkovým setkáním - dokonce i větším než v 80. letech.

Ale nechápejte celou ideu špatně: Dny Chaosu nejsou voláním po násilí, nepokojích a bojích. Je to jen šílená punková party, kterou chceme mít v centru města. Nemá v úmyslu "zničit" město nebo někomu ublížit. Ale pamatujte si: Jestliže se někdo snaží zničit naši party, punkové mohou být velmi, velmi rozlobení...

Úterý, 1.srpna:

Jacque a já jsme přijeli do Hannoveru a já jsem přemýšlel, že bych napsal o Dnech Chaosu do Profane Existence. Teprve úterý, ale je tady již pár stovek německých punků - očekávají, že jich odevšad přijede mnohem více. Punkové se procházejí nebo jezdí vlaky ve velkých skupinách, zpívají anarchistické písně a popěvky. Policie je ve velkém množství sleduje, jak pšmo, tak i v antonech. Posiluje se fyzly z Berlína a dalších měst. Punkové zatím nedělali příliš žádné výtržnosti, takže policie nás jen sledovala, prozatím, ale čekám, že se to změní...

Čtvrtek, 3.srpna

Teď je tady mnohem více punků, i z jiných zemí. Policie se usadila v centru města a poblíž zasquatované továrny, kde všichni spí. Kontrolují pas, pokaždé když jdeš okolo (někde i 8krát denně). Mají seznamy všech punků (od té doby, co před 10-ti lety začaly Dny Chaosu) a zatýkají každého, kdo nemá doklady. Kvůli tomu jsou punkové více rozdělení na menší skupiny. Slyšel jsem - z druhé ruky - že včera dva punkové zničili policejní auto a potom bylo 24 zatčených.

3.srpna večer:

Stovky policistů s helmami a obušky teď obsadili centrum města. Punkové jsou zatýkáni ve velkém množství (a zakrátko jsou obvykle propuštěni). Teď již punkové nemohou jít do centra města. Většina punků, se kterými jsme mluvili, věří v mír a nepodporují konfrontaci.

Pátek, 4.srpna:

Minulou noc, asi půl hodiny poté, co jsem napsal včerejší část, začaly nepokoje. Policie vykopala všechny z centra města, takže se mohla koncentrovat na továrnu. Policie přijela s výzbrojí na nepokoje, vodními děly a helikoptérami. Punkové postavili barikády a s kameny, tčemi, ohněm a láhvemi byli schopni čelit policii. Boj trval dlouho: možná tři hodiny. Slyšel jsem, že čtyři policisté a deset punků bylo zraněno (noviny později psaly, že bylo zraněno 53 policistů, včetně 4 hospitalizovaných).

Jsem překvapen, že policie ustoupila a že bylo tak málo zraněných - boj byl velmi intenzivní. Očekávám, že policie přijede znovu a punkové již nebudou mít takové štěstí. Když jsme dneska opuštěli továrnu, nikde nebyla žádná policie - poprvé po dvou dnech.

4.srpna, 10 hodin dopoledne

Boj opět začíná.

4.srpna, 5.hodina odpoledne

Před pár hodinami boje opět skončily. Nebyli jsme tam, ale byli jsme v blízkém squatu. Slyšeli jsme, že policie zvitězila a zatkla všechny v továrně (později jsme slyšeli, že bylo 600 zatčených).

Je tady teď spousta a spousta punků a není již možné odhadnout, kolik - všude vidím nové tváře. Nicméně, všichni punkové ve skupinách jsou teď napadáni policií.

Minulá doba, kdy byly Dny Chaosu tolerovány, to skončilo.

4.srpna, 6 hodin odpoledne

Slyšeli jsme, že jedna žena byla na počátku bojů zabitá (později jsme zjistili, že nezemřela, ale byla vážně zraněna).

Sobota, 5.srpna ráno:

Minulou noc policie opět zaútočila. Hlavní squat byl uzavřen, takže policie atakovala punky u blízkého squatu a v parku. Punkové v tomto squatu byli schopni se ubránit, ačkoliv policie použila transportéry. Punkové v parku byli rozehnáni a někteří zatčeni. Spali jsme ve vysoké trávě blízko řeky a celou noc jsme slyšeli sirény.

Slyšeli jsme, že za týden bylo zatčeno 1000-1500 punků, ačkoliv noviny psaly jen 600. Čtvrť, kde jsou squaty, je v nepořádku, všude suť a hodně věcí je zničených.

5.srpna, odpoledne:

Čekáme, až bude hrát Total Chaos. Máme pocit, že mnoho lidí z německé pracující třídy sympatizuje s punky. Ne jako v Americe, kde nerozumějí příčinám punku.

Noviny psaly, že všechna škoda byla vyprovokována policií a punkové se jen bránili. To je pravda. Punkové by nic neničili, kdyby nebyli napadeni. Lidé nám tu říkají, že to jsou nejhorší boje, jaké viděli a že policie útočila, protože se punků obávala. Policie tady jedná velice stupidně. Noviny také psaly, že 130 policistů bylo vážně zraněno.

Neděle, 6.srpna ráno:

Na Total Chaos jsme již nezůstali, neboť minulou noc opět vzplály boje, ale místo toho jsme jeli za kamarády do squatu v Hamburgu. Sobotní noviny psaly, že v Hannoveru je teď 2000 policistů a my jsme viděli dalších 61 vozidel (většinou antonů a autobusů) jedoucích ze severu do Hannoveru. Podle našeho odhadu je tam pravděpodobně 3000 policistů a stovky vozidel (auta, dodávky, vodní děla, transportéry, helikoptéry). Policie je teď mnohem silnější než punkové. Německý stát samozřejmě spolfeboval spoustu peněz a zapříčinil spoustu škod a to jen kvůli jeho strachu z punků. Punkové teď chtějí právo existovat a být sami. Na Dnech Chaosu 95 prohráli všichni.

Nepochybně, toto nespravedlivé zacházení s punky jim přinese určité veřejné sympatie a veřejnou kritiku státu. Nicméně si myslím, že většina lidí bude punky nenávidět ještě více; nepochopí, co se skutečně stalo. Punkové teď musí bojovat stejně dobře intelektuálně jako fyzicky.

Letošní Dny Chaosu byly velmi intenzivní a opravdu jsem nebyl schopen vše popsat, ale jednoduše jsem sepsal události. Je to skutečně těžké popsat. Jestliže jste někdy byli v zóně nepokojů, pochopíte to. Nevím, co se stalo v sobotní noci, ale lze si to představit.

SHRNUTÍ

Yahoo

Po těchto dvou reporážích se pokusím udělat krátké shrnutí Dnů Chaosu a budu se také zabývat jejich pozadím, aby lidé z jiných částí světa snadněji chápali, co se stalo v Hannoveru.

Začneme od základů: Dny Chaosu začaly v roce 1982 a proběhly třikrát, až do roku 1984, kdy byla idea opuštěna po možná největší katastrofě v historii německého punku: během opleckých orgií nerozumného ničení armáda idiotů téměř kompletně zničila místní autonomní mládežnické centrum. Dosud nebyla žádná politická akce se záměrem dostat co nejvíce punků na jedno místo, aby se mohli poflakovat a popíjet. Minulý rok byla myšlenka znovu oživena, ačkoliv Dny Chaosu byly vnímány jako vysoce kontroverzní událost v německé DIY scéně. Ti, kteří je podporují, argumentují tím, že zájem médií by mohl pomoci udělat znovu punk mocnou mládežnickou kulturou, jako tomu bylo počátkem 80.let. Ukázat, že punk nejsou klipy na MTV tím, že vystavíme jeho pouliční charakter a podnitíme nějaké opravdové peklo. Ti, kteří jsou proti reivalu, to považují za marný pokus jak starých, tak i mladých nostalgiků oživit časy, které minuly, jakousi punkovou verzí Woodstocku s veskerým svinstvem s tím spojeným. Další se nemohou ztotožnit s masami opilých idiotů, kteří jsou oblečení jako punkové a kteří jsou často příčinou potíží na koncertech nebo jiných DIY organizovaných událostech. Kromě toho je také rozhodující konflikt zájmů mezi místními autonomy a punky, kteří přijedou na týden. Mnozí političtí aktivisté, mající na paměti rok 1984, vidí Dny Chaosu jako šanci pro lidi, kteří přijedou do města, začnou konfrontace s policií na squattovaném nebo levičovém teritoriu, provokují vyklizení nebo razie a pak vypadnou z města, zatímco místní se musí smířit s následky. A tak ačkoliv konflikt se v minulých dvou letech odehrával na území squattované továrny, obyvatele (většinou političtí aktivisté) jednali se zájmem držet se mimo celou věc, což samozřejmě vyvolalo otázky solidarity v myslích mnoha politicky aktivních punků:

Jako reakce na masové zatýkáni punků loňského roku a naprosto hysterickou reakci a manipulaci médií bylo doporučeno, aby se použil nějaký klasičtý punkový humor na možnou policejní represí. Jestliže se u punku předpokládá stržení falešné masky západní demokracii a odhalení jejího fašistického základu, pak by bylo vhodné vyprovokovat policii ke zřízení totálně policejního státu v souvislosti se Dny Chaosu. Policie začne obtěžovat lidi, pointou bude být zavřeni za srandovní stříh vlasů. Protože to (ještě) není v Německu kriminální delikt, nebyla by žádná obvinění a propuštění by následovalo po pár hodinách. Německá policie by musela provádět ilegální masová zatýkáni založená výhradně na základech vnějšího vzhledu (to vyvolává vzpomínky na staré dobré časy Třetí říše). K pochopení všech těch událostí je nutné vědět něco málo o německých zákonech týkajících se potlačování nepokojů. Jestliže jste se ocitli na území konfrontace mezi policií a kýmkoliv, policie je oprávněna vás ústně vyzvat, abyste toto území opustili nebo se vystavujete zatčení. To znamená, že když vás ten policista znovu uvidí, může vás zatknout a mohou vás držet v preventivní vazbě dva dny. Jestliže má policie podezření, že se chystáte spáchat ilegální činy, může vás uvěznit na dva dny, aniž byste spáchali něco ilegálního. Protože jste nespáchali žádný zločin, jste pak samozřejmě propuštěni bez jakéhokoliv obvinění nebo stíhání. Protože tisíce zatčených způsobují policii potíže, často upřednostňuje zastrašování lidí, aby opustili město, ale to se moc nedaří a tak používají falešná nařízení preventivní vazby.

Teď nějaké zákulisní informace o nepokojích. Ačkoliv to byli punkové, kteří chtěli Chaos, vypadlo to, že panoval v kancelářích místního šefa policie. Po celý týden bylo zjevně trapné, že policie neměla absolutně žádnou návaznost v tom, co dělala a neměla žádný plán, co si počít s tímto

SHRNUTÍ

setkáním. Na jedné straně přišla policie s taktikou "žádná eskalace": na hlavní železniční stanici, kam přijela většina punků, v parcích, kde spali, byly vyvěšeny plakáty vyzývající punky, aby respektovali zákony. Na druhé straně začala v úterý policie namátkově zatýkat punky, vyháněla z centra města každého, kdo nevyhýbá jako konzumní zombie, a tím situaci zhoršila. Dokonce i během nejprudších bojů zůstávaly čerstvé jednotky rozptýleny v okolních částech města. Po celý týden bylo ve službě podle všeho 4800 policistů. ačkoliv to mohou být zmanipulované počty, protože německý právní řád považuje nějaké nepokoje, při kterých je rozmístěno více než 5000 policistů, za stav vnitřního ohrožení, což by se dalo přirovnat jen k občanské válce nebo revoluci.

Tady je rychlý výčet událostí: Policisté začali s problémy v úterý, rozehnaním asi 150 punků, kteří seděli před hlavní železniční stanicí. Byli zatčeni a mnoho punků bylo zbito. Po celý den byli punkové vystaveni zatčení, jestliže neopustí město - efektivní "čištění" centra města. Většina punků se přemístila do severní části města (Nordstadt), kde je situována převážně alternativní scéna. Jak se policisté přibližovali blíže a blíže, zůstalo skutečně již jen malé území z celého Hannoveru, kde punkové nebyli obtěžováni: squattovaná továrna Sprengel.

Po různých provokacích začali punkové oplácet házením kamenů a lahví a postavením barikád před Sprengelem. Policisté byli na takovou situaci nepřipraveni. Nebyli schopni si vybojovat cestu k celému komplexu a ve skutečnosti byli tak zoufale poraženi od "pouličních bojovníků", že někteří policisté se uchýlili k tomu, že kameny házeli zpátky. Nakonec se uskutečnilo jakési "mírové jednání": policie se z celé oblasti stáhla a bylo umožněno, aby hasiči uhasili hořící barikády.

Až do pátečního poledne byly barikády stále zvyšovány, protože byly obavy, že by se policie mohla vrátit. A také že se vrátila, tentokrát s dalšími vodními děly a obrněnými transportéry, ale po těžkých bojích byla odražena. Také se snažila vyklidit blízký squat, ale narazila na neobyčejně silný odpor a po třech pokusech to musela vzdát a stáhnout se. Při tomto boji byla jedna žena náhodou přitlačena obrněným transportérem na velký kontejner na odpad. Její zranění bylo údajně tak vážné, že jí z boku vyhrázela střeva, měla také zlomená žebra a hodně krvácela. Jejího přítele, který za ni přišel do nemocnice, policisté nevpustili a media měla výpadek paměti. Nakonec našťáště neumřela, ale stále je hospitalizována (podzim 95). Nepokoje pokračovaly po celý zbytek dne v různých částech města, ale stále s centrem okolo squatu Sprengelu. Byla spousta zatčených a preventivně zadržovaných, ale policisté pořád nemohli získat situaci pod svou kontrolu.

V sobotu v ranních hodinách byl punky a řadou místních obyvatel, kteří si trochu přilepšili, vyrabován supermarket. V sobotu byl také open air festival, na který přišlo hodně punků, byla tam řada výtržností, právě tak jako ve večerních hodinách. Bylo zřejmé, že jak víkend ubíhal, tak bylo více a více zatčených punků a "pouličními bojovníky" teď byla většinou místní mládež, která chtěla využít šance a nakopat pár policajtům hlavy. Konfrontace skončila až v neděli ráno, kdy se do města vrátilo zdání pořádku.

Stručně řečeno, téměř 1500 punků bylo zatčeno. Přes 1000 punků bylo vzato do preventivní vazby, asi 250 bylo zatčeno a obviněno a policie uložila zákaz vstupu do města na 1300 lidem. Téměř 200 policistů bylo zraněno, někteří z nich docela vážně. Také vysoký počet punků byl zraněn a mnoho lidí, kteří se účastnili na nepokojích nebylo naprosto stupidně maskováno, takže počet zatčených může ještě narůst, jakmile policie zpracuje svůj video-materiál. Škody na majetku jdou do milionů: jen samotný vyrabovaný supermarket je pravděpodobně za milion. Po tom všem následovalo obrovské volání po přísnějších zákonech, a tak bude zajímavé vidět, co přinesou příští Dny Chaosu.

" cihly a lahve na policejní kordón, na starý dobrý nepokoje je čas vhodný vždycky"

(ze skladby Rooftop Anarchy - TLF)

Politický folk/punk z Londýna

Byl to jeden z nejlepších koncertů, který Ladronka zažila. Partička, která přijela z Londýna starým autokarem, rozbila před asi sto lidmi zběsile rychlý folk-punk. Představte si Pogues a Levellers dvakrát rychlejší. Bici, basa, kytara, housle, na jejich CD plus druhé housle, harmonika a konga. The Tofu Love Frogs v zimě squatují, v létě kočují Evropou. A především rozdávají po klubech a squatech ohromnej nášup politicky angažovaný muziky, ze které čpí irské a skotské kořeny jako hroty útočící na divákově tělo. Na Ladronce je udržovali ve varu skoro dvě hodiny. Přidávali pětkrát, přestože mnozí tančící posluchači už odpadávali vyčerpáním.

The Tofu Love Frogs skládají jednoduché texty na neobyčejnou směs vlastních i tradičních irských a skotských motivů. Jejich protisystémové a protiklerikální protestsongy vznášený z ekologických pozic se nesou v rytmu veselé rychlé fidlovačky. V textech CD "Rentamob:" se odráží nejen diskriminační zákony Criminal Justice Bill, který chrání anglickou společnost již rok, ale i nechuť k politice pokrokové zardulé Socialist Worker Party.

Co je ovšem nejpodstatnější: Tahle neobyčejná banda přijde na podzim na Ladronku znovu. A máme se na to těšit.

Po velkých násilných nepokojích proti dani z hlavy (Poll tax), kterou chtěla zavést vláda Margaret Thatcherové a do kterých se zapojily desetitisíce lidí, zveřejnily některé noviny fotografie lidí, kteří bojovali v ulicích proti policii. Lorraine Vivian byla zachycena, jak s tyčí napadá policistu. Na policii ji poté udala vlastní matka.

VIVIAN

(Myslím, že je to něco strašlivě pokřiveného, když matka prodá svoji dceru)

Jeden reportér dostal její fotku do novin a odesal ji

Nevim, připadá mi to podivný

Ríkají, že jsi měla v ruce hůl,

ale ti co na tebe útočili je měli taky

Oni měli uniformy a tak s tebou vyjebali

Žádná naděje na spravedlnost

Žádná rodinná loajalita

Myslím, že jsi měla pravdu, když ses rozhodla bojovat

Myslím, že jsi jednála správně a věřím,

že taková je pravda - skutečně jsme ty bastardy postali do pekla.

To co se dělo, oni právě nemohli říct.

Potřebovali obětího beránka a mám obavy,

že jsi jim byla ty

Kdosi měl s sebou foťák,

bylo to, jako kdyby s sebou vzal pistoli.

"Ta nejspatnější holka v Británii"

hlásali na titulní stránce v The Sun.

Udělati to tobě, možná to chtěli udělat mě,

tváře mých přátel se objevily v novinách.

Třídni válka se dostala do telky

a všechny světy se vydělili anarchistů,

smradlavých, špinavých, sjetých

squaterů, cruesties, co požírají vaše děti

Myslím, že jsi měla pravdu, když ses rozhodla bojovat...

Ríkají, že jsi si oholila hlavu,

ale co já vim, jestli je to pravda

Fakt bych ti chtěl pomoci,

ale tenhle folk je všechno, co můžu udělat.

Nakonec tě dostali a strčili pod zámeček

do tvý smradlavý cety.

Doufám, že tvůj duch nikdy nezahyne.

Jednoho dne se vrátíš k boji.

Věnováno Lorraine Vivian a Nicholasi

Geffries a všem ostatním, uvězněným za boj při nepokojích proti Poll Tax.

NEMÁM ŽADNEJ DOMOV

Tak teď nemám žádné domov
jen tak se toulám kolem
pracuji, když dostanu možnost
potloukám se z města do města
a politika radnice
působí mi hroznou bolest
protože na tomhle světě
nemám žádné domov

Naboural jsem prázdné dům
tám dole na Walthamstow
i nabídl jsem, že nám zaplatím
Jenže na radnici, tam měli pro mě jenom NE
tak poslali vůd soudu sluhu
a ten teď stojí u meich dveří
A já na tomhle světě
žádné domov nemám

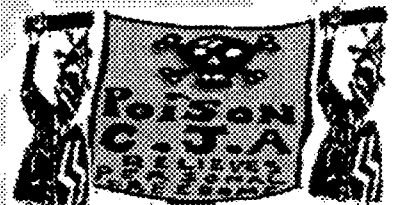
Domy se vyprazdňují,
tak proč bychom měli platit
víte, že je mi z vás zle,
když vás slyším říkat,
že chcete mě vykopnout,
aby barák byl zase prázdný, jako dřív
A já na tomhle světě
žádné domov nemám

Nechci ani pomyslet na placení činže
za pořadný místo k žití
vždyť 50 liber to je trochu moc peněz
za špinavý malý místo pro postel
s vlhkejma stěnama

Tak nemám žádné domov na tomhle světě

Teď jsem se ocitl bez pomoci na cestě
co vede od moře k moři
a sto tisíc dalších
jsou bez pomoci jako já
už sto tisíc roků
a vidím jich o sto tisíc víc
Už na tomhle světě
žádné domov nemám.

připravil a volně přeložil Poor tax

Pro někoho může být rave kultura konzumenstvím, snobismem, komercí, byznysem, nebo "koketérií s drogami". Pro jiné zase DIY rave kultura může být prostřednictvím k posílení vlastního uvědomění, seberealizací a tvůrčí aktivitou. A právě o tom píše ve své reportáži o ženské rave grupě Mizbehaviour Debbie Shave z časopisu Squall.

MIZBEHAVIOUR

Je sobotní noc v On-U Studios, v Dalstonu, ve východním Londýně. Caroline se konečně zbavila berlí, které získala poté, když ji na ulici přepadl jakýsi muž. Když jsem s ní mluvila den po napadení, přemlouvala někoho s autem, aby ji vzal do hudebního obchodu - potřeba nového vinylu překonávala malé obtíže, jako třeba tu, že nemohla chodit.

To je duše Mizbehaviour, skupiny žen pro něž pořádání party, hraní muziky, zkoumání vlastní tvořivé energie a podporování jiných žen, které chtějí dělat to samé, je jak sami říkají "způsob života".

Dnešní party 50/50 výsledkem spolupráce s Liberátor (dokonce i letáky byli společná výroba), což potvrzuje tvrzení Mizbehaviour, že nejsou pro nějaký separatismus. "Je to omšelá věc, sejít se se skupinou osob stejného ražení, nalézt svoji identitu, a pak vyrazit do světa s vědomostmi a sebedůvěrou, které máte ze vztahu s lidmi jako jste vy", říká Jane, zakládající členka kolektivu a experimentální umělkyně, jejíž UV světla a modelované latexové skulptury jsou nedílnou součástí Mizbehaviourského cíle - poskytovat komplexní multimediální zážitek.

Jane a Caroline se poprvé potkaly před dvěma a půl lety, když se Caroline (artistka/performátorka na visuté hrazdě) vrátili z techno festivalu v Berlíně s ideou udělat ženskou noc. Pak se také připojila Christie, návrhářka kostýmů, již Caroline potkala, když dělala hudební workshop v cirkusové škole pro děti v Hert Ford Hive. Výsledkem byla akce nazvaná Tuff Fluff, která proběhla v prosinci 1993, v Tottenhamu (Severní Londýn) Caroline vysvětluje: "Byla to hardcore performance prokládaná Dfingem a živou muzikou. Skončili jsme s partou asi 40 žen."

Tuff Fluff zápalil jejich entuziasmus pro další takové akce, ale byl problém s prachama a tak vznikl Mizbehaviour, zpočátku se skromným cílem, zajišťovat skulptury pro raves. Asi rok před tím, začala Caroline spolupracovat na Zero Gravity party, kde požádala Jane, aby dělala nějakou malířskou výdobu, "protože jednou z prvních věcí, které jsem dělala, když jsem se začala zapojovat v organizování, bylo snažit se vtáhnout další ženy". Kolektiv získal svoji podobu, když Caroline potkala Gizelu, třetí základní členku, a pozvala ji na DJ-ing. "V podstatě máme tři cíle", říká Caroline. "Chceme jezdit a dělat velké fuck off party, míchat performance a rave a prezentovat se jako ženy, které nemusejí dělat kompromisy. Chceme najít ženy, které dělají, nebo dělat chtějí stejné či podobné věci a podporovat je. Chceme rozběhnout komunitní workshopy - učít ženy a děti dovednostem, které můžeme předat. Takové dovednosti jsou důležité. Caroline která hraje na klávesy, bubínky a klarinet je klasická muzikantka. Janny skulptury svědčí o její umělecké zručnosti. Gizelle pracovala jako DJ téměř 10 let a širšímu kolektivu může nabídnout něco z dovedností týkajících se světelné show k cirkusové performaci. Jak říká Gizelle: "Všichni pocházíme z různých součástí té samé scény a všichni získáváme zkušenosti v klubech, které vyžadují celou řadu dovedností."

Caroline poukazuje na to, že ženy ve scéně byly vždy hojně zapojeny v organizování, ale "stále panuje domněnka, že vše rozjiždí muži. Jestliže se neoznánilo, že je to ženská parta, nikdo to nepředpokládal, protože DJ's jsou jedině viditelné ženy, a lidé si myslí, že byly jen pozvány, aby hrály. Nebere se v úvahu, že by ženy tyto akce organizovaly.

Často jsem viděla ženy dělat v klubech na raves spoustu práce, ale

nedostalo se jim za to, žádné uznání. Nebyly pozvány na porady a nic s nimi nebylo konzultováno. Byly považovány jako "podpurné zázemí", ale jejich příspěvek, nebyl brán na vědomí."

Jestliže i v skvělém novém světě DIY kultury, jsou ženy stále vnímány jako "podpurné zázemí", pak cíl Mizbehaviour "dělat to, nejen o tom teoretizování se stává svoláváním všech žen, které snily dělat si svoje, vlastní cestou a bez kompromisů. Ale jsou ženy tlačeny do tohoto "podpurného zázemí" nebo je to nedostatek odvahy, který je tam drží?

V jednom článku v časopise The Big Issue, oslavujícím ženskou účast v DIY kultuře, autor CJ Stone, vyjádřil názor, že ženská energie je řídicí silou hnutí. Může to být pravda, zatím je to stále tak, že v praxi, jsou ženy znevýhodněny svoji tradiční neangažovaností v "tvrdém jádru", který je životní částí každé události. Jak Caroline, Jane a Gizelle přiznávají, muži zapojení v DIY kultuře mají sklony více pomáhat a být citlivější k ženským potřebám, ale přitom se stále mnoho žen cítí znevýhodněny v prostředí, kde jsou předností tradiční mužské vlastnosti. "My muže z něčeho neobviňujeme" říká Jane, "když nic, tak sejdou ze svého způsobu aby pomohli". Ale někdy to je problém. "Jinými slovy, to co ženy potřebují, je pocit, že jsou schopny převzít kontrolu. Mizbehaviourské rozdávat dovedností nabízí ženám, aby se společně sešly a učily se jedna od druhé bez pocitu podkopávání. A co je stejně důležité je to, co Caroline nazývá "přenesení toho, co jsme, do čehosi kreativního."

Kreativní prostředí, které odráží energii aktivních žen je důležitá část programů Mizbehaviourských akcí. Při party třetích narozenin Zero Gravity se sešly při rozbřesku k bráně nějakých stromů, které byly nakonec, na příkaz místní radnice v Hertfordshire poraženy, a ty pak odnesly do jeskyně, kde z nich udělaly hlavní dílo celé akce. Tuto noc, taneční ploše dominuje obrovský prs s jasně zářící červenou bradavkou. Jedna z figurín, které vyrobila Jane, je manekýna visící zavěšená v ocelové kleci, pokapaná zeleným voskem svíčky a s květinami. Ohromující osvětlení je práce Karen z Lobestie, další pravidelné spolupracovnice Mizbehaviour.

V roce, kdy ženské otázky byly předmětem debaty vyšších kruhů Spojených národů v Pekingu, a kdy si Lynne Franks myslela, že má odpověď na to co ženy chtějí (ukrotit si hlavy po body shopech). Mizbehaviour nabízejí břitkou metaforu lekce, z které se demoralizované a zlomené feministické hnutí může učít od DIY kultury.

Jak poukazuje Caroline: "Nemáme co dokazovat. Nejsme tu od toho, abychom mávaly prapory nebo dupaly nohou. Jenom děláme co umíme a docela nám to jde."

Přeložil Arnošt

party na Ladoronce a první free party v Černošicích. (Další velké open air party zorganizovali Circus Alien v létě 96. Navštívilo jej 200 a 400 lidí.) Je těžké říct, kdy se to skutečně rozjede, jeden problém stíhá druhý, a bohužel se nedá ani

fenoménu. Techno je energie, která dá dohromady kostru kmene, ale my chceme být otevření i k lidem, kteří se pohybuji v undergroundové scéně punku, h/c a prasopalu.

IN THE WORLD OF XTC

A: Jak moc jsou pro rave scénu důležité drogy? V Anglii je spojována především s drogou lásky Ecstasy (XTC), která navozuje pocit souznělosti a porozumění, u nás se bere hlavně pervitin, tedy droga, která má jiné účinky - je individualistická a agresivní.

G: Můj názor je, že syntetický drogy jsou lidskému organismu škodlivý jako každé zásah do přírody zvenčí. Je to umělý zásah do přírody. Je to stejný jako princip chemických odpadů, umělá intervence, které se příroda neumí ubránit. Samozřejmě, že drogy jsou soukromá věc každého člověka. Můžou ti otevřít určitý obzor, ale nikdy ne takový, jako když k tomu dojdeš bez drog.

A: Ale house music, zvláště její psychedelický odnože, jsou s psychotropními látkami úzce spjatý.

G: Jo, i proroci techno scény jí ospravedlňovali tím, že se nepije alkohol, který je ve své podstatě hodně agresivní. Ale to má

všechno druhý stránky. XTC je droga, která může být návyková, vyvolává toxickou psychózu stejně jako pervitin. Dnes má člověk možnost dozvědět se o drogách všechno a je pouze na něm, jestli s vědomím všech rizik experiment podstoupí. Techno kultura je s drogama spjatá, ale to není záležitost hudby, ale člověka.

Lidé, kteří chodí do komerčních klubů na hudbu, která má schopnost navozovat jiné stavy vědomí a nebo se na ní prostě jen dobře tancuje, zřejmě nejsou jen narkomani, kteří si chtějí prohloubit svůj životek z drogy. Například anglická kytarová scéna byla na přelomu desetiletí spojená s drogou extázi mnohem víc než house.

A: Na druhou stranu spousta autorů ambient a trance hudby pojmenovává své skladby podle zkratk drog...

G: Jasně. Teď jsou drogy ohromnou módní vlnou, se kterou si nikdo neví rady. Důležitý je nakolik člověk plně přemýšlí o tom, co dělá. Od pradávna se užívají drogy k rituálním účelům, dnes k nim konzumní společnost přistupuje jako k předmětu spotřeby, i když je to předmět nelegální. V některých společnostech byla droga tabu, někde byla tolerovaná. Jihoameričtí indiáni tolerovali individuální spotřebu koky, i když i tenkrát způsobovala problémy. Někteří lidé prostě dokážou drogu využít k prožitkům psychické transcendence, některé to zase může zabít. Drogy se taky využívaly v psychoterapii, ale výzkumy se zastavily, což je podle mne škoda, protože jsme se o tom mohli dozvědět ještě víc a dneska jsme se nemuseli dostat do takových problémů.

A: Ono je docela možné, že výzkumy drog tajně pokračují, tak jako tomu bylo v minulosti, především k vojenským účelům a manipulaci.

G: Jasně. Sovětský svaz i USA pokusy na týhle bázi uskutečňovali...

A: Přibliž nám free techno festivaly.

G: Free festivaly jsou hudební sešlosti dělané na úplně jiné bázi než monster festivaly rockový, kde platíš vstupné a rejžuje se na pivu a občerstvení. Na tyhle techno svátky je vstup zdarma nebo dobrovolný. Samozřejmě i tady je nutné předem finance zajistit. Jsou konané na volném prostranství pod širým nebem, v přírodě a hlavní myšlenkou je nijak neomezovat lidi, kteří si přijdou společně zatancovat, tzn. ani na nich nevydělávat. Na festival se sjede fůra sound systémů, kejklíři a lidi, kteří prodávají, co sami vyrobili, tanečníci, i lidé, co v dodávce vezou jen dva stroboskopy, ale taky pomůžou. Je to co nejvíce odříznuté od civilizace, za účelem vytvoření

prostoru dávajícím lidem pocit svobody a volnosti, prostoru, kde si můžou dělat, co chtějí. Festival je otevřen úplně všem. Každý může něco předvést. Během několika dní poznáváš většinou lidi z celé Evropy, zcela nenásilně dochází ke vzájemné komunikaci kultur, aniž by vznikala kultura jediná, unifikovaná, tak jak ji prezentují média. Festivaly jsou záchytnými body v pavučině alternativní scény, po které se můžeš pohybovat. Svoboda na pár dní. Samozřejmě, že se nedá zcela vymanit ze systému, musíš používat jejich platidlo, musíš vydělat, zapojit se do systému práce za mzdu. Návštěvník si ale může vybrat jestli tě podpoří svými penězma nebo ne. Je to věc solidarity. Hostomice je zatím jediný free festival u nás. Má dvouletou tradici. Původní nápad je lidí ze squatu Zlatá loď, kteří sem pozvali kamarády z Anglie. Spiral Tribe tam vytvořili technopark s fluorescenčníma monstrama a sochama. V roce 1995 už se tam sjelo mnohem víc lidí a většina byla nadšená. Přitahuje to i mnoho lidí, kteří jsou zvyklí na techno z komerčních klubů Rados a Bobby centrum v Brně, ke kterým patří mimo jiné i chování typu: "Jé, tahle holka má na sobě věci za tři tisíce, ta je blbá, a to já si to musím koupit taky...". Ta scéna má schopnost nafiltrovat tak do sebe nové lidi, který vidí, že neexistuje jen běžný svět předkládaný rodičema, školou, médiema a téma, který na tobě vydělává-jí.

A: Kolik si myslíš, že je v Čechách partiček, který by se v rave undergroundu mohli pohybovat?

G: Protože tady ještě není žádný záchytný bod, kromě Hostomic, není to moc. Především Technical Support, kteří spoluorganizovali Hostomice, se snaží house pojमत na jiný bázi než Planet Alfa. Snaží se cenou přiblížit lidem a parties různé ozvláštňovat. Ta scéna se snad teprve rozvine a bude to zajímavý. Rozhodně bych to nechtěl přeceňovat. Vývoj je věci náhodou a zájmu lidí. Circus Alien se bude už na letošní léto snažit sehnat auto a menší sound systém, abychom sami zvládli rozjet alespoň pár akcí. Ale ta myšlenka vzniká už dva roky a jde to pomalu. A to nechci ohrožovat jen na techno. Ten typ mobilní kultury může zahrnovat i jiný zájmovosti.

Kdokoli má pocit, že by ho to bavilo, má možnost se s námi kontaktovat skrz Autonomii. Pomoc opravdu potře-bujeme a jsme otevření. Všechny naše další akce budou inzerované ve zpravodajniku AUTONOM. A uvidíme se nejspíše v létě v Hostomicích, protože tenhle festival skutečně stojí za to.

AUTONOMIE: Díky za oběd a povídání. Ptali se ARNOŠT a SPACEFROG

příliš spoléhat na ostrou podporu lidí, kteří jsou dneska v undergroundu.

A: Psalo se také o tom, že někteří travellers odmítají žít na sociálních dávkách, nechť mají vůbec nic společného se státem. Vznikla tak alternativní kultura, která zahrnuje celý životní styl návratu ke kořenům...

G: To souvisí s tradicema kočovnictví. Ve střední Evropě máme poměrně velkou tradici. Cikánská populace na začátku století hojně kočovala, ale postupem času byl tento způsob života omezován zákony. Ve vyspělejších zemích si kočovníci udrželi své místo. Kdyby je zavřeli do paneláků, do sídlištního ghetta stejně jako komunisti a ten národ tak zdegenerovali, tak to dopadne jako u nás. Včetně problémů, které se s rómskou populací táhnou a které následně generují problém hlavní - rasismus. V Anglii a Španělsku mělo kočovnictví možnost vyvíjet se až do současnosti, kdy se k němu začali vracet tisíce bílejších lidí. Tehdy se to v usedlý společnosti stalo sociálním problémem a ten nyní vyústil v represe a zákaz kočování. Když se totiž vyrojili skupiny lidí na kolech, který si chtějí žít po svém, začalo to dělat vrásky policii i státnímu zřízení. Do této doby se kočovníci dokázali uživit díky znalosti řemesel a vlastní zručnosti.

Kočovnictví je nesmírně zajímavý fenomén, mj. proto, že takový způsob života má určité víc společného s přírodou než usedlý život v domech a staveních.

A: Na druhou stranu existují kritiky, které kočovnictví obviňují, že se o své prostředí, narodí od starousedlíka, nestará, protože za chvíli zase jede dál.

G: Je to možné, ale uvědom si, že v dávné minulosti, kdy z existujících kmenů cestovalo 90 procent a ostatní zakládali osady, tak ty stěhující se společenstva nepřetvářely své životní prostředí tolik jako kmeny usedlé. Měnit tvář krajiny, kácet lesy a vypalovat pastviny začal člověk žijící delší dobu na jednom místě.

A: Kolik lidí asi v dnes v Evropě kočuje se svým sound systémem?

G: To se dá těžko odhadnout. Zřejmě víc lidí cestuje bez sound systému. Jejich opěrnými body jsou mnohdy squaty ve městech. Počítat můžeme i kapely, které objíždějí squaty po světě. Jezdit s aparaturou je ještě těžší, protože to žádá odpovědnost, organizaci a peníze, který se předem někde musí vydělat. Těch lidí je spousta, ale jejich počet zřejmě klesne po represivních zákonech v Anglii, o kterých se podrobně psalo v minulý Autonomii.

A: Technopohanským travellerům se také říká novodobý hippies..

G: To je pravda, ale už to nezahrnuje naivní předsudky o tom, že změnil svět. Není to ani tak ideologicky ohraničené. Oni prostě žijí svým způsobem života. O tom to je. A nejde jen o techno. My bychom chtěli pouštět i raggae, dub, prostě taneční hudbu s ethno prvky. Jde nám o rozmanitost, o rozměr co nejsvobodnějšího přístupu k tomuhle

Pozn. 1 : Některým underground sound systémům umožní právě vystoupení na drahé komerční party vydělat na levnou party pro lidi ze squatu a podzemí.

LETS

local exchange trading system

LETS - Lokální ekonomika komunit aneb obchod jinak

LETS (Local Exchange Trading Systems) jsou alternativní obchodní sítě, kde lidé používají lokální měnu k placení za zboží a služby nabízené jinými účastníky. S tím, co LETS je, a jak funguje, Vás chceme seznámit na příkladu jednoho z největších LETS systémů v UK. (Pro lepší orientaci budeme používat manchesterský název lokální měny - bobbina neboli vřetená - pozn. autora.)

Nápad vytvořit tento systém se zrodil v Kanadě před 11 lety, když Michael Linton, psychoterapeut tzv. Alexandrovy techniky, žil v lokalitě, kde po krachu továrny došlo k hromadné nezaměstnanosti. Jeho klienti se dostali do velkého stresu, takže jeho služeb naléhavě potřebovali, ale neměli peníze. A rovněž Michael potřeboval předměty denní potřeby a řemesnické práce, které nemohl honorovat. Přitom

Opravdové bohatství komunit leží v dovednostech a prostředcích, nikoli v množství peněz, které jsou k dispozici

v městečku byli kvalifikovaní řemeslníci a živnostníci, schopní svůj servis poskytnout na patřičné úrovni. Jediné, čeho se nedostávalo, byly peníze. Pro Milтона Friedmana, idola našich ekonomů, není dobrá reklama, že si s takovými krizemi neví rady.

Tedy Linton dostal geniální nápad: Proč nezavést "lokální měnu", tak jako v Rakousku po první světové válce? Když lze mezinárodně obchodovat s tzv. petrodolary, proč analogicky nepoužívat tzv. "zelené" dolary? V Kanadě měl tento systém jen jepičí život. Zhroutil se, protože Kanadské národní hospodářství je ovládané americkými monopoly, které nestrpí nic, co by jejich tučné zisky mohlo ohrozit. Mezitím se ale LETS rozšířil do Evropy a neúrodnější půdu nalezl v Anglii, kde dnes ve 400 systémech je zapojeno 15 000 lidí. Manchester LETS je jeden z největších, má skoro 400 členů.

Historie LETS ovšem nesáhá jen 10 let dozadu. Mnohokrát v minulosti tento systém úspěšně fungoval a pomohl různým oblastem v období vysoké nezaměstnanosti a úpadku k větší prosperitě. Nicméně LETS byl projektován tak, aby přinesl více užítka než staré systémy lokálních měn a směnného zboží. To částečně vysvětluje neuvěřitelný nárůst popularity LETS za poslední čtyři roky jak ve Velké Británii, tak po celém světě.

Opravdové bohatství komunit leží v dovednostech a prostředcích, nikoli v množství peněz, které jsou k dispozici. Můžeme kupovat a prodávat zboží a služby pomocí bobbiny, i když nemáme dostatek peněz v hotovosti.

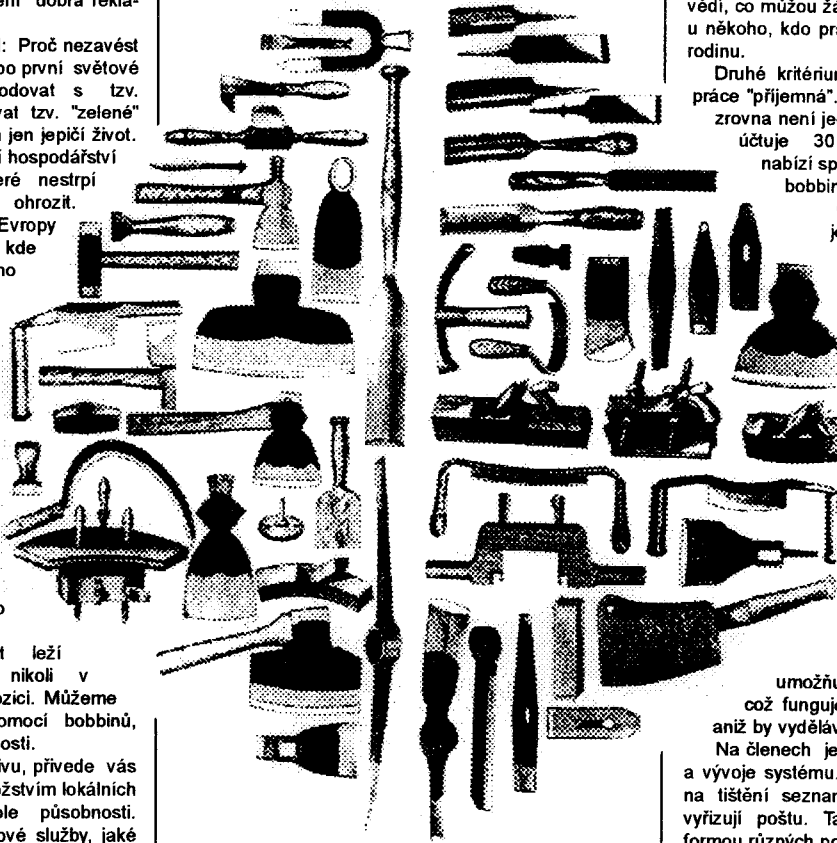
LETS povzbuzuje talent a iniciativu, přivede vás do těsného kontaktu s obrovským množstvím lokálních zdrojů a pomáhá vám rozšiřovat pole působnosti. Chceme, aby účastníci nabízeli takové služby, jaké sami chtějí, i když to sahá mimo rámec jejich pracovního oboru. Zkušenosti ukazují, že členové LETS nemají pouze užitek z obchodu, ale navíc poznají nové lidi ve svém okolí. Pomocí LETS rozšiřujeme komunity.

LETS pomáhá řešit problém měst jako je Manchester, kde existují bohaté a chudé oblasti. Stará známá věc je, že peníze přitahují peníze. Nikdo nechce

investovat v chudých čtvrtích. To znamená, že chudí nadále chudnou a bohatší bohatnou. Bohatě části vycucávají peníze z chudých a zanechávají je bezmocné, napospas zločinu, vandalismu a úpadku. LETS "keeps money local" tzn. udrží hodnotu práce v místě, kde vzniká, tudíž nedochází k přelévání peněz. Peníze se "točí" uvnitř systému, takže je mají všichni pod kontrolou a nemůže dojít k únikům.

Na některých místech v Anglii obecní rady tyto systémy podporují, protože pomáhají rozvoji místního hospodářství. Tato přízeň se projevuje formou dotací a grantů. Z těch se pak platí lidé, podílející se na chodu systému (účetní, manažeři, programátoři).

V Manchesteru byl LETS uveden v činnost v listopadu 1992. Rychlý růst členstva a obchodu z něho udělaly jeden z neúspěšnějších systémů na světě.

JAK LETS FUNGUJE

Účastníci vloží do katalogu nabídku svých dovedností, zboží nebo prostředků a takto se kontaktují s ostatními.

Co je to bobbina?

Bobbina je měna, které se užívá v Manchesterském LETSu ke kupování zboží a provádění služeb.

Bobbiny se používají, aby se zviditelnil výsledek práce, aby bylo s čím obchodovat, zaznamenat do šekové knížky a na účet. Každý člen vlastní šekovou knížku, kde se zaznamenávají veškeré transakce. Začíná se s nulou na účtu. Úvěr je neomezený a neexistuje žádná penalizace za negativní bilanci.

Přijetím služeb uvnitř LETS, účastník souhlasí s poskytnutím protislužeb nebo zboží stejné hodnoty. (Čím víc se obchoduje, tím víc všichni získávají)

LETS just do it!

Jakou má jednotka LETS hodnotu?

Skupiny využívající LETS mají různé cesty jak ohodnocovat jednotky svých měn: Nejoptimálnější a nejjednodušší je svázat jednotku s národní měnou. Znamená to, že jeden bobbina se bude rovnat jedné libře.

Další přístup v časovém hodnocení, jedna hodina práce rovná se jeden bobbina. Toto smazává platební rozdíly mezi lidmi s různými dovednostmi. Jiní mohou zakládat na hodinové sazbě. Mnoho členů používá 6 bobbiny za hodinu jako počáteční bod k jednání (obchodování). Jindy dochází ke kombinaci mezi librami a bobbiny.

Variant je samozřejmě mnoho a každá má své výhody a nevýhody. Každý systém si pro svou potřebu najde ten neoptimálnější způsob.

Jak se určuje cena práce a zboží

Lidé většinou sami rozhodnou jak ocení svoji práci nebo výrobek. K této rozhodnutí však přistupují velmi opatrně. Ti, kteří již obchodovali v librách jednoduše převedou libry na bobbiny. Avšak, což je výhodou systému, lidé mají různá kritéria, tudíž ohodnocení je pružné. Obchodující se většinou spolu znají a tak vědí, co můžou žádat. Cena se může změnit například u někoho, kdo právě ztratil zaměstnání nebo si založil rodinu.

Druhé kritérium spočívá v tom, jak je prodáváná práce "příjemná". Například Andrea si za žehlení (což zrovna není jedna z jejich nejpříjemnějších činností) účtuje 30 bobbiny za hodinu, zatímco Mark nabízí spektrum odborného poradenství za 20 bobbiny za hodinu.

Organizační skupina nijak nezasahuje do ohodnocování, celá odpovědnost leží na lidech nabízejících zboží nebo práci.

Jakmile je práce skončena (zboží prodáno) vypíše se šek na dohodnuté množství bobbiny. Tento šek se pošle do centrálního registru, kanceláře, která zaznamenává všechny transakce. Tato kancelář rovněž vydává prohlášení, obnovuje a upřesňuje seznam nabízených služeb. Systém je bezúročný, což překračuje mnoho problémů, na které lidé naráželi, když si například potřebovali vypůjčit peníze. Rovněž to znamená, že bobbina je pouze pomocník v obchodu se službami a zbožím.

LETS je samoregulační, neboť umožňuje nahlédnout do účtů ostatních, což funguje jako prevence, aby lidé neutráceli aniž by vydělávali.

Na členech je požadováno, aby se účastnili řízení a vývoje systému. Existuje několik týmů, které pracují na tištění seznamů, informačních bulletinů nebo vyřizují poštu. Tato práce bývá placena všemi členy formou různých poplatků v "bobbinech". Jsou příjmy v bobbinech zdaňovány?

Mnohdy se obchod pomocí LETS považuje za drobnou sociální práci, aktivitu, což je nezdanitelné. Jestliže někdo vydělává bobbiny jako část své pravidelné obchodní aktivity, příjmy z LETS (po odečtení nákladů) jsou zdaňovány.

Může LETS ovlivnit podporu v nezaměstnanosti?

Obecně, zboží a služby, které účastník obdrží v rámci LETS by měly být nahrazeny na úřadě práce a sociálního zabezpečení. V případě, že je účastník nezaměstnaný, by mělo být zřejmé, že si aktivně hledá práci a měl by se dohodnout se svými zákazníky v LETS, aby byl schopný okamžitě vzít zaměstnání nabízené úřadem práce.

Zatím jsme však neslyšeli o žádných problémech s úřadem práce v Manchesteru.

Proč nerecyklovat peníze

Jestliže je člen LETS v invalidním důchodu, je nutné potvrzení od lékaře nebo soc. pracovníka, že služby, které nabízí, mají příznivé účinky na jeho zdraví.

Možnost zneužití?

Každého napadne, že se LETS dá lehce zneužít. Jednoduše brát aniž bych dal. Systémy však mají bezpečnostní opatření, že se na takového "chytráka" brzy přijde. Praktické zkušenosti říkají, že paraziti se do systému málokdy zapojují, protože to stojí určitou námahu se tam dostat, což naštěstí většinu nemakačenků a alkopunks odradí. Jakmile jste zapojeni v LETS musíte být aktivní. Pasivní jedinci jsou nežádoucí a brzo odpadnou. Přesto si myslím že by "čecháček" nějakou tu skulinu našel. Inu, žádný systém není ideální. Na LETSu je sympatické, že je vlastně založen na vzájemné důvěře účastníků. Těžko říct jak by fungoval u nás. Že by na "západě" byli přece jenom dál?

Kirkham Steve v Green Anarchist píše, že i když LETS není dokonalá anarchie je to první hmatatelný krok ke "světým zítřkům". LETS fungující v praxi všem tlachajícím anarcho-teoretikům. Jiné hlasy zase varují, že by mohlo dojít k rozmělnění těchto systémů a splynutí se

Vydělávání peněz ztrácí význam. Teď je důležité, co očekáváte od života

státní ekonomikou. Jisté je, že pokud bude počet uživatelů lokálních systémů obchodu vzrůstat, nemůže uniknout dravčímu oku světových ekonomů.

Je nutno dodat, že Manchester LETS je jen jedním z mnoha systémů se od sebe více, či méně liší. Někde se snaží potlačit administrativu a byrokracii co nejvíce do pozadí, což se o manchesterském systému říci nedá. Možná je to proto, že je jeden z největších.

LETS v Čechách

Jediný praktický náznak LETS jsme zjistili na farmě hnutí Hare Kríšna. Tato komunita má dobré předpoklady pro úspěšné fungování systému. Alternativní myšlení, komunitní životní styl, ekologické zásady, to je vždycky plus pro rozvoj této u nás zatím experimentální ekonomiky.

"Snažíme se být co nejsoběstačnější, pro případ že to tady spadne", říká jeden z organizátorů systému. Je vidět, že víze soudného dne se nevyhýbá ani hnutí Hare Kríšna, nicméně myšlenka je to sympatická. Problém "krišňáků" je uzavřenost komunity, takže systém vlastně stagnuje a nemá možnost se rozšiřovat, což je jeden z hlavních životadárných prvků LETS. Ovšem sami krišňáci si to uvědomují, a snaží se LETS rozšířit mimo hranice farmy a hnutí. Otevřenost a šíření informací jsou pro rozvoj LETS u nás velice důležité předpoklady.

Zpráva z tisku MF DNES 29.12.95 (výťah)

V průmyslově vyspělých zemích se stále rozrůstá vrstva chudých. Velká Británie zaznamenává podle studií Evropské komise od osmdesátých let stýmý narůst chudoby a nerovnosti příjmu. Někteří odborníci za zdroj tohoto trendu především v evropských ekonomikách označují napodobování anglosaského hospodářského modelu volných tržních vztahů.

Klaus Finken rozlišuje mezi dočasnou chudobou a trvalou chudobou, která je důsledkem hromadné nezaměstnanosti a která se zhoršuje s omezováním sociálního zabezpečení. Tato nová chudoba se předává generačně jako fatální gen, protože děti nezaměstnaných rodičů se také v dospělosti mnohdy nevymani z chudobných poměrů.

Odborníci prohlašují že problém lze vyřešit vytvořením rovnováhy mezi zdaněním a sociálními příplatky a zejména zlepšením urovně školství a vzdělání.

Několik pozitiv, které přináší LETS:

- nabourává konzumní kapitalistické tendence
- smažává rozdíl mezi dovednostmi a finančním ohodnocením
- tradičně podceňované schopnosti (role) znovu nabývají na významu
- v systému je zapojena celá komunita (včetně invalidů, důchodců)
- citlivost pro recyklaci a opětnému využití věcí, šetrnost ke zdrojům a prostředkům
- povzbuzuje zručnost, pomáhá finančně slabým oblastem.

Důležitým prvkem systému je i členská smlouva:

- 1) Lokální systém výměnného obchodu (LETS) je neprofitní členskou organizací. Je řízen koordinací skupinou "Core Group" ku prospěchu svých členů.
- 2) Našemu LETS systému je nejbližší idea vzájemné podpory v budování komunity ve prospěch všech členů.
- 3) Členové souhlasí s tím, aby jejich data byla zaznamenávána v počítači a dále rozšiřována mezi ostatní členy, kteréžto údaje jsou nutné k propagaci obchodování.
- 4) LETS poskytuje pravidelně obnovovaný katalog nabídek a poptávek, jehož pomocí mohou členové směřovat služby i zboží. Toto se děje v centrálním registru, a jako jednotky výměny fungují bobbiny. 1 bobbin je dále rozdělen na 100 "threads".
- 5) Účastníci si mohou zvolit, zda budou provádět transakce pouze pomocí bobbinů, nebo částečně i v hotovosti (myšleno regulérní peníze). Například: hotovost může pokrýt nákup materiálu, cesty atd., a v Bobbitech se zaplatí práce. Nicméně, do systému se zaznamenávají pouze bobbiny.
- 6) Každý začíná s nulou na účtu. Účastníci si mohou, pokud chtějí, okamžitě založit úvěr u jiných osob. Neexistuje žádná penalizace za negativní stav konta. Členové si mohou zakládat úvěr bez ohledu na stav konta (určité limity mohou být stanoveny koordinací skupinou).
- 7) Převody z vlastního účtu může provádět jen majitel.
- 8) Žádáme vlastníky kont, aby čas od času tzv. přetáhli stav účtu přes nulu. To znamená změnit stav konta z negativního na pozitivní a naopak. Tímto se zabrání stagnaci systému.
- 9) Pokud chce účastník LETS opustit systém, musí vynulovat stav účtu.
- 10) Systém je bezúročný. Může se však stát, že občas žádáme členy k zaplacení určitých poplatků z důvodu udržení chodu systému. Poplatky jsou buď v bobbinech nebo v librách (např. nástupní poplatek, každoroční fixní poplatek, poplatek za převody. Core Group může výši poplatků měnit podle toho, jak se mění náklady na provoz. Členové v předstihu obdrží žádost o poplatek.
- 11) LETS je otevřený komunitní systém. Každý člen je oprávněn nahlédnout do účtů ostatních. Core Group občas tyto údaje zveřejňuje.
- 12) Žádný člen není povinen přijmout nabídku k obchodu.
- 13) LETS nepřebírá zodpovědnost za hodnotu, stav a kvalitu seznamem nabízeného zboží, nebo služeb.
- 14) Cena zboží nebo služeb závisí pouze na dohodě mezi účastníky, za což Core Group není zodpovědná.
- 15) Účastníci jsou individuálně zodpovědní za svá daňová přiznání (a povinnosti). LETS nemůže přebírat povinnost provádět hlášení daňovým úřadům.
- 16) Komunita nebo koordinací skupina je oprávněna, v případě prohřešku, který se neslučuje se zájmy komunity, žádat od viníků vysvětlení nebo urovnání záležitosti. Core Group může, po rozvážení na všeobecné členské schůzi, suspendovat nebo v krajním případě vyloučit příslušnou osobu ze systému.
- 17) Core Group může odepřít žádost o zapsání do katalogu z dostačujících důvodů. (např. důvodů právních, legálních atd.)
- 18) Core Group má za určitých okolností právo zamítnout žádost uchazeče o členství v systému.
- 19) Členové jsou oprávněni zúčastit se jakýchkoli schůzi koordinací skupiny.

ze zahr. materiálů zpracoval Honza F.

CRYSTAL WATERS

Bill Metcalf

PERMAKULTURNÍ VESNICE

Permakultura často bývá záměňována se standardním organickým zahrádkářstvím. Je to omyl. Permakultura spočívá ve sklopu permanentence (trvale udržitelnosti), zemědělství a kultury. Takže vhodnějším překladem termínu PERMACULTURE - permanent agriculture (permanentní, trvale zemědělství) je permanent culture (permanentní, trvalá, zachovatelná kultura).

Článek se zabývá rozborem praktických problémů, kterým komunita musí čelit. Tento druh problému se dá aplikovat na jakýkoli jiný druh komunity. Slovo permakulturní můžete nahradit jakoukoli jinou nálepkou, a uvidíte, že paralely existují. Pravdou však je, že tyto problémy nejsou tak základní jako ty, kterým čelí Ladronka, kde se spíše klade otázka, zda Ladronka komunitou je či není. A kde budoucnost je optimisticky řečeno, nejista. Z článku je patrné, že je velice důležité ujistit si směr a cíl komunity. A tak tento překlad je spíše pro ty, kteří se problematikou komunit zabývají hlouběji, nebo pro ty, kdo už překročili nebo jednou překročí ty nejzákladnější existenční problémy.

Honza F.

(Sociální plánování ve stylu new age nebo venkovské ghetto měšťáků?)

Crystal Waters je komunitní vesnice se zaměřením na permakulturu, ležící asi 150km severně od Brisbane v Austrálii. Vznikla jako typická, venkovská alternativní komunita bez určitého zaměření v roce 1978. Rozpadla se roku 1986 pro svoji bezcílnost a názorovou rozporuplnost svých 50-ti členů. Reformovala se pomocí "Group Titles"(1), jakožto zákonných mechanismů. V médiích, jak oficiálních tak i alternativních, se prezentovala jako komunita stavějící na ideálech permakultury. Zakládající skupinu tvořili čtyři lidé s komunitními a permakulturními zkušenostmi, kteří byli placeni z eventálních výnosů z prodeje podílů (pozemků). Tito lidé byli známí jako tzv. plánovači - "planners"(2).

Permakultura se těší značnému zájmu komunitního hnutí po celém světě. Bill Mollison z Tasmánie vyvinul permakulturní myšlenku jednoduše jako "plánovitě zemědělství", ale nadšenci z celého světa jí dali tvar ekologicko-sociálního projektu. Definice permakultury v Crystal Waters zní: Trvalý a samoudržitelný systém zemědělství, aplikovatelný, jak na městské tak i venkovské prostředí. Cílem je vybudovat nenáročný, ale efektivní systém stromů, rostlin a živočichů v souznění s lidskými aktivitami v určitém prostředí.

Jinými slovy, v permakultuře viděli model, na kterém mohla komunita stavět a vyvíjet se. Crystal Waters byla první, a stále ještě je největší tohoto druhu komunit na světě. Díky svému úspěchu se těší velkému zájmu mezinárodního komunitního hnutí.

"Group Titles" je zákonná struktura komunity, podobná té která se používá v systému sídlišť a výškových domů (3), kde každý vlastní svůj byt. Veřejné prostory a domu náležící pozemky jsou spravovány skupinou "Body Corporate" (4).

Vesnice Crystal Waters zabírá 259 hektarů + kilometrův pozemek podél řeky. Každý z 83 pozemků byl prodán za 21.000 US, přičemž vlastník má právo na 0,5 ha. 5-8 usedlostí tvoří jakousi "visku". Zbýlých 15 hektarů půdy, jako např. území podél řeky, nebo hustě zalesněné kopce patří do společného vlastnictví. Všechny cesty, mosty, dodávka vody a elektřiny jsou spravovány vnitřní, řídicí a koordinační skupinou "Body Corporate". Všechny tyto veřejné prostory jsou společně a údržba se platí z daní. Členové jsou vázani smlouvami a zákony, které schvaluje celá komunita a jsou prosazovány pomocí "Body Corporate". Jinak řečeno Crystal Waters funguje jako samosprávná obec. Pomocí zákonné struktury přebírá také kontrolu nad záležitostmi životního prostředí (například zákaz volného pobíhání psů a koček, které jsou hrozbou pro místní faunu), kontroluje vysazování stromů a těžbu dřeva a třeba jaké stavební materiály a techniky jsou přípustné.

Noví členové se získávali pomocí inzerátů, publikovaných v alternativních a new-age časopisech. Zakládající skupina rovněž vydala několik brožur a dokumentů upřednostňujících výhody "vesnice". Ztotožňovali se s myšlenkami evropských mytologií i Kropotkinových anarchistických vesnic. "Planners" cestovali po Austrálii a diskutovali o své vizi permakulturní osady. Tento postup byl pozoruhodně úspěšný.

Potencionální zájemci byli po prohlídce pozemků pozváni k pohovoru se zakládajícími členy, kde se prodiskutovala smlouva, a poté byli vyzváni k odkoupení pozemků. Lidé vstupující do komunity Crystal Waters se nijak moc nelišili od ostatních adeptů australských komunit. Byli přiměřeně vzděláni, obvykle ze středních vrstev, věk od 30-50 let, s motivací, a zájmem o životní prostředí a sociální problematiku.

Pozemky určené pro usedlosti jsou již z poloviny zastavěny a nyní se počet obyvatel pohybuje okolo 100 lidí (včetně dětí). Členové nabízejí široký vzdělávací program, od permakultury až po kurzy zdokonalování osobnosti. Umožňují ubytování po 24 účastníků kursů, pro návštěvníky funguje noclehárna a dalších 20-30 míst poskytuje stany a obytné vozy. Společná kuchyně a jídelna byla zbudována v roce 1993. Poskytování kursů new-age široké veřejnosti zvyšuje příjem komunity.

Jak pozorovatelé, tak i členové komunit samotní potvrzují, že komunity s určitým zaměřením, skupiny spojené díky ideologii nebo náboženství fungují lépe a déle vydrží než komunity bez zaměření. Odborníci se domnívají, že jsou úspěšnější díky společnému sdílení víry než nějakému určitému náboženství nebo systému. Jinými slovy, není důležité v co věří, ale že vůbec v něco věří. Křesťanské a buddhistické komuni-

ty fungují dobře nejenom kvůli křesťanství nebo budhismu, ale díky víře jako takové. Jestliže permakultura může fungovat jako víra, systém, ideologie nebo paradigma, potom by měla pomoci organizaci a úspěšnému chodu vesnice Crystal Waters.

I když každý, kdo si koupil podíl v Crystal Waters se přinejmenším o permakulturu zajímal a souhlasil se zněním členské smlouvy, panovala velká neshoda v tom, co si kdo pod pojmem permakultura představuje. A to ne jako abstraktní výraz, ale jako každodenní praxe. Situace se komplikuje, když členové přicházející z odlišných kruhů přinášejí odlišné názory, z čehož pak vychází jejich pojetí permakultury. Například, smlouva zakazuje chov zvířat na porážku, stejně jako zabíjení v divočině. To nemá nic společného s permakulturou. Tento názor vychází z pseudobudhistických zájmů zakládajících členů. Situace se vyhrotila, když se mělo rozhodnout o osudu slepic, které pro své stáří přestaly snášet vejce. Někteří členové namítali, že se mohou zabít a sníst, protože nebyly chované na porážku. Jiní argumentovali, že je od začátku známo, že kuřata budou

ných komunit i Crystal Waters se uvědomuje, že má o co se podělit se zbytkem světa. Problém byl v tom, že jakmile začalo komunitě navštěvovat stále více lidí, mnohde na ně osadníci začali koukat jako na turisty či nezvané hosty, nebo dokonce jako na hrozbu pro komunitu. Toto vedlo k velice přísným pravidlům, kterými se museli návštěvníci řídit, limitací návštěvních dnů na neděli, poplatky za "okružní jízdy" a striktně vyznačená území, kde se mohou hosté pohybovat. Ovšemže není těžké pochopit proč měli obyvatelé za chvíli plné zuby návštěvníků a čumilů, podobně jevy byly zaregistrovány i u jiných komunit. Ale zdá se, že návštěvníky je třeba vidět jakožto životadárnu sílu, že zájem lidí z venku je důkazem smysluplnosti komunitního životního stylu. Lidé v komunitách si nemohou myslet, že by byli modelem a ukázkou pro okolní svět, když se současně odmítají otevřít návštěvníkům, kteří se přicházejí učit. Očividně se zde musí najít nějaká střední cesta, po které by se lidé z komunit dali, aby neztratili kontakt. Nejideálnější by bylo, kdyby si všichni potencionální návštěvníci komunit nejprve přečetli brožuru "Jak navštěvovat komunitu" od Davea Greena a Kat Kenkadeové. Avšak to je čistě utopická myšlenka. Považovat návštěvníky v nejlepším případě za zdroj příjmů, v nejhorším za obtížný hmz je v naprostém rozporu s ideály sociální a společenské změny.

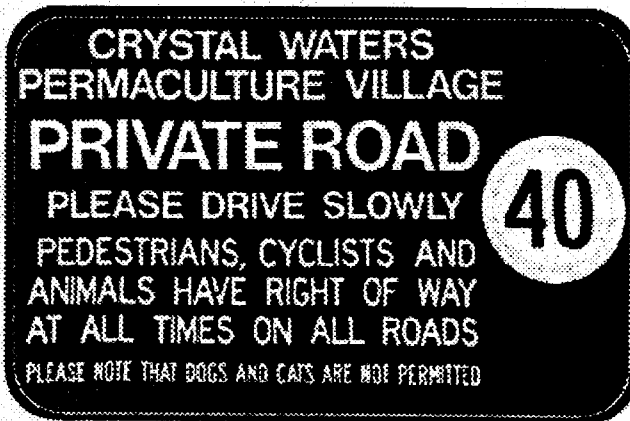
Ačkoliv cesta je strastiplná, Crystal Waters slaví úspěchy jakožto permakulturní komunita. Pres všechny obtíže se podařilo udržet status komunity, to znamená, že projekt nesklouzl do formy jakéhosi předměstského ghetta. Počet členů stoupl téměř na sto, s životaschopnou ekonomikou a znamenitým bydlením v krásném prostředí. Mnoho původních členů již komunitu opustilo, ale Crystal Waters je daleko stabilnější než mnoho jiných komunit. Přetrvaly jen malé znaky společného konceptu permakultury, ten však již pro komunitu není důležitý. Komunitu drží pohromadě spíše sociální a místní vazby, než jakási ideologie. V případě Crystal Waters byla použita novela zákona legální struktury organizace (Group Titles), a tento model později začalo používat mnoho dalších komunit. Obci Crystal Waters se podařilo přežít mnoho krizí a viditelně směřuje k rozkvětu a prosperitě coby komunita jako taková bez ohledu na permakulturu.

Bill Metcalf je sociální ekolog působící na Griffith University v Austrálii. Zaměřuje se na studium komunitního života po celém světě. Jeho výzkum sahá od kibuců až po náboženské sekty. Velkou část života prožil v komunitě. Je členem Findhorn Foundation ve Skotsku, kde od roku 1988 tráví každoročně jeden až dva měsíce. Je jeden z původních podílníků Crystal Waters, ale žije převážně v Brisbane.

Vysvětlivky:

- 1) Group Titles je zákonný status struktury řízení komunity, právní podklad vlastnického práva.
- 2) "Planners" je skupina, která "rozjíždí" projekt. Vyhledají lokalitu postaví vesnici (domy) a potom pozemek nabízí veřejnosti (pomocí inzerátů apod.). Náklady na výstavbu komunity se zaplatí z profitů z prodeje podílů.
- 3) V češtině je slovo sídliště a panelák dost zavádějící. U českého čtenáře totiž vyvolá jinou představu než u australského. V Austrálii mnohá sídliště fungují na bázi komunit a tím dokazují, že i v paneláku se dá žít alternativním stylem života. V těchto případech se většinou používá zákonná novela "stratititles", kde obyvatelé domu nemusí být v "Body Corporate". Naopak v této řídicí skupině může být ten kdo v domě nebydlí ale má právo provádět změny a stará se o veřejné prostory.
- 4) "Body Corporate" - skupina, která činí veškerá rozhodnutí, řídí a spravuje chod komunity.

Z Dreamers and Diggers přeložil Honza F.

zabita a mělo by se proto zabíjení zakázat.

Další sporný bod se týkal ryby. Do několika rybníků se nasazovaly ryby, aby se zbránilo množení moskytů (ryby pojídají moskytí larvy), a protože ryby pomáhají přirozenému čištění vody. Nyní jsou lehce k dostání rybářské lístky povolující lov ryb navzdory zakazu zabíjení volně žijících živočichů, nebo zakazu chovu zvířat na porážku. Ryby musí určitě pasovat do jedné z těchto kategorií. Když se mohou ryby chovat k zabíjení, tak proč ne prasata? A jestliže se ryby považují za volně žijící živočichy, proč bychom nemohli lovit klokaný? Argumentů bylo mnoho, nicméně ryby se loví dál.

Třetí závažný zdroj problému byla část smlouvy týkající se zakazu používání pesticidů. Lokální i státní vládní nařízení však stanoví, že každá plocha pod betonovým podlahovým domem musí být nasycena vysoce účinnými pesticidy, a to kvůli ochraně před nájezdy termitů. Klasické cihly, hliněné cihly, tvárnice, panely se normálně staví na betonové podlahy, a tak se musí buď od těchto metod upustit nebo smlouva ignorovat. Někteří jednotlivci v souladu s vládním nařízením, ale v rozporu se smlouvou a postříkali podlahy svých domů těmito chemikáliemi přes protesty jiných členů. "Body Corporate" tento přestupek nepotrestala, a ti pak musejí chtít nechtě žít vedle kontaminovaných pozemků.

Čtvrtým problémem byla aktivita kooperativu, který byl ustanoven k tomu, aby se postaral o celkové vybavení komunity. Plánované "centrum" mělo zahrnovat koloniál, poštu, kavárnu a obchod s uměleckými předměty. Avšak mnoha členům se zdálo, že fondy vložené do kooperativu mizí bez viditelných výsledků. Zkrátka řečeno, namítali, že se centrum nevyvíjí tak, jak by mělo. Schůzky týkající se tohoto problému byly mnohdy velice prudké a vášnivé.

Poslední zdroj konfliktu byl v tom, jak se postavit k představě komunity jako modelu rozumného plánování a využití půdy. Stejně jako mnoho podob-

KONEC

Člověk by očekával, že Rusko bude revoluci ve Španělsku podporovat. Ačkoliv Sovětský svaz pomohl boji proti fašismu Hitlera, Mussoliniho a Franca, byl také proti revolučnímu Španělsku. Rusové se totiž obávali, že by jejich pomoc mohla vést ke spojení Německa s Anglií a Francií a, že by tyto státy společně napadly SSSR. Stalin chtěl, aby se Španělsko stalo dobrým demokratickým státem a zůstalo s přátelstvem s Francií a Anglií a tak vytvořilo pakt proti největšímu nepříteli - Hitlerovi.

Republikánská vláda neměla kam ustoupit, neměla žádné zbraně a proti sobě silnějšího Franca. Sovětský Svaz byl ochoten

pomoci, ovšem za určitých podmínek - více klíčových pozic pro komunisty a zrušení POUM (Protože tato strana jako jediná prohlédla Stalinovy plány se Španělskem) Ruská naprogramovaná revoluce začala. A jejich prestiž velmi rychle rostla - zbrojní dodávky, letadla a tanky. Ale jejich záměr byl jasný - dostat antifašistický odboj pod kontrolu Moskvy a zničit revoluci. To znamenalo - zrušení dobrovolných družstev a ozbrojení dělnických milic (dosl. anarchistů) Tímto způsobem by se kontrola dostala opět do rukou státu a Franco by byl poražen.

POUM byla eliminována propagandistickým podfukem. Její členové byli obviněni z krádeží, špionáže, sabotáží, ze spolupráce s fašisty, a takže na frontě bojovaly osamocené.

Druhým krokem komunistů mělo být "nastolení pořádku". Podpora měla být zastavena, dokud by republikáni nevytvořili jednotnou armádu. Podle anarchistů byly milice lépe organizované. Ale záměr Rusů byl zmrazit revoluci. Rusko trvalo na Lidové Armádě, s rozdíly v zoldu a hodnostech, též na znovuoživení policejního aparátu Guardia de Asalto, a ruská tajná policie, Cheka, zde byla založena.

Zatímco anarchistické milice bojovaly na frontě, ozbrojení komunisté napadali zemědělská družstva a zavírali je. CNT-FAI byli potlačováni. Tisk podléhal cenzuře, radiovysílání a veřejné mítinky byly zakázány. Dělnické rady rozpuštěny a stovky lidí uvězněny. Mezi nimi i základní kádry FAI a POUM. Mnoho z nich bylo zavražděno. Anarchisté si uvědomovali, že se komunisté pokouší zničit revoluci, ale zároveň měli strach rozbit protifašistickou frontu. Kolektivy měly stále více potíží. Na konci roku 37 byly kolektivy v Aragonu brutálně napadeny a rozprášeny třemi komunistickými kolonami. 600 CNT milicionářů bylo uvězněno, veřejné budovy obsazeny armádou, anarchistické noviny zakázány a silou zničeny zbylá družstva. To byl zásadní obrát.

Anarchistická infra-struktura byla nahrazena, inspektoři, manažery a podobnými komunistickými posluhy. V roce 1938 byl veškerý průmysl znárodněn. Naprogramovaná revoluce-destrukce dělnické samosprávy se začala všude rozlézat. "Demokracie" byla nastolena. Byla to válka s dramatickým koncem. Franco měl jasnou převahu - na jeho straně bylo 1 400 děl, 650 letadel, zatímco Lidová Armáda měla 120 děl a 100 letadel. S Francem bojovalo 100 000 Italů a 35 000 Němců, mezi nimi byli vojenští specialisté, tankové divize a legie "Condor", která jako na pokus vymazala Guernicu ze země. Ti nešli prostě zastavit. V březnu 39 fašisté dobyli Madrid. V dubnu se dostali ke středozemnímu moři. Republikánská ofenzíva v červenci 38 u řeky EBRO byla bez nijakého efektu. V lednu 39 padla Barcelona a Franco ohlásil své vítězství. Tisíce lidí bylo uvězněno a popraveno.

Holandsko, Anglie a Francie byly mezi prvními, kdo uznal Francovu vládu. Papež poslal gratulace. Franco děkoval Hitlerovi a Mussolinimu. Slovky a stovky uprchlíků utekly před Francem do Francie, kde byly umístěny do koncentračních táborů. Španělsko bylo pokusem pro fašistické národy. Vítězství ve Španělsku bylo úvodem k ničení na mnohem větší úrovni: II. světové válce.

SLOVO NA ZÁVĚR

Tato stať si neklade za cíl, být historická, vědecká či povšečná. To není náš cíl. Chceme jen ukázat kolik krásy, nápaditosti, odhodlání a energie dali španělští revolucionáři do jejich úsilí zničit jednou pro vždy tu zatracenou třídu vyšeštěných polobotek, kravat a krucifixů. Tento pokus, vidět revoluci jako expolozí tvořivosti, která se uskuteční jedině tehdy pokud si určité věci uvědomíme a projdete jimi - zařídít se vlastní život bez nenávisti a zlosti, bez konkurence a útuku. A my vám chceme popsat jako toto bylo okamžitě napadeno a terorizováno státem a buržoazií. Svoboda španělského lidu se jevila jako smrtelně nebezpečí pořádkumilovnému establishmentu. Chápeme nyní mnoho věcí, které se tenkrát děla. Pro nás španělská revoluce není jen událost či incident, nebo kapitola v učebnici dějepisu. Byl to podobný pokus, jaký nyní se pokoušíme dělat my: snažíme se zbavit tohoto zasraného systému. Ovšem, jsou tu rozdíly - doba, místo, podmínky. Ale též tu jsou podobnosti - úřad sociální podpory, Guardia Civil nebo SPG, generál Mola ne Thatcherová. Určování si svého vlastního života stále není tolerováno. Chceme pouze ukázat, jak to dělali španělští anarchisté v roce 1936. A

KOLEKTIVIZACE

"Lidem. CNT a FAI vyzývají všechny k ozbrojené vzpouře. Nastala hodina revoluce. Jsme připraveni uskutečnit anarchokomunismus. Osobní vlastnictví je zrušeno a veškeré bohatství bude znárodněno. Továrny, dílny a veškeré výrobní prostředky budou spravovány organizovaným proletariátem. Všechno bude dáno pod kontrolu závodních rad a dělnických rad, které se pokusí dosáhnout předchozí úrovně. Na venkově, zemědělská půda a vše, co tvoří bohatství venkova bude dáno k dispozici svobodným komunám. Dělníci, kteří bydlí ve špatných podmínkách by měli obsadit domy bohatých. Obchody musí přejít pod kontrolu okresních výborů, které tak zajistí zásoby obyvatelstvu a správnou distribuci produktů. Peníze jsou zrušeny. (Provolání CNT-FAI)

Po vítězství kolektivizace začala. V Katalánii, průmyslovém centru, většina továren okamžitě přešla do rukou dělníků. V mnoha případech majitelé utekli. Někdy zůstali a spolupracovali. Vedení továren dělnickými radami vedlo k široké škále přístupů. Někdy brali všichni stejnou mzdu, jindy byly mzdy rozdílné, někde byla moc přímo v rukou dělnické rady, jinde rada pouze dohlížela. Ale stará hierarchie už neexistovala.

CNT a lidé byli velmi dobře připraveni. Většina továren a obchodů přerušila výrobu, ale zakrátký čas ji pracovaly znovu ve staré úrovni nebo ještě vyšší úrovni produkce. Zisky se používaly k pomoci ostatním továrnám, které měly potíže. Za žádných okolností se nikdo neobohacoval. Peníze šly vždy na prostředky boje proti fašismu nebo na zvýšení produkce výroby. Časem se pořádaly schůze, na kterých dělníci a výrobci probírali obchod, činnost a stav továrny.

Venkov byl také kolektivizován a znovu překvapivě nenásilně. Tato akce přišla rolníků docela logická po těch staletích vykořisťování. Rozvinulo se zde mnoho různých forem družstev, ale v celku solidarita byla tak silná jak si jen lze představit. Najednou měli všichni co jíst, a družstva si vypomáhala tam kde bylo třeba. Společné zásoby byly určeny těm vesnicím, které měly menší produkci, kvůli menší kvalitě půdy. Spontánní měsíční schůze měly 100% účast a společně se na nich rozhodovalo o dalším.

Zemědělská produkce se velmi rychle zvýšila, díky lepšímu zavlažování, více strojů, širší produkci, zalesňování, většímu skladovacími možnostmi. Obchod výroba a distribuce byly vyrovnány, zaprvé na okresní úrovni, potom na krajevé a nakonec na úrovni národní. Na mnoha místech byly zrušeny peníze.

Počet družstev neustále vzrůstal. Po nějaké době jich v Aragonu bylo 400, 900 v Levantu, 300 v Kastilii. Veškerý průmysl v Katalánii byl znárodněn, a nejvic zarážející na tom bylo, to že to udělali dělníci sami, bez cizí pomoci. Vláda dohlížela a později se řídila jejich vlastními návrhy. A zde nic neřídila ani CNT. A nebylo povinné se zúčastnit nebo se přidat, členství v družstvu bylo dobrovolné. Úroveň vzdělání se také rapidně zvýšila - (před revolucí byla vzdělávací soustava v rukou katolické církve). Většina družstev, některé úplně, jiné jen z části socializované, postavila alespoň jednu školu. Například v oblasti Levantu v roce 1938 mělo každé družstvo vlastní školu. Vzdělání pro každého a ne pambičkářské nesmysly či zájmena, ale jednoduché vzdělání v rodném jazyce.

existuje snad lepší cesta než jak CNT-FAI malovali plakáty, obrazy. Obrazy toho, co považovali za důležité pro budoucnost. Naším hlavním zdrojem byly fotoarchivy CNT v historickém muzeu v Amsterodamu, teprve nedávno vyjmuté ze svých trezorů, téměř padesát let nedotčené, a z tisíců fotografií jsme udělali výběr. A to je ta naše knížka - nikoli chronologická či objektivní, ale jednostraná a subjektivní. Z anarchistického hlediska. Zničení anarchistického experimentu nijak zmenšil náš zájem hledání inspirace v této době. Španělsko 1936 ukázalo, že je možné přivést anarchistickou společnost do normálního stavu a bránit ji zuby nehty.

přeloženo z brožurky holandské kapely The Ex z bookletu desky "The Spanish Revolution"

Marek Wichrowski

Ruský anarchismus v 20.století

(léta 1917-1964)

Despotismus přešel z královských paláců do revolučních výborů... V zemi došlo ke změně pouze v obklání.
(Jean Varlet • Expositio • 1793)

Lidé povstaň! Sociálně demokratičtí krvepijci tě dáví! Ti, kteří dříve volali po svobodě, bratrství a rovnosti, se nyní dopouští strašného násilí! Zabíjejí vázně bez soudu, vyšetřování i bez revolučních tribunálů...

Boľševici se stali monarchisti...

Neexistuje svoboda tisku, projevu, svoboda pobytu. Všude vidíme pouze krev, nářek, slzy a násilí...

Lidé, musíš povstat!... Znič všechny vykořisťovatele! Vytvoř se sám svobodu a štěstí... nedej se nikým dávat...Povstaň! Tvořte komuny a anarchii! (z apelu Brlanské Federace Anarchistů červenec 1918)

Nikdy neexistoval takový velký rozdíl mezi vykořisťovateli a vykořisťovanými.
(Anarchie č. 1 29.01.1919)

Když anarchisté v říjnu roku 1917 asistovali boľševikům při zničení mladého státu "dvojvláď"(1), byli si dobře vědomi boľševických státotvorných tendencí. Volba boľševiků jako spojence v boji za sociální revoluci byla spojena s jejich velkou teoretickou dezorientací, tak i s antypragmatickým idealizmem. Překvapení však čekali anarchisty už pár dní po převratu. Boľševici totiž vytvořili centrální úřad-Radu lidových komisařů, tvořenou hlavně členy vlastní strany. Tento fakt znamenal porušení anarchistického principu místních samospráv. Tento princip a to je nutné zdůraznit, byl podporován značnou částí ruského obyvatelstva. Lidé se nepostavili na obranu Prozatímní vlády, protože potlačovala zásadu "všechnu moc do rukou místních sovětů". Vytvoření centralizované státní administrace všechny zaskočilo.

Několik dní po zřízení Rady lidových komisařů, námořníci z Kronšadtu, ohlásili, že jestli Rada zradí revoluci, tak zaútočí na Smoluj (sídlo boľševiků) stejně jako v říjnu zaútočili na Zimní palác.(2)

Ale anarchisty čekaly další šoky. 2.11.1917 vydali Boľševici "Deklaraci práv národů Ruska". Podle autorů deklarace měl každý národ, který byl součástí Ruské říše, právo si vytvořit svůj vlastní nezávislý stát. Pro anarchisty to znamenalo odmítnutí antistátního internacionalismu a návrat k státotvorné ideji.

K velmi komplikované situaci došlo v oblasti řízení průmyslu. 3.listopadu vydali Boľševici dekret o "Dělnické kontrole". Dělnická kontrola měla podporu dělníků anarchosyndikalistů na závodech. V praxi vedl tento dekret k tomu, že efektivní řízení průmyslu přestalo existovat. Závodní výbory nikomu nepodléhaly a volně disponovaly s produkcí. Převládala však odpovědný egoismus, výroba pro vlastní potřebu, která nepočítala s trhem. Boľševici i menševici ztratili rychle důvěru v takový způsob řízení a společně s odborovými svazy podřídili

průmyslovou výrobu centrální státní kontrole.

Na druhé straně systém "dělnické kontroly" odmítali i anarchokomunisté. Považovali ho za "kompromis s kapitalismem". Odmítali rovněž zachování buržoázní hierarchie v továrnách, dělník-mistr atd. Anarchokomunisté (např. Apollon Karelin) se snažili vypracovat úplně nové formy pracovních vztahů, naprosto dolišných od těch existujících.

Lenin velmi rychle přestal podporovat každou formu dělnické kontroly a už 1.prosince 1917 byla zřízena Nejvyšší ekonomická rada, jejíž součástí se stala Všeruská rada dělnické kontroly. Boľševikům šlo o nahrazení dělnické kontroly, kontrolou státní. Nebyl to lehký úkol. Systém továrních rad byl pro dělníky velmi výhodný a znamenal pro ně téměř neohrazenou svobodu. Boľševici se tedy zaměřili na propagandu o zavedení "železné disciplíny práce". Chaos panující na závodech měl tedy skončit.

Na I. Všestranném sjezdu odborových svazů 7.-14.ledna 1918 utrpěli anarchosyndikalisté těžkou porážku. Přestože je podporovala značná část dělníků, na sjezdu představovali mizivé procento účastníků. Mezi 416 delegáty bylo pouze 6 anarchosyndikalistů! Potlačení dělnické kontroly představovalo v diskusi jeden ze sporných bodů o podstatě ruské revoluce. Boľševici představili svoji koncepci řízení průmyslu, hospodářského plánu, státního aparátu i odborových svazů. Podařilo se jim prosadit dohodu o přeměně závodních výborů na orgány odborů. Zde zvlášť bije do očí leninský pragmatismus, vždyť ještě necelý rok předtím boľševici společně se syndikalisty říkali něco zcela jiného. Tehdy bylo ovšem hlavním cílem svržení Prozatímní vlády, nyní však boľševici začali vládu sami tvořit. Sjezd přijal usnesení, že dělnická kontrola neznamená převzetí továren těmi co v nich pracují, ale představují systém regulace v celkovém hospodářském plánu.

Poprvé v historii (nepočítáme-li systém německého hospodářství za 1.světové války) se zde oběvila myšlenka centrálně plánované produkce. Jak vidíme konflikty mezi bývalými spojenci začaly ihned po říjnových událostech. Boľševici sice zpočátku ostatní levicové strany tolerovali a legální činnost vyvíjeli i eserí a menševici. Bila a intervenční vojska se teprve formovala a celý rok 1918 se výrazněji neprojevovala, což boľševikům umožnilo stabilizovat svoji moc. Občanská válka vypukla plnou silou až potom co skončila Světová válka na Západě, což umožnilo dodávat bílým zbraně. 2.července 1918 byla uzavřena alianční dohoda spojenců o intervenci v Rusku. Intervence byla zdůvodněna podpisem mírové dohody boľševické vlády s Německem 3.března 1918 v Brestu, které Němci využili k přesunu své armády na Západní frontu. Jeden z dalších důvodů intervence byl boľševický dekret, kterým nová vláda odmítla splatit půjčky poskytnuté carskému Rusku záp. spojenci.

Hlavní tíhu občanské války nesli od počátku dobrovolnické armády. V podstatě je dost těžké mluvit o skutečné intervenci Západu, když mimo několika omezených vojenských kontingentů a voj. poradců bojovali ruští dobrovolníci. Na konci r.1918 byla již tato vojska připravena k boji. Generální útok byl však zahájen až na začátku r.1919. Dobrovolnické armády (3) ovšem bojovaly z různých, často navzájem rozdílných pohledů. Část usilovala o obnovení carátu, část dobrovolníků byli socialisté. Mimo společných ofensiv neměla tato vojska nějakou jednotnou platformu. Různé politické směry (mimo anarchistů a levých eserů) v té době bojovali proti boľševikům, vědomi se toho, že nemohou mít společný program.

Než byly zahájeny voj. operace, tak ve vnitřním Rusku panoval klid. Většina anarchistů sledující posilování státní moci od boľševiků odešla a spontánně se začaly tvořit antiboľševické skupiny. "Burovestnik" Petrohradské federace anarchistických skupin měl už koncem r.1917 30 tis. stálých členů. "Burovestnik" s-tavěl proti leninským koncepcím principy a myšlenky Pařížské komuny z r.1871. Apollon Karelin vyzýval k bojkotu nařízení lidových komisařů a k vytvoření druhé Pařížské Komuny. Zároveň s obrozujícím se anarchokomunismem vznikl nový směr: Panarchismus.

Jeho zakladateli se stali bratři A.L. a V.L. Gerdinovové. Ti se považovali ve svém antiintelektualismu za pokračovatele skupiny "Bezvedení". Už v roce 1917 zorganizovali v Moskvě a Petrohradě "Unii pěti vykořisťovaných". Těmi pěti vykořisťovanými jsou: Dělníci, národnosti menšiny, ženy, mládež a individuum (jednotlivce?). Vykořisťovaným odpovídá pět institucí vykořisťovatelů: Kapitalismus, kolonialismus, rodina, škola a výchova.

Článek HOT SQUATS je přeložený z časopisu The BIG ISSUE, který vydávají svépomocí londýnští bezdomovci a ti, kteří se rozhodli jim pomáhat. Prodej zajišťují homeless přímo na ulici a tímto způsobem si privydlávají. Reportáž se z větší části věnuje squattingu v návaznosti na bezdomovectví a další těžké sociální problémy. Této stránce prospěšnosti okupace prázdných domů se AUTONOMIE zatím příliš nevěnovala. Vzhledem k nízké úrovni nezaměstnanosti u nás, si příliš neuvědomujeme, jak rozsáhlým problémem je bezdomovectví ve světě a jak široce se promítá v dalších sociálních vazbách člověka. Teprve nezaměstnanost a související bezdomovectví odkrývá na tvrdo beznadějnost postavení zaměstnance před zaměstnavatelem a nedokonalost systému vůbec. Článek se nezabývá jen současným tématem bezvýhodného kruhu životní dráhy bezdomovce, ale také uměním a legalizací okupace. Je dobré ještě připomenout, že hned první jmenovaný squat se krátce po vyjití článku (duben 94) dostal do těžkostí, za jeho záchranu proběhly demonstrace a dnes již zřejmě neexistuje.

HORKÉ SQUATY

Když je squatování na pokraji kriminalizace a bezdomovectví dosahuje nejvyšších úrovní všech dob, pak jsou lidé okupující prázdné budovy na předních liniích politického odporu. Navštívili jsme tři nejostřejší squatované domy v Londýně.

The FREEDOM NETWORK k sobě přitáhly rozdílné partičky. Space Goats, Dongas, The Green Party, Cool Tan, několik našťvaných komuterů (Pozn.1) a výstředních svobodných duší. Jestli je tu něco, čemu lze za takové křížení poděkovat, tak je to Criminal Justice Bill- navržené sankce, kriminalizující squatting, travelling, free festivals a raves (Pozn.2). Nicméně vláda tvrdí, že CJB není zaměřené proti squaterům, ale k "ochraně vlastníkům majetku". Londýn má odhadem 5000 rough sleepers (lidé spící na ulici), 100 000 uchycených v dočasném ubytování a konečně několik tisíc prázdných domů. A také asi 30 000 squatérů. Squaty jsou legitimní a etablovaná součást britského života. The Freedom Network nepřijme takovou legislativu v klidu a v sedě.

Čelní budova Artillery Mansions

ARTILLERY MANSIONS

Pověst kolem této ohromné viktoriánské budovy tvrdí, že Marilyn Monroe zde byla pravidelným hostem a Norman Wisdom tady jednou pracoval jako hotelový sluha. Tyčí se vysoko nad Victoria Street naproti Westminster City Hall, nedaleko od The Houses of Parliament - Artillery Mansions má 411 bytů, které byly prázdné 18 let. Jeho výtah z tepaného železa je dlouho nefunkční. Pokoje vyklá-

dané dubovým dřevem byly zničené nájezdníky, kteří rozštípli dřevěné sochory. Nic, co tu mělo nějakou cenu, nezůstalo. Pokoje jsou znečištěny holubím trusem a žlutými novinami datovanými ze sedmdesátých letech.

18. února 1994 byl dům obsazen a přejmenován na New Squatland Yard 50ti členy Freedom Network. Londýnští bezdomovci byli vyzváni, aby se nastěhovali. Pokoje byly vyčištěny, komín protažen a generátor (schopný dostatečně osvětlit jedno patro budovy) umístěn na střeche. Vlastníci stavby, Great Bear NV (konsorcium), nereagovali. Lokální obchody darovaly jídlo a londýnští komuteři se za squat postavili peticí, která obsahovala hlášky typu "Udělejte Johna Majora bezdomovcem" a "Situace je už potupná". Noviny přinesly obrázky iritujících gest z vrcholu střechy, ale většina waifs (bezdomovecké děti) se zdržela jen na otevření budovy. Pak ustoupili a přenechali kontrolu opravdovým rough sleepers. Je jich okolo sta, jedním z nich je Sam.

"Dříve jsem nic takového nedělal. To je fakt," říká Sam, sedící v kanceláři domu, obklopený plakáty a novinovými výstřihy. Samovi je 19 let. Před čtyřmi lety utekl z péče. Dosud spával před domovními vchody, trávil dny "sjetej" v samotě, protože "od začátku nesnášel tvář reality". 18. února byl ve stěhu od začátku, jak slyšel o okupaci. Teď pomáhá, aby to fungovalo. Sam se také snaží prosazovat pravidla. Nápis nad dveřmi říká: "Westminstonia vítá svobodné duše a bezdomovce." Kdokoliv může přijít a najít si prázdný byt, ale pak se striktně vyžaduje "žádné násilí, žádné tvrdé drogy a žádný alkohol na veřejně přístupných místech." Během několika posledních měsíců Sam hovořil pro většinu novin, pomáhal BBC s dokumentem a hrál ve filmu The London International Film School. Práce pro squat je téměř celodenní.

Změnilo to jeho život. "Boj, který o tuto budovu pokračuje mne obsahuje jako osobu. Místo abych kritizoval vládu, zatímco já sám nic nedělám, můžu se postavit a říct: Podívejte, tohle děláte špatně. Něco navrhnou. Už mně nemůžete obvinít, že jsem nepotřebný, protože já jsem tady, pomáhám jiným lidem, pomáhám sobě. Je tady příliš bezdomovců a tolik prázdných domů. Říkáme vládě, ať něco dělá, nebo to budeme dělat sami."

Další rough sleepers se zrovna dorazili zahřát. Dva přičozlí jsou Scoty a Budger, oba prodavači Big Issue, kteří obvykle spí na The Strand (místo bezdomovců). Přicházejí do Artillery Mansion poté, co Scoty zkolaboval, když prodával u Victoria Station. Převezli ho do nemocnice s krevní sraženinou, ale sám se propustil po několika hodinách. Našli si pokoj plný sutě s vytržených křemem a nalepili nad dveře "Scoty and Badger's Place". "Jediné, co teď chceme, je udržet se v teple," vysvětluje Scoty. "Obvykle nejsme moc nakloněný squatování, ale tohle místo vypadá slušně." Scoty je bezdomovec posledních 8 let, od té doby, co opustil péči v sedmnácti. Nenávidí hostely. "Vždycky jdeš do nějakého a víš, že se nakonec stejně vrátíš na ulici. Většina z nich tě nechá zůstat jen na dva tři týdny. Co můžeš stihnout za tu dobu?" Sam také dává přednost ulici před režimem hostelů, říká, že hostely žijí podle pravidel, ale tady žije sám pro sebe. "Ačkoliv Scotymu byl jednou přidělen, ale jako mnoho rough sleepers ani on se nemohl přizpůsobit. Po letech na ulici nemohl spát na posteli, tak se přesunul na podlahu. Ale stále byl osamělý. Říká, že Artillery Mansions zahrnuje to nejlepší z obou světů. Mám pokoj pro sebe, ale jsem s lidmi, kteří rozumí odkud jsem přišel. Rád bych na chvíli zůstal. Jestli nás zase vyhodí, tak to nebude lepší než hostely." Dlouhodobě on a Badger doufají, že si spolu pronajmou byt.

Scoty se dosud neseťkal s nikým z Freedom Network. "Oni dali bezdomovcům ohromnou naději," říká. "Otevřeli tohle místo a řekli - Tady je squat, nezáleží na tom, kdo nebo co jste, jste vítáni, můžete zůstat, jak dlouho chcete, když nebudete dělat žádný nepořádek. Kolik jiných lidí tady je, kteří by se starali o něco takového?"

"Nezáleží na tom, co to je, vláda nebude nikdy schopná udušit alternativní způsoby žití. Jakkoliv tvrdě to zkouší, tvořivé, dynamické odpovědi budou stále přibývat."

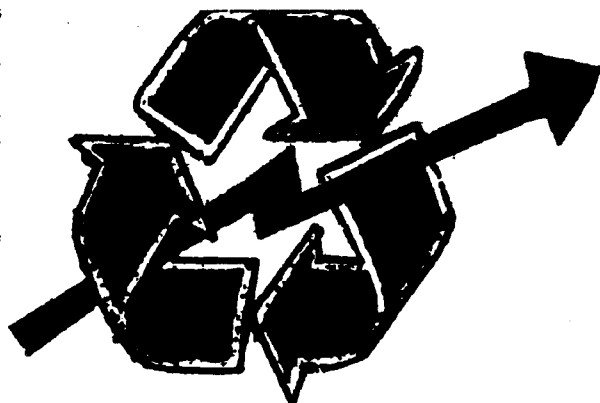
squateři o CJB

THE COOL TAN CENTRE

Nápad vytvořit The Freedom Network a osadit dům vzešel z jiného squatu, ležícího jižněji. Provázen články v ES magazine jako "První squatersko-umělecká událost!" a řinčivě přirovnáván k Andy Warhol's Factory, byl The COOL TAN CENTRE zabrán po staré brixtonské kanceláři pro nezaměstnané na Coldharbour Lane. Stojící v oblasti 40ti procentní nezaměstnanosti, je Cool Tan provozován posledních 18 měsíců poté, co se sem nahrnuli místní umělci, vyčistili budovu, opravili střechu a vyhnali krysy. Teď je pokrytý růžovými malůvkami a bílými pruhy. Uvnitř jsou stropy vyzdobené hvězdami a zdi plné graffiti. Cool Tan provozuje kavárnu, kancelář Londýnské strany zelených, uvádí koncerty, party, umělecké výstavy, módní show a divadelní produkce. Celý týden probíhají také kurzy. Asi 300 lidí, kteří se kolem regulérně pohybují, se tady může učit malovat, vyprávět příběhy, učit jógu, tai chi nebo hrát na bubinky.

"Je to pěkný přeměnit bývalou nezaměstnanecovou benefiční kancelář na zařízení benefiční pro nezaměstnané," říká Tony, jeden z já-

Zelení v Cool Tan také spustili bezdomoveckou kampaň, která prosazuje, aby místní autority přidělili dlouhodobě prázdné majetky lidem na seznamu nebydlících.

Recycle the empties !

Recykluj prázdné

Další členové Freedom Network a přátelé Cool Tan jsou Dongas (také se nazývají Wanstonia Warriors), The Space Goats (kapela), SQUASH (Squaterská akce za bezpečné domy), Telephatic Fish, Offshore state a Afrodisiac sound systém. Podporovatelé hledají další prázdné domy (prvotním plánem bylo osadit Canary Wharf). Jedna ekokupina z The Rainbow Tribe si právě zřídila domov v opuštěném kostele v Kentish Town. Samotný Cool Tan nyní jedná s DSS o možnosti ročního pronájmu. "Jednou za čas se může stát, že se squaterská skupina stane legální," říká člen Green Party, Shane. "Tohle místo dává lidem něco, pro co je dobrý ráno vstávat. Ukazuje, že je možné existovat na giro (Pozn.3) a stále se zapojovat do hodnotného života. Bylo by krásný myslet si, že by tady mohly být takové Cool Tans v každé čtvrti každého města. Ale s Criminal Justice Bill, to určitě nebude lehké."

THE BONNINGTON CENTRE

Grunge café a kulturní návštěvní centrum na Bonnington Square, SW8, je jedním z nejstarších londýnských squatů. Tento etablovaný squat je v porovnání s Artillery a s Tan malý a těsný, a navíc legální. Původně vlastněný a opuštěný firmou IKEA, stal se místem shromažďování pro místní squatory. Lidé ho využívali ke společnému vaření jídla a také jako místa, kde je možné zůstat, zatímco se jejich squaty na námětsí upravovali k obyvatelnosti. Zpráva se rozšířila a dům se přeměnil na neoficiální neprofitní vegetariánské kafe s lidmi, kteří se střídali ve vaření. Minulý rok získali zdravotní a bezpečnostní povolení. Jídlo o třech chodech teď stojí 5 liber a mimo záchod je vše osvětleno svíčkami. Když byla IKEA byla rozpuštěna, budova byla postoupena South London Family Housing Association, která umožnila skupině v Bonnington centru zůstat. Konečné rozhodnutí padne tento duben a Bonningtončané jsou plně zaměstnání zlepšováním finanční životaschopnosti. Poslední dobou squatteři otevřeli horní patra pro alternativní workshopy. "Rádi říkáme, že vyživujeme tělo dole a ducha v podkroví," říká Martin, bývalý traveller, který se zastavil na Bonnington Square před rokem,

když mu došli peníze na benzin. Kurzy stojí okolo libry na člověka a předměty zahrnují poradenství, meditaci i šamanské tance. Je zde také umělecká galerie, Fourth World Arts v přízemí, která představuje nové umělce každý měsíc.

Okolo 25 lidí přichází každou páteční noc na folkové zpívání. Najdete tady svíčky, kadidlo, kytary a spoustu smutku. Každý vypadá, že se mu tady líbí. Jednou z hlavních uprostřed žalu je tady Gerda, místní žena s oranžově malovanými brýlemi a mnohobarevnou halenkou. "Je to změna, od toho jít dolů do hospody," říká v momentě ticha, "jasně je to spirituálnější".

Dalším obyvatelem je Fra Herbert, 80ti letý wormologista (Pozn.4) z Dundee. Je zde nepochybně šťastný. Kdyby nebyl, měl by možnost usadit se sám v jeho blízkém bytě, kde žil posledních 20 let. "Nejdůležitější věcí tohohle místa je energie," tvrdí. "Tihle mladí lidé vypadají, že ví, kam kráčí. Oni jsou na své cestě do hloubky jádra našeho srdce. K novému věku, stromu života. Heuréka!"

"Snažíme se spojit bohémskou tradici s formální byrokracií, se záměrem přežít," vysvětluje umělec William. Centrum má nedávno přijatého dělníka na půl úvazku, bývalého nezaměstnaného architekta. "Zastavili jsme fungování na dobré vůli a začali jsme běžet na penězích."

Ačkoliv budoucnost budovy vypadá bezpečně, Bonningtončané jsou vyburcováni zákony Criminal Justice Bill a jejich důsledky pro ostatní squatory. "Nezáleží na tom, co to je, vláda nebude nikdy schopná udusit alternativní způsoby žít," říká Martin. "Jakkoliv tvrdě to zkouší, tvořivé, dynamické odpovědi budou stále přibývat. Podívejte se na Artillery Mansions. Co může být víc vzrušující, než tohle."

přeložil SUPPORTER

Pohled z CoolTan Cafe

dra dobrovolných pracovníků v Cool Tan. Ton pracoval pro Burtons, než z něj udělali bytvečného, pak přišel do Cool Tan, aby nabídl svou službu. Nyní organizuje měsíční trh femesel. "Místo toho, aby toto bylo místo, kam nezaměstnaní lidé mají chodit, je to místo, kam chodit chtějí," vysvětluje.

V současnosti je Cool Tan poháněný čistou energií lidí, ačkoliv většina členů to vidí spíš jako sílu. Gamit, ten který Cool Tan ukul a udržuje ho, říká: "Nejlepší na tomhle místě je jeho nezávislost na kapitálových organizacích. Máme kompletní kontrolu nad tím, co děláme. Kdyby Cool Tan neexistoval, bylo by tu mnoho umělců, kteří by vzali své postele do studií a probíjávali se sami."

Ale CT není jenom centrum umění. Jeho obyvatelé mimo své vlastní budoucnosti také plně sřeží budoucnost Artillery Mansions. Generátor na střeše Artillery je zapůjčen právě od nich. Gamit byl jedním z těch prvních v Mansions, kteří konrolovali skrytá nebezpečí v budově. The Freedom Network se sjednotil a předložil plán po mítinku v Cool Tan a tahle organizace také používá jejich telefoní linku.

Když je svoboda mimo zákon, jedině lidé mimo zákon budou svobodní

Pozn.1: Commuter- člověk, který musí každý den z dálky dojíždět do práce. Londýnská doprava právě tyto silně znevýhodňuje vysokou cenou jízdného v ranních hodinách

Pozn.2: O CJB blíže AUTONOMIE č.19. Tyto diskriminační zákony již ve Velké Británii vstoupili v platnost.

Pozn.3: Giro - systém sociální podpory

Pozn.4: Worm - červ, šnek

FEDERATIE KOLLEKTIEF RAMPENPLAN

Plnín kuchyně "Den Troag" je součástí Federatie Kollektief Rampenplan, skupiny lidí vyjadřujících svoji nespokojenost s existující "mocenskou" strukturou společnosti prostřednictvím práce a politické činnosti. Jsme přesvědčeni, že potřebujeme vytvářet více autonomní, samořizovanou komunitu, snažíme se žít, pracovat a bojovat za environmentálně příznivou, sociálně spravedlivou společnost. Stejně se necítíme na to, abychom seděli nečinně a potichu někde v rohu a sledovali jak je země ničena. Ani se necítíme na to, abychom pracovali v ekonomickém systému sebe-destrukce. Současné modely výroby a hrabivé konzumentství vedou k chudobě, nemoci a de-

GAARKEUKEN DEN TROAG

strukci Přírody. S mottem "zlepšíte svět a nezapomeňte přitom na sebe", se snažíme radikálně přetvořit modely spotřeby a převzít plnou zodpovědnost za náš životní styl a činnost. Pracujeme na malých ekologicky slučitelných alternativách, spíše pod rozdělenou zodpovědností, než pod hierarchickou mocenskou strukturou.

Kořeny naší plnín kuchyně se datují počátkem 80tých let, v období masových akcí a blokad k zastavení jaderné energie. Z těchto akcí vyrostla mobilní, vegetariánská, organická kuchyně, která již zajišťovala zdravou výživu pro mnoho skupin lidí, v mnoha lokalitách po celé Evropě: během demonstrací, kongresů, cyklistických a pěších akcí.

Dle našeho názoru nemůžete bojovat proti jaderné energii, militarismem, ekologické destrukci a vykořisťování, a přitom stále jíst maso. Spotřeba masa není odpovědná jen za mnoho moderních nemocí, ale také za nedostatek potravy, odlesňování a destrukce životního prostředí, což ilustrují takové věci jako destrukce tropických pralesů, hladomor, velkovýroby a profitující nadnárodní

společnosti, což nemůže být chápáno izolovaně, protože všechno se vším souvisí.

Proto také užíváme nerezové nádobí. To znamená mytí na místo vyhazování. Jak

kdysi říkal Gándhí "osoba nemůže jednat správně v jedné oblasti svého života, zatímco nepřetřítě jedná špatně v jiné. Život je nedílný celek".

My proto tedy vaříme vegetariánskou stravu a tím, že volíme ekologické produkty, podporujeme okruh zodpovědných výrobců (organických, samosprávných). Doufáme, že tím nejen přispějeme k růstu alternativní infrastruktury, ale také povzbudíme lidi, aby brali v úvahu své vlastní modely spotřeby.

Jídlo je základní potřeba a změny ve stravování obyvatel mohou přinést větší změny, jako vlnky na jezeře.

Během více než desetileté existence plnín kuchyně se mnohé změnilo. Z počátku jsme pracovali s pronajatým zařízením. Teď vaříme s pánvemi, které jsme vyrobili sami, s vlastním designem, doma dělanými vařiči a vším dalším potřebným pro mobilní kuchyni. Nikdo z nás není v tomto oboru vyučen, naší školou je praxe a léta, během kterých jsme rozvinuli náš vlastní styl vaření.

Rozhodnutí, zda vařit na určité akci, závisí na počtu jídel, vzdálenosti od našeho domova a na tom, zda podporujeme onu aktivitu. Nejsme

nějaký prodejní automat, do kterého vhodíte peníze a dostanete talíř jídla. Chceme být spojeni s tím co se děje tam, kde vaříme a očekáváme, že bude fungovat obousměrný proces. V praxi to znamená: pomoc s krájením zeleniny a umýváním nádobí.

Zda je celá aktivita vaření úspěšná, závisí na podílu zapojení ostatních. Peníze, které obdržíme použijeme k nákupu potravin, platíme za kancelář a sklady, naše dodávky, nové investice atd. Když nějaké peníze zbydou, darujeme je "hnutí": projektům, které jsou také poháněny vytvářením světa jako lepšího místa pro život, novinám a časopisům, veřeným mítinkům, centrům, kde lidé žijí a pracují, vegetariánským restauracím.

Za naši práci nepožadujeme žádnou mzdu. Zvolili jsme si být bez zaměstnání: pracujeme jako "dobrovolníci", o tom, jak chceme žít se rozhodujeme sami a s placeným zaměstnáním určitě "nezačíná a nekončí" náš život na této planetě.

Raduj se, anarchistická společnosti!

Kollektief Rampenplan zajišťoval stravu i na blokadě Temelína 1995 a na letošní Ekotopii v Libkovicích.

Kollektief Rampenplan
Gaarkeuken Den Troag Postbus 780
6130 AT Sittard Netherladns
tel. +31 - 46 - 524803
fax. + 31 - 46 - 516460

ACTIVE DISTRIBUTION byla založena v nedávných letech lidmi s předními kontakty v D.I.Y. Punk scéně. Rozvinula síť kontaktů po celé Anglii, Evropě i dále. Poprvé jsem na Jona ACTIV narazil, když nám byl doporučen pro zajištění distribuce PROFANE EXISTENCE v Británii. Po několika pokusech o setkání s mužem ze středu hnutí jsme se dohodli na dvou stránkách rozhovoru o Active Distribution. Nakonec jsme si vydobili slušný rozhovor plný zajímavých témat a otázek. Tento rozhovor byl proveden poštou, telefonem, faxem během první poloviny roku 1994. Za tu dobu Jon opustil zaměstnání u Alternativ Tentacles, takže se teď může věnovat A.D. naplno...

Jak dlouho děláš ACTIVE a co tě k tomu přimělo?
Dělám Active od té doby, co jsem se spojil se Suzy, která do té doby dělala distro nazvané "PERJURY". Potom jsme strávili tři měsíce roku 1989 dohadováním se o názvu. Pravda, před tím jsem ještě provozoval stánkovou distribuci se základnou ve Swansen a benefiční distribuci kazet pro místní Hunt Saboteury. A úplně na začátku jsem začínal s prodejní distribucí "PROPAGANDA" na škole, ještě než se C.N.D. stalo v 80. letech známým, rozdával jsem proti-nukleární letáky a prodával nášivky "FIGHT WAR NOT WARS". Bylo mě 14., nenáviděl jsem školu a všechny formy autority. Měl jsem ještě daleko k tomu, postavit se proti, ale šlval mě postup ostatních děcek, který viděl a mjel ty každodenní sračky, tak zatraceně normální! A věděl jsem, že musím udělat "něco", co mě udrží sebeúctu, pomůže vybočit a zkusit změnit daný stav věcí, jak to jen půjde.

Doufáš někdy v takovej rozsah? Na co se zaměřuješ v tvé distribuci a zároveň jaký jsou podmínky v oblasti, na kterou vsázíš?

Active není tak velká, když srovnáš podle opravdového "obchodu" a postavíš je např. vedle AK PRESS nebo SUMA Wholefoods. Ale jasně, na D.I.Y./Punk neprofitní distribuci vypadáme "velice". Ale celech šest let byl můj stánek na koncertech vedle jiných úplně trpasličí.

Úmyslem bylo pokusit se sblížit punky / lidi, kteří se zajímají jenom o zboží a muziku, s myšlenkami a propagandou, kterou můžou najít v časopisech a knihách. Původně jsem začal prodávat nahrávky, pouze abych nalákal apatické punkery do svého stánku (a protože rychle se prodávající tituly a trika umožňují prodávat knížky levněji). Potom jsem už přestal brát věci jenom kvůli udržení pozornosti "děcek"

Active se zaměřuje na poskytování informací, které lidem umožní sebezdělat se, a které by normálně těžko sháněli kvůli ceně nebo nedosažitelnosti. Máme na skladě knížky, časopisy, letáky, brožury, desky, kazety, CD's, plakáty, trika, v podstatě všechno, co je anarchistický nebo přiměřeně radikálně revoluční.

Myslíš si, že distribuce do obchodů je proti podstatě nezávislé distribuční sítě? Jak dostíhneš lidi, kteří nechoděj pravidelně na koncerty a nekupují přímo ze stánku?

"Co je D.I.Y.?" je základ tvoji otázky, a já, kmotr anglické D.I.Y., ti to povím... hele, například když si někdo vydá nahrávku úplně vlastním nákladem a nabídne ji do obchodu s dohodnutou cenou, se kterou jsou oba spokojeni, potom nevidím nikde problém. Samozřejmě, že pokud není obchod součástí sítě ani nepatří nikomu ze scény, přichází v úvahu částečné znehodnocení, ale ne úplně. Ideální pro D.I.Y. kulturu je, pokud "produkt" zůstane uvnitř distribuční sítě a dostane se k "zákazníkovi" (omlouvám se za kapitalistickou terminologii). Ale není možné se spolehnout se zaplacením jenom na D.I.Y. scénu (pro nedostatečnou rychlost). Vzhledem k cenám výroby a produktů snad vydavatelství může vynuceně prodávat i do ne D.I.Y. distribuce/obchodů kvůli přežití. Vždycky je možné, aby se kapela / vydavatelství chovaly k D.I.Y. přátelsky a podpořily podzemní scénu prodejem materiálu levněji do D.I.Y. distra a aby užíly výzvu "NEPLAŤ VÍC" než je uvedená cena..

"Hledání širšího publika" je ohraný klíš, velice často používané pro mluvení počínů jako podepsání s EMI nebo "dostání" se na "Top Of The Pops" (anglický TV program). Podle toho, co jsem zatím viděl, existuje ještě pár jiných věcí, který se daj udělat pro vylepšení

punkový scény, je tady taky docela dost příležitostí pro D.I.Y. scénu, aby byla o trochu nápaditější a představitější, než jen zřizování prodejních stánků a nahrávání demo snímků při koncertech s širším publikem. Děláme prostě zásilkový prodej a dodáváme jenom do zpřátelenejch/radikálních krámků.

Myslím si také, že mnohem víc se dá udělat, když se budeme zaměřovat na lidi, který jsou "naladěni na příjem". To neznamená pouze přesvědčovat třeba stávkující a jim podobné, kteří už určitou formou protestují, ale také rozšiřovat informace s revoluční perspektivou takovými kanály, jako jsou kina, kde byli k vidění takové filmy jako "Ve jménu otce" nebo "Poslední Mohykán" o boji původních amerických obyvatel.

Svobodný magazín, jako Profane Existence, jsou vynikajícím prostředkem, jak předávat myšlenky. P.E. je možná pro normální lidi trochu moc strašlivě punková, ale pro mnoho lidí je to právě to pravý. Rozhodující je, a mnoho lidí se na to dalo nacytat, nepovažovat punk/DIY/anarchismus za něco, co by mělo změnit všechno za noc nebo za pár roků, přestože o to tolik usilujeme. Já sem nikdy nedoporučoval obracet se do "společnosti", realistickej pohled a radikální politika ti historicky dává smysl a perspektivu opravdového výsledku.

Máš velice specifický postoj v debatě okolo CD. Co si myslíš o lidech, kteří vyhrožují bojkotem DIY distributorů, kteří mají v nabídce CD?

CD jsou zlodějina, o tom není žádných pochyb, dokonce i v Americe, kde jsou oproti Evropě za polovinu.

Byly natlačeny spotřební veřejnosti jako nový produkt, který musí a taky z nás vytáhne spoustu peněz. Pokolikáté už!

Ale musím říci toto: CD jsou perfektní pro reprodukci zvuku a mají mnoho ekonomických předností před vinylem vzhledem k 80 minutové délce. Neexistuje důvod, proč D.I.Y. punks neměli vydávat CD tak, jak to dělají s vinylem. Mně se zdá CD o mnoho lepší v tom, že vydrží navždy. V něčem obdivuju ty, kteří bojkotují CD, někdy mám rád extremisty "mimo hnutí", protože tě udržují na pochybách a myslícho!, ale upřímně, jejich argumenty jsou krátkozraký a taky možná reprezentují zoufalé toužící závisláky na vinyly, kteří už vidí, jak vysychají jejich dávky.

Považuješ za důležité střídání punku s nepunkovejma záležitostma? Slyšels někdy o tom, že by se někdy nějaká nepunková politická scéna zastávala přínosu punk-aktivistů?

To ne, ale měl jsem takovou nejednodušší odpověď pro ty, co napadali "punkový" anarchismus jako elitářský a "odcizující masám", a to, že to prostě nebylo nic pro mně. Navíc mnoho z těch aktivistů, kteří kritizují punk současnosti, byli dřív taky hippies nebo punx. Naštěstí to ale není pro Active Distribution žádný velký problém, protože se nezaměřujeme speciálně na punk produkty. Jsme anarchističtí a až potom punkáči.

Co si myslíš o přínosu punku pro všechna ostatní revoluční hnutí, nebo to je jenom další únavná móda opakující prázdné rebelské fráze?

Punk zplozil anarchopunk a to v Anglii obrovsky pozdvihlo zájem a členstvo v revolučních hnutích.

Mnoho z těch, kteří se dneska zajímají už jen nahodile, ale stále se považují za aktivisty, začínali na začátku 80-tých let politického punku. Zrovna tak existuje velký množství těch, kteří akorát vykřikují hesla bez toho, aby si je pořádně vysvětlili. Proto si musíme dát pozor na chatrnost v našem hnutí, zrovna tak jako si všímáme slabosti, na který útočíme.

Punková scéna je neustále užitečná přímo prostřednictvím benefičních vystoupení, nahrávek, protlačování těch správných "váčiček" do muzikálních médií a neustálým přitahováním mladé krve do scény. "Yes Sir, I Will" a "Have a Nice Day" od Crass o tom vypovídají naprosto perfektně. Punk mě několikrát udržel od toho, abych se vrhnul ze skály a doufám, že takhle pomohl mnoha dalším.

Jsi jeden z té "starší" punkové generace. Necitíš někdy, že se ti nový směr, kam se punk vyvíjí, už odcluzuje? Co tě ještě udržuje aktivním, když tolik kámošů odchází ze scény?

Ó, jak ohleduplně položená otázka! Máš pravdu, jako "starýmu dědkovi" se mě zdá vystoupení často dost depresivní. Třeba zrovna tady sem se šel kouknout do ABC NO RIO a málem jsem odešel kvůli "tancování pankáčů". Je to úplně to samý jako v Anglii na velkých koncertech, kde všechny mladý děcka považují za největší pohodu skákat z podla na hlavy lidí!! STAGE DIVING - to je taková debilita. S láskou vzpomínám na

starý vystoupení S.L.F., The Damned, U.K. Subs..., kdy jsme skákali dokola jako šílení a dělali úplně všechno, kromě vrážení do lidí. Samozřejmě, že to bylo fyzicky, ale ne násilnický, když někdo spadnul, byl hnedka zvednutý. Líbí se mě "přiblížený poskakování", ale nikdy ne "macho dancing". Jak to řekl jsem Mushroom Attack ke všemu mě ještě málokterý zvuk dokáže nadchnout. Vypadá to, že tisíce pankáčů zoufale odhaluje svoji individualitu a rebelii napodobováním Discharge.

Jdi skutečně tou svojí cestou!

Pořád ještě tady jsou nějaký lidé, kteří vědí o co jde, kapelky, který sice podle mě zněj nudně, ale mají opravdový postoje. Doufám, že objevím nějaký nový kapely, který mě obrátí - počítám, že takovou kapelou je třeba Schwartzeneggar, který pro mě začíná být pořádně "horší". Z větší části ale poslouchám moje starý kazety ze začátku 80. let.

Abych pravdu řekl, to co mě skutečně udržuje aktivním, je kombinace úcty k sobě samému, lásky a nenávisti. Jasně, lidi se začali vytrácet. Bolelo to, když se Suzi začala vzdávat věcí, o které jsme se dělali a které pro nás měli hodnotu. Opuštěla Active v roce 91. Ale stejně je tady ještě dost lidí s náma, a i kdyby ne, já si z toho hlavu dělat nebudu. Můj anarchismus pochází z individuality. Zůstanu sám sebou, přežiju.

Změnili se, po přestěhování do Londýna, po tebe perspektivy radikálních aktivit a připadá ti, že velkoměsto napomáhá k rozšíření okruhu působnosti?

Se stěhování do Londýna jsem se moc nerozpakoval, protože jsem ztrácel stopováním na cestách za poslední léta hodně času. Ale život tady samozřejmě taky přináší pár věcí, který jsou pro Londýn v anglickém měřítku zvláštnosti. Squatting byl tím prvním a nejménějším rozdílem, ačkoliv jsem o squattech věděl a navštívil jsem je předtím (existují v menším měřítku i mimo Londýn). To nepoznáš, dokud neuděláš ten skok od normálního nájemníka k využití obsazeného domu opravdu podle tvých představ, bez zásad "kultury okrádání".

Londýn je samozřejmě svými možnostmi unikátní taky po všechny návštěvníky. Potkal jsem tady spousty lidí mojí krevní skupiny, různých typků, pankáčů atd. z celého světa a vypadá to prostě tak, že musíš Londýnem projít ať už jedeš kamkoli, na jakýkoli místo, o kterém nikdo v životě neslyšel - například Swanser.

To ti dává jedinečnou šanci slyšet o událostech a situacích přímo z první ruky od lidí, kteří je zažili. Možnost pro to, být víc aktivní je ve městě jako je Londýn jedinečná a musí tě nadchnout. Pořád se tady něco mění a děje, jako demonstrace nebo setkání, nebo nějaký ty tajný akce, ke kterým se dá v Londýně najít dost a dost "rozumnejch" terců. Problém je jenom v tom, že průsery, do kterých se tady můžeš dostat jsou taky o mnoho surovoji. Takže jestli mě Londýn opravdu změnil, jak mě varovali moji kamarádi, potom mě udělal tvrdším, míň tolerantním a teď je pro mě mnohem jednodušší najít motivaci v nenávisti než v lásce. Městské pojetí nás zbavuje kontaktu se životem a přírodou a napomáhá kapitalistickému systému rozdělit nás, a není to tak složité nechat se převálcovat nestvůrnosti města a celou tou koncentrovanou lidskou bídou - ale, ale, ale - co tady takhle brečím, takovýhle věci bych měl říkat někde do Blastu.

Prakticky pobyt v Londýně znamená, že Active je teď daleko lépe umístěn na to, aby se mohla dobře postarat skrz velkoobchod o distribuci kamkoliv a zároveň převzít všechny ty věci, co nám sem lidi vozej z jiných míst. V mé kanceláři se občas cítím jako v úplněm síledu pavučiny anarcho-punkové distribuce - máme celkem fór.

V minulé otázce se zmiňuješ o motivaci láskou. Můžeš, prosím tě, upřesnit, jaký vidíš hlavní rozdíl mezi motivací vztekem či nenávistí k nepříteli? Řekl bych, že oboje, motivace láskou a motivace vztekem/nenávistí, mě udržuje v boji, ale kdybych jenom nenáviděl, už bych se asi dávno oddělal (nebo spíš někoho jiného a byl teď za mřížema).

V mém životě bylo pár momentů, kdy se mi zdálo, že to, co jsem právě prožil, byla čistá anarchie. Stav harmonie, kdy všechny, se kterými jsem byl, spojovala nechtivost nebo sobectví, ale radost a vzájemný prospěch v boji o přežití. Může to znít "hipicky", ale je to jedna z duchovních věcí, díky které věřím, že existuje pozitivní alternativa ke všem těmhle sráčkám a ne jenom negativní volba. Když jseš poháněn a motivován jen nenávistí, je mnohem těžší držet se hranice, kdy jsou revoluční činy ještě eticky. To je psychóza "Velkého muže se zbrani", kdy některé revoluční činy nejsou nic

víc, než Pol Potovská noční můra. Nejsem pro křesťanské "miluj svého nepřítele", ale je nutný si uvědomit, že člověk z jakékoli třídy je schopen změny. Vždyť Kropotkin se narodil jako šlechtic!

Uvažoval jsi někdy o tom, dělat Active jako práci "na plně úvazek"?

Active pravděpodobně změní jméno na Re-Active. Jo, přemejšším dělat to "na plně úvazek", hlavně proto, že teď mi to zabírá moc času. Bylo by fakt hrozně pěkný nemuset pracovat pro zasnážený šéfy, ale nechci se žít (jakkoli jednoduše) z výdělků na věcech, v který věřím. Ideální propaganda je pro pokrok, ne pro profit. Často to dokazuje to, že lidi, kteří žijí z jejich alternativního byznysu, si těžko udržují správný postoj k byznysu a penězům. Jakkoli se snaží, může se jim to povést, ale je to něco, co nechci dělat.

Co si myslíš o názorech, že anarchistická radikální

Neptej se autorit

propaganda je příliš drsná a nepřijatelná pro "širokou veřejnost"? To samý by se dalo říct o tak vyhraněných materiálech jako Profane Existence nebo Class War. Při tvých zkušenostech s radikální propagandou, jaký jsou nejlepší příklady materiálů se kterými jsi se setkal a který by překonal tuhle bariéru?

Já věřím, že bychom měli útočit na všechny fronty, jak je to jenom možný. Historie ukazuje, že jen vyjimečně může něco změnit jen jedna metoda. Mně se můžou zdát velký demonstrace nudný a jako ztráta času a pro jiný můžou být svěly a inspirující. Mně může nadchnout něco, co je "drsný" a "nepřijatelný".

Myslím si, že skvělou cestou, jak "dostat myšlenky dál", jsou knihy jako Osvobození: Tin Tinova revoluční dobrodružství. Je to komický, veselý, přístupný a plný fantazie. "Děčka", který by si nikdy nekoupily Malatestu nebo Chomského, tohle berou, protože je to sranda. Poulíčnická propaganda musí být zajímavá, měla by být jasná myšlenka, ale neměla by "kázat" jako propaganda Socialist Workers Party - lidi si to musejí být schopný nechat si to projít hlavou.

Anarchisti nejsou svázáni bojem za svoje cíle volební cestou, musíme využít všech prostředků, který máme, s představitostí.

Nedávno jsi měl možnost navštívit na pár týdnů Státy. Jsou nějaký základní rozdíly mezi radikální scénou v Británii a USA? Jsou taky nějaký překvapivý podobenství?

Jó, Spojený státy jsou zatracený velký. Radikální scéna vypadá dost podobně. Máte tam ty samý chlastem nasáklý trosky jako u nás, máte bezcílný vnitřně-revoluční neshody jako my, máte starý intelektuály vydávající časopisy spíš pro svoje uspokojení, než kvůli pro-

pagandě, a máte taky nějaký ty dobrý, našťavaný a tvrdě pracující anarchisty. Hele, Amerika je velká, ale tohle je malej svět.

Jseš dost přísný, co se týče otázky cigaret a alkoholu. Je to právě to, co tě přeneslo přes ty roky? Existuje něco jako "rekreační užívání drog"?

Já jsem kouřil, když mi bylo 14/15 a taky jsem trochu pil. Skončil jsem s tím, když jsem dospěl ke své identitě a politice. Přesně si vzpomínám, jak jsem chtěl utíkat z hodin chemie, abych si dal cigáro místo abych získával svoji svobodu, takže jsem s tím přestal. Chci kontrolovat sám sebe, nechci, aby si se mnou mohl někdo nebo něco dělat, co chce. To znamená ani drogy, ani alkohol a nikotin. To jsou agenti "sociální kontroly", stanovují "sociální" chování lidí a financují stát. Nechci se schovávat před životem za zeď drogového opojení. Či být chopnej vidět a myslet čistě a jednat rychle a tvrdě, když přijde čas a vytuhlý vozralý kretén mi budou akorát stát v cestě. Vopravdu mě sere, když vidím všechny ty peníze, čas a energii, který naše už tak slabý hnutí plytvá na to, aby si huntovaly těla a mozky. Problémy, který vopilecký punx způsobují na D.I.Y. koncertech, jsou jedním z hlavních důvodů, proč tolik lidí opouští živou punkovou scénu.

Kdyby takhle společnost nebyla tak zkrvená, kdyby lidi nabýli tak nestáli a slabí, tak bych byl šťastnej z "rekreačního užívání drog" jako to dělali Indiáni a domorodý obyvatelstvo Austrálie, Afriky atd. Ale teď není čas ani důvod, abychom se ničily. Fuck straight-edge.

Active Distribution bylo vždycky spojený s mnoha benefičními projekty, jaký jsou teď nějaký projekty? Podle čeho vybíráte případy, se kterými pomáháte?

Po benefičních tričkách OH-TOH-KIN (na podporu amerických Indiánů) budem teď dělat benefiční trička pro Zapatisty a taky máme benefiční trička pro Contraflow, skvěleí nověj časák Infošopa 56A v Londýně. Také distribuujeme letáky a přispíváme všem skupinám, že dělají dobrou práci, kterou podporujeme. Snažím se pomoci těm, kteří nemají jinou možnost příjmu a tam nejbližším našim srdcím a myšlenkám.

Pracují v Active ještě jiný lidi. Jestli jo, jaká je jejich činnost?

Rád bych si myslel, že všichni ti, kterým dávám myšlenky ve formě knih, nahrávek atd., kdo potom dál rozšiřují tyto ideje nebo z nich vycházejí jejich akce, ti všichni patří k Active. Protože já nechci, aby to byla jenom distribuce, ale víc síly a myšlenek.

Jsou samozřejmě lidi, kteří Active pomáhají nebo pomáhali. Cat a Steve strávili moře hodin na vydání katalogu. Cat se mi taky snaží pomoci s poštu a účtama. Potom je tu "stálá skupina" lidí jako Dean, Jean, Pat a Ted atd., kteří pomáhají s koncerty a festivaly. Ted říká, že to dělá jenom proto, aby měl zadarmo koncert a pivo. Vím, že je toho skutečně schopnej!!! Když vidím, jak se z toho stává listina díků, musím vzpomenout Jena ze Sunrise T-shirt, Ramba z A.K. DISTRIBUTION a Johna z Allied, který více než splnil svoje povinnosti, aby zachránil Active... je to taky jejich zásluha. Abych to dořekl, Active je z 90% mojí práci a odpovědností a jsem za to rád. Když chcete v něčem udělat zmatek a bordel, udělejte to sami!

Co děláš pro boj se sexuální nerovností uvnitř anarcho-punkové scény. Co by podle tebe bylo potřeba a mělo by se udělat, abysme pomohli ženám se víc aktivizovat v punkový scéně?

Active mělo vždycky tendenci preferovat věci vydávané ženama a to začalo s mužsko-ženskou spoluprací. Myslím si, že punx a anarchisty by ideálně měli být proti separaci, ale někdy si nemůžu pomoci a musím se stydět za to, jak se chovají některý chlapi v "naší" scéně, zejména na koncertech...

Punk má dlouhou historii co se týče skvělejších aktivních žen od Beki Bondage, The Slits, Killjoys, Poly Styrene, Eve Libertine, a žádná z nich nepotřebovala "pomoc" od mužů, aby se aktivizovaly.

Máš nějaký praktický rady pro lidi, který by chtěli rozjet vlastní distribuci?

Dělejte to od srdce, poriďte si účetní knihu a používejte ji, buďte poctiví a otevírejte k lidem kolem vás a taktéž přistupujte k placení pohledávek, a především si uvědomte, proč tu distribuci vlastně chcete dělat.

Active Distribution / BM Active / London WC1N3XX / England

V OČEKÁVÁNÍ NAQOYQATSI..

Pouštní stezka

Godfreye Reggia

Godfrey Reggio je režisérem dvou vizionářských filmů vyjevujících přírodu a dopad moderní civilizace na přírodní svět. V současné době připravuje třetí v pořadí.

/interview z časopisu FIFTH ESTATE - léto '94/

Po Powaqqatsi, druhého filmu zamýšlené "Qatsi" trilogie (názvy pochází z jazyka Hopi) uvedeného roku 1988 nebylo o režiséru Godfrey Reggiově moc slyšet. Touto trilogií, pojatou jako smyslová freska, popisující globální životní styly v pozdním dvacátém století, se Reggio snaží dynamicky vyprovokovat k meditaci o ničivosti, která je zažitá v masové společnosti, založené na technologii. Ale narozdíl od široké pochvaly, které se dostalo jeho prvnímu filmu, Koyaanisqatsi, (nejpůsobivější film v univerzitních půjčovnách v osmdesátých letech), Powaqqatsi vyvolalo mnohem méně nadšení během limitovaného divadelního uvedení. Nepochybně byli zklamáni ti, kteří očekávali stylistickou reprízu kinestetického shonu z Koyaanisqatsi, kteří nebyli schopni přizpůsobit své metabolismy více meditativním "jižním" rytmům z Powaqqatsi a formě méně jasné a rozmanitější ve svém významu. Z Reggia pohledu, "... svět, na který jsem se pokoušel dívat v Powaqqatsi byl mnohem poetičtější. Byl to svět pomalosti, svět v podstatě rukodělné tvořivosti. Koyaanisqatsi byl pro mě šibolet (prubiřský kámen), Powaqqatsi byla spíše dlouhou básní."

Polemičtější útok na tento film vzešel od těch, kteří pochopili Powaqqatsi tak, že se v něm víceméně "bedivě zabaluje bída" tvrdíce, že Reggiově velebení "rukodělné tvořivosti", která se stále provozuje v některých komunitách Třetího světa, jen pěstuje ten druh postoje, který by omezoval technický pokrok nezbytný k pozvednutí těchto komunit z biedy.

Pro Reggia jsou to právě takzvaná "technologická zlepšení", která nás z velké části zbídačují důsledkem své pravé odlidšťující podstaty, nepostihnutelného rozsahu a závislosti, kterou plodí, a environmentálního dopadu jejich rozvoje a používání. Reggio má pocit, že jeho kritici nevnímají zásadní rozdíl mezi "žitím jednoduše" a "bídou".

Přes šest let odmítal Reggio četné nabídky vést projekty jiných lidí, rozhodnut vložít svou energii do průzkumu a dramaturgického rozvíjení závěrečného a pravděpodobně nejambicióznějšího z Qatsi filmů, Naqoyqatsi, což v Hopi znamená "válečný život", nebo "válka jako způsob života".

Hodně svého času také strávil sháněním peněz na tento projekt. Koyaanisqatsi zabral celkem sedm let, o Naqoyqatsi si můžeme být jisti přinejmenším to, že jeho tvůrce má dostatek trpělivosti a vytrvalosti dovést ho až do konce.

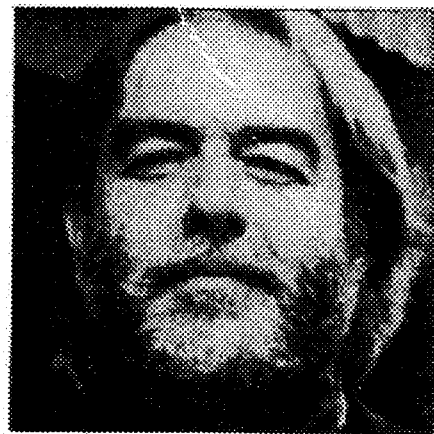
Rozhovor s G.R. byl pořízen v červenci 1993 na Harvardské univerzitě.

Fifth Estate - Řekl jste, že vidíte problémem životního prostředí jako falešný. Soudím, že se na to díváte pouze jako na další důsledek katastrofy technologicky zakotvených životních stylů, do kterých jsme chyceni. Ale dívám se, proč dáváte vinu technologii, ne lidské hrabivosti, soukromému zájmu a touze po moci, která jako motor pohání bestii?

Godfrey Reggio - Myslím, že my nepoužíváme technologii, my žijeme technologií, což je pro mě zásadní rozdíl. Není to účinek technologie na společnost, spíše to, že všechno je situováno v technologii, stává se to hostitelem. Myslím si, že problémy, které máme, hrabivost, moc, chtivost, všechny ty takzvané hříchy lidstva, s námi vždycky budou, být lidský je být slabý.

Problémy, které máme dnes, jsou fundamentálně nelidské a my je stále vidíme skrze staré kategorie lidské analýzy. Nezdá se mi, že bychom už dospěli k nějaké analýze povahy technického univerza ve kterém žijeme.

Hlavně, myslím si, ten problém tkví v rozsahu, hustotě a mase, spíše než v individuální nenasytosti a moci. Proto jsem se zaměřil na ekologické hnutí. Mnoho lidí cítí skutečný problém v tom, že ničíme životní prostředí. O tom se nelze přit, ale zdroj toho neutišíme tím, že zastavíme znečišťování způsobované fosilními palivy ajadernou energií. Máme na to technologii, ale k čemu by to bylo? Nezměnilo by to možnost pro vytváření svého vlastního života, smysluplného způsobu života. Jen by to bylo pro nás méně znečišťující.

Godfrey Reggio

Nezměnilo by to povahu masové společnosti, jen by ji to garantovalo.

F.E. - Nemyslíte, že se musí udát nějaká alchymie srdce, aby zasáhla dál než jen rozmontování technologického aparátu?

G.R. - Myslím, že otázka je vždy matkou odpovědi. Když se jen díváme dovnitř sebe samých, na to co je špatné, myslím, že nám uniká základní fenomén technologické entity, která je autonomní ve své přítomnosti. Když je něco autonomní, má to vlastní imperativ, vlastní determinismus, vlastní směr. Cítíme, že můžeme řídit tenhle svět s dobrými úmysly. Nechci zkoumat ničí záměry, ale protože nerozumíme podstatě fenoménu, stále přicházíme s lidskými odpověďmi na otázky, které jsou ve své podstatě ne-lidské v tomto bodě.

Svět, ve kterém žijeme, není přirozené lidské prostředí (habitat), je to místo projektované pro stroje. Má logiku a etiku stroje a nemá nic společného s tím, co je dobré nebo špatné pro lidské bytosti. Musíte zúžit škálu, ve které žijeme, abyste získali možnost vyjádřit něco lidského a být schopni to stvořit. Neříkám, že neexistuje život v trhlínách, že dnes není možné být lidskou bytostí, ale nikdy bych nepokládal za samozřejmé, že narozen jako člověk, budu mít lidský život.

Tvrdit tohle by vyřadilo možnost zápasit za nalezení dnešní lidskosti.

F.E. - Naznačil jste, že možnosti změny by mohly existovat jen v nějaké disfunkci. Mělo by být tedy cílem žít disfunkci, a jak by se to dělalo z uměleckého hlediska?

G.R. - Nevím, jestli mám dobrý pocit z živení disfunkce, protože to bude působit nakonec na nás na všechny. Už trpíme tak hrozně, že přidat ještě více utrpení by bylo téměř nesnesitelné, a já si nějak zvlášť nemyslím, že když jsou lidé postihnuti nějakou velkou krizí, že to nutně znamená, že přijde změna k lepšímu. To, co říkám je, že přirozená vlastnost techniky, čím je v masovém měřítku, je neustálý havarijný stav, což znamená, že musí být neustále opravy.

Žijeme ve společnosti, která je endemicky nejistá. Je nemožné ji udělat bezpečnou, a žijeme v iluzi, že je bezpečná, protože nevíme, co nás ovlivňuje.

Zdá se mi nadějně, že čím více

a neomezeně se technologie rozvíjí, je větší možnost vážné disfunkce, protože bod, na který se všechno soustředí, je více a více centralizován. Když se objeví disfunkce na úrovni, která je historicky bezprecedenční, což se podle mě už děje, zažijeme události, které budou svědčit o tom, jak je naše autonomní technologie mimo kontrolu. Pokud tohle nastane, pokud tu bude permanentní zvrat ve věcech jako je voda, vzduch, základní věci, které potřebujeme k udržení života, pak budeme nuceni udělat systémové změny, jen abychom přežili.

F. E. - Mluvil jste o tom, že je potřebné pro lidi, aby shromáždili sílu prolomit šablony a rutinu svých životů, ale část té nesnáze je, že mnoho lidí nevnímá sebe jako uvízlé ve vzorcích chování, nebo že je to nutně škodlivé. Například, četl jsem statistiku, že průměrný člověk na Západě stráví celkem osm let svého života před televizí. Myslím, že kdyby lidi v sobě obsáhli tuhle statistiku, věci by mohly být jinak, ale nemyslím si, že by lidi měli často schopnost udělat krok mimo sebe sama, aby to rozpoznali.

G.R. - V tom to je. Požaduje se po nás, abychom viděli dále, než kam právě teď dosahuje lidská kapacita (chápaní). Není to lidský problém, je to technologický problém. Bohužel, abychom ho vyřešili, potřebujeme technologickou odpověď. Zatímco tohle je v našich možnostech, lidská nenasycenost a moc eliminují možnost to udělat. Oni by mohli vyrobit auto, které neznečišťuje, energii dostupnou za velmi nízké ceny a malého znečištění, ale neudělají to, protože to nemůžou změřit. Nemůžou na to nalepit cenovku, nemůžou z toho udělat zboží. I kdybychom vyřešili ten problém z hlediska znečištění, jak už jsem řekl předtím, myslím, že by to neudělalo nic pro vyřešení většího problému - lidské pustiny, ve které musí žít duše díky masové společnosti.

F.E. - Mluvme o Naqoqatsi. Víím, že sháníte několik let peníze, aby se to rozjelo. Jak se během té doby vyvinulo pojetí Naqoqatsi, zejména ve světle vámi vyjádřeného záměru větší dostupnosti?

G.R. - Snažím se brát všechny věci, které jsme se já, Philip Glass, Miroslav Janik a všichni, kteří pracují na těch filmech, naučili, a včlenit je do tohoto filmu. V Naqoqatsi budu mít tři filmy v jednom. Když říkám tři filmy, znamená to, že v tom budou tři kompletní emocionální zážitky, sdružené dohromady v jeden totální emocionální zážitek. Zjišťujíc, že procházení stovkou minut neverbálního filmu je pro diváky příliš těžko stravitelné, zdá se mi to ne jako kompromis, ale jako cesta, stezka, odlišná od druhých dvou filmů trilogie, přístup, který dovolí větší schůdnost.

Jsem záměrně opatrný v těch druhých dvou filmech, jako student své vlastní zdatnosti se snažím nebyť moc bizarní. Chtěl jsem být vlastně konzervativní, ne v politickém slova smyslu, ale ve varovném

významu, nezajít příliš daleko, protože forma tam už je, láme to očekávání diváků.

V případě Naqoqatsi, to bude mít pět částí, tři filmy s prologem a epilogem. Pracoval jsem ve svém životě už tak dlouho na jiných filmech, že se cítím připraven si troufnout mnohem víc v tomhle. Vzali jsme si za dramatické ohnisko slovo "extrém". První film bude o extrémním štěstí.

Vzhledem k tomu, že námětem je globalizace planety, globální vesnice, další otočení se kolem stromu v Qatsi trilogii. Celé se to zaměřilo na technologický svět. První film bude o zaslíbené zemi, technologickém štěstí, dobrém životě, příslibu do budoucna. Všechno, co se na nás dívá z háčku, který je nám nabízen, abychom byli oblouděni na racionální úrovni do tohoto světa. Takže, první film bude mimořádným štěstím až k tomu bodu, kde, jak doufám to bude nutit diváka vyrazit ze sebe výkřik!

Druhý film bude kompletní protiklad. Vykresluje extrémní cenu, kterou platíme za honbu za štěstím. Ačkoliv publikum to nebude vědět, pro moji pracovní skupinu, v dramatické struktuře a jako zkušební kámen, byl první film označen "Jeden svět, jedna cesta, totální štěstí". Druhý film se nazývá "Všichni společně, všichni v jednom okamžiku, cena kterou platíme". Bude tam vidět Země jako předmět, a jakou cenou za něj platíme. Bude se dívat na uznávanou agresi a násilí proti veškerému životu, totální válku, cestu za hranice války na bitevním poli. Bude se dívat na lidský habitat v pustině, jak žijeme s hovnem tím způsobem, že nás vcucává do stoky, kterou jsme stvořili.

Třetí z těch tří filmů v jednom se nazývá "Uplynulé, aneb vidění současnosti z pohledu minulosti".

Dramatickým ohniskem je beznaděj, snaží se všitipit pocit úplné beznaděje tohoto světa, takže v epilogu, mohu představit, to bude docela výzva, "Burcuující nadějí". Když člověk ví, že něco nebude fungovat, a neztrácí čas snažením uvést to do chodu,

pozvedává se tím do postoje, ve kterém už je nějaká naděje na něco, co bude fungovat. Chci prezentovat "Burcuující nadějí" jako extrémní polohu. Beru jedinečnou lidskou událost, dívám se, jak se zběhne, a účasten toho zážitku, bude mít divák možnost pocítit tu nadějí.

Nezmínil jsem se o prologu, což bude poetická nanosekunda, jestli můžu použít tohle slovo. Sekunda se skládá z miliardy nanosekund, má to ukázat, jak všechno existuje v tomto technologickém světě. V prologu zpětně přehlednu celou lidskou historii téměř jako svaté karty.

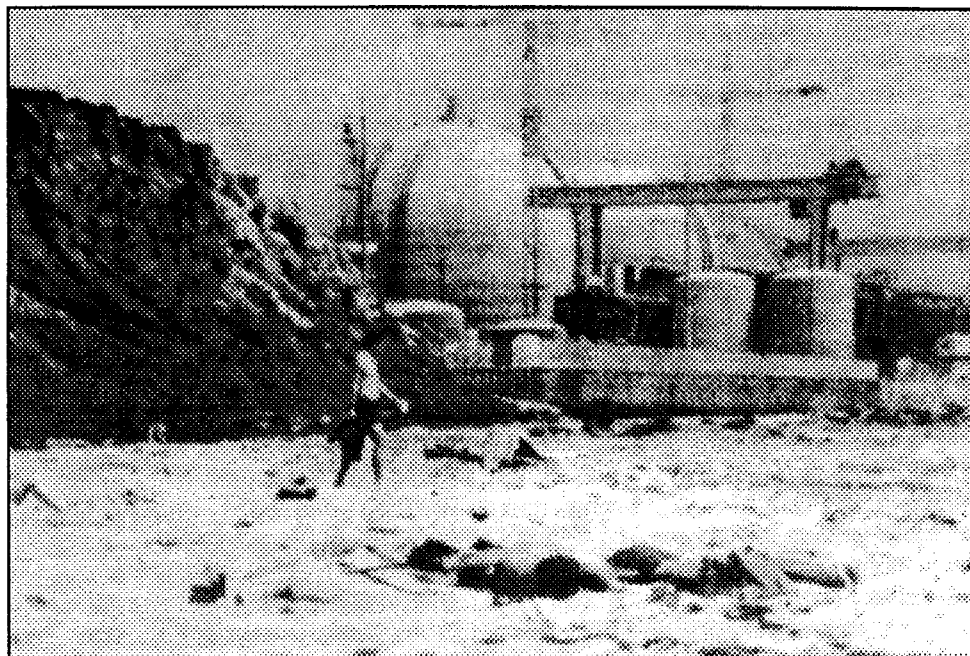
Pokusím se dívat na historii dřív než vešla do technologického věku, vnímat to v malbách. Ukážu to ve velmi rychlém, téměř kaleidoskopickém stylu, film tedy bude začínat kvapným říčením se, téměř jako v tunelu. Pak se vyjeví slovo Naqoqatsi.

Takže se na tuhle práci jenom třesu. Myslím, že celá moje pracovní skupina je tím tak zanícená, jak jen může být.

F.E. - Je ve světle vašeho průzkumu nějaký způsob jak definovat podstatu výzvy, kterou by měl každý z nás přijmout?

G.R. - Myslím, že se po nás požaduje heroické chování, kvůli světu ve kterém žijeme. Rád bych si myslel a cítil, že máme schopnost být hrdinští. Tragédie je jedna z věcí, které motivují hrdinské chování, stejně jako velká láska nebo soucit. Žijeme v době, kdy můžeme být hrdinští, když chceme. Můžeme být jednotlivci - individualitami, a naši vlajkou je náš vlastní stín, místo nějakého národa, státu, korporace, nebo kusu technologie.

Pro mě je cesta k hrdinskému bytí cestou negace, pozitivní hodnotou negace, rozhodnutím porozumět tomu, že lidská svoboda je schopností říci ne technologické "nutnosti". Co potřebujeme, obrázně řečeno udělat, je jít do pouště a možná skutečně popřít tenhle způsob života, tak můžeme být otevření a vnímaví k něčemu jinému.

Bender kultura

Zabezpečení pastevců v Keni přichází prostřednictvím kooperace a vzájemné pomoci.

Tim Maloney z časopisu Squall navštívil africké kmeny, aby viděl, jak to vše funguje.

Samburuové a Turkanaové jsou kmeny, které žijí pár stovek mil severně od Turkana, blízko severokeňského Rift Valley jezera, kde byly v minulosti nalezeny lidské zkameněliny. Jsou nomádskými pastevcí se stády koz, ovčí a mnohdy i s pár velbloudy. Nomádští pastevcí byli druzí ve vývojovém řetězci lidského života - po lovcích/ sběračích, ale před usadlým zemědělstvím, industriálním věkem, počítačovou kulturou nebo DIY.

Vstupuji do vesnice Natiti, změní chatrčí na planině lemované vzdálenými kopci.

Chatrče jsou udělány z mladších stromků, které jsou ohnuty a oběma konci zapuštěny do země, pokryty blátem, místo dehtované látky. Akuwam Lochou sedí ve stínu takového bendera. Je tradiční zvěrolékařka. Stejně jako Lokorio Modoa, starý muž sedící naproti ní. Akuwam začíná, prostřednictvím tlumočnicka z kmene: "Jsme čistí pastevcí. Známe pouze péči o zvířata. Ale stále zůstáváme u našeho starého způsobu života. Jenže nedávno jsme byli přepadeni a přišli jsme o většinu zvířat."

Přepadení bylo provedeno sousedními kmeny a organizováno městskými gangy, které se těší politické ochraně. Kromě toho přišlo pět let sucha, nejdelší v živé paměti a drastické vyčerpání vhodné půdy. Více půdy, která nemá sklony vysokohorské půdy, kam by se Samburuové a Turkanaové během období sucha stěhovali, je teď chráněno a používáno pro pěstování obilí, krátkodobý profit výměnou za dlouhodobou erozi půdy. Nomádské pastevectví se vyvinulo jako jedinečný udržitelný způsob života v tomto neúrodném prostředí. Ale to závisí na tom, že nikdo nevládní půdu a na pružném užívání půdy tak, že různé typy vyprahlé a polovyprahlé půdy budou užívány různými skupinami ve vhodném období roku. Postoj Samburu

a Turkanaů vůči placení za služby uvnitř kmene je podobný s jejich postoji vůči vlastnictví půdy - považují to za hloupost. Zvěrolékaři nepřijímají žádné placení, jen poděkování. Vědomost je "dar od Boha", podle Lokorio Modoa: "Placení není dobré. Jestliže ošetřuji zvířata mého přítele nebo bratra, nepožaduji za to nic, protože vím, že když budu mít já problém, když já přijdu o svoje zvířata, pak mohu přijít k mému bratru a říci, prosím, potřebuji použít tvoje zvířata." Stáda mohou být snadno obnovena, když někdo poskytne přístup k zemi, která není vyprahlá. Co se nám může zdát idealistické, je praktickou strategií pro přežití.

Samburuský a Turkanaský bylinný veterinární systém stejně jako zdravotní péče o lidi je závislá na bylinách, které se nacházejí na určitých místech nebo jsou sesbírané v blízkých kopcích - DIY medicína. Opět, rozdělení vědomostí mezi Tukananskými a Samburuskými léčitelky, které tak přímo popírá západní myšlenky vlastnictví a

patentování léků. Jacob Wanyama pracuje v rámci Intermediate Technology Development Group (IT-DG) s tradičními léčitelky a místními školami a usiluje o to, aby se tyto vědomosti nestratily. "Jestliže nějaká osoba má vědomosti o určitých bylinách, ale drží to v tajnosti a neřekne to ostatním, nepomáhá pak komunitě a nakonec bude jediná, která přežije. Ale jestliže jsou vědomosti rozděleny, přežijou všichni. Když jsem sem přišel poprvé, ani jsem netušil, kolik vědomostí tyto lidé ovládají. A po šesti letech tady jsem si uvědomil, že mají mnohem více vědomostí než profesionální zvěrolékaři." Wanyama dodává, že mnohé horské léčivé byliny a stromy byly zničeny činností spojenou s pěstováním obilí, zatímco byliny z nížin byly zničeny suchem.

Při návratu do Nairobi potkávám na ulici před letištěm turkananskou ženu prodávající své kmenové korálky. Rozlézající se město zvoní umíráček pro mnoho předešlých udržitelných kultur. Od růstu Babylonu a usazeného zemědělství se rozšiřoval životní způsob od tradičních způsobů Turkanaů a Samburuů, pryč od kooperace a kolektivní podpory k narůstající konkurenci. To vede k znečištění, které je pravděpodobně odpovědné za abnormální sucha a ztracení hodnotné půdy, které po celém světě zbavují nomády lokalit, tak potřebných pro jejich přežití. Jsou to starodávné, zvláštní společnosti, jejichž moudrost je vzácná. Tak se stává, že návrat bender a tip na západ se kreje s radikálním znovu-nabýváním starých hodnot kooperace a kolektivní podpory - obrát časů nebo návrat nové vlny? návrat by mohl být příjemný.

ITDG a Oxfam pracují se Sambury a Turkanay na obnovení trvale udržitelného způsobu života, čelíce suchu a ztrátě půdy.

ENGLISH SUMMARY

The anarchist info magazine Autonomie has been in existence for 5 years. We are now bringing you the 20th issue. Though written in Czech, the articles are of international interest as they comprise of a mix between translated information and local issues.

This summary is included to give an overview of the contents and their focus of interest. If you find it interesting you'd better learn czech or write to:

Autonomie,
P.O. Box 223,
Praha 1, 11121 Czech Rep.

- pg.- 2 **Freedom is a constant challenge.** Written by a member of the Autonomie collective. This article could be considered polemic though it covers one of the currents of anarchist thoughts in Czech Rep.
- pg.- 4 **Free people and "Free elections"** is an article contemplating the recent czech parliamentary elections. It deals with the traditional dilemma whether to vote or not to vote. Deriving from the proposition that the most precious gifts of nature are free will and wisdom and that those who abandon these natural gifts, leaving others to make their decisions for them are rejecting the basis of life. The article gives no concrete answers, though states that if one decides to vote they shouldn't support major parties, as they only want to grab for power.
- pg.- 5 **Representative democracy** is a selection of passages from the book "Praha - Berlin - Paříž 1968" by the ecologist Ivan Dejmal, concerning the themes of representative democracy, parliamentary elections and freedom. I. Dejmal says: "western democracies simply can't answer the basic problems of the world, because politicians don't care for long term interests... they think primarily of gaining favor for the next elections." The author also comments on consumer lifestyle and damage of the natural environment etc. In conclusion he says, "we can only make the compromise of supporting representative democracy when we are absolutely certain it's the best of all evils. Our main task of today and the future is to search for good solutions."
- pg.- 6 **Police support neonazis.** Here is material worked out by anti-fascists. It is a detailed analysis of police actions towards both fascists and anti-fascists (anarchists) in the Czech Republic, presenting particular cases and making comparisons between them. The Czech police are often lax, and tolerant of rightist extremism. The Special Anti-extremist Police Squad openly declared that anarchists are more dangerous than fascists (in spite of the fourteen murders already committed by fascists). The last section of the article tells of a police raid (involving 70 police with guns and masks) against a concert of so called "extremists" which was coincidentally an anti-fascist benefit in the punk club Proplast.
- pg.- 7,8 **Repression of Autonomous Antifa** includes information concerning a current court case against 17 anti-fascist activists in Göttingen, Germany. The article also includes news of repression of the magazines Radikal and K.O.M.I.T.E.E.
- pg.- 9,10 **The Criminal Injustice Bill** is coming down on dissent in Britain... a translation from the american zine Shadow about the impact of the Bill on the alternative scene in Britain.
- pg.- 13 **A 30 Fairmile.** An original report from the camp in Fairmile blockading construction of the A 30 motorway.
- pg.- 14 **Street Party.** Another original report... straight from this year's biggest street party in London.
- pg.- 15,16 **Chaos Days 1995.** An account of punk havoc translated from Profane Existence about last year's Chaos Days in Hannover. Three independent reports written by different observers.
- pg.- 17 **Tofu Love Frogs.** About the band, their concert in the Prague squat Ladronka plus two translated lyrical texts from the CD "Rentamob".
- pg.- 18 **KINA.** An interview with the Italian punk band KINA, concerning the band, their releases, punk/anarcho/scene/squats and politics. Translation from polish anarcho zine Mat Parjadka.
- pg.- 19 **Mizbehaviour.** Translation from English zine Squall. Mizbehaviour are a women's group from the D.I.Y. rave scene.
- pg.- 20,21 **Techno Underground is one of the ways,** original interview with an unidentified individual from Circus Alien which is trying to start a D.I.Y. rave movement in the Czech Republic. Techno is czech's flavour of the month and has been taken over by money-makers and big business. Not for long, we hope! The interview covers the beginnings of Circus Alien, rave underground/overground and commercial, nomadism, drugs etc.
- pg.- 22,23 **L.E.T.S.** Explaining the basics of the L.E.T.S. systems, its function, applications, conveniences, and problems. Using as an example the Manchester L.E.T.S. system.
- pg.- 23,24 **Crystal Waterts.** Translation from the publication Diggers and Dreamers 1995 centring on the problems faced by Crystal Waters as an example of a large alternative community.
- pg.- 25 **Anti Capitalist Resistance Movement in Great Britain** Translation from the booklet Angry Brigade about the history of the anti capitalist struggle in G.B. (chartists, luddists, unions, communist party, 60's, anarchists, autonomous groups, Angry Brigade).
- pg.- 26,27 **Spanish Revolution 1936.** The dutch band The Ex published this stuff as a supplement to their EP The Spanish Revolution 1936.
- pg.- 28,29 **Russian anarchism in the 20th century.** From the polish anarcho zine Mat Parjadka - the title says it all.
- pg.- 30 **Project Metropolis.** A review of the famous futuristic film by Fritz Lang from 1925-26, a theme still relevant in the present.
- pg.- 31,32 **Hot Squats.** About three London squats, from the English homeless support magazine Big Issue.
- pg.- 33 **Federatie Kollektief Rampenplan** is the story of an anarchist travelling mobile kitchen from Holland which has been providing food at demonstrations, blockades, festivals etc. since 80's. Expressed here, are the opinions and attitudes of those who make it happen. Rampenplan has provided food during the blockade of the Temelin nuclear power plant construction last year and this year's Ecotopia in the Czech Republic.
- pg.- 34,35 **Active Distribution.** An interview with Profane Existence with a major character from A. D. about D.I.Y., politics, punk activists and Active Distribution itself.
- pg.- 36 **Desert path of Godfrey Reggio.** An interview with the well known film director translated from 5th Estate.
- pg.- 38 **Bender Culture** is about co-operation and mutual aid between nomadic tribes in Kenya. A great document Squall.

Co se to tam děje ?
 A šakra, silniční kontrola
 ..a já nemám řidičák !

Možná, že mě ještě nezmerčili
 Zaparkuju, zamknu dveře a schovám se pod matrací

SUREEEEEH

Jak dlouho tady to auto parkuje?
 Zavolám odťahovku !

To ... to auto se hejbe !

To by mě zajímalo, kam jedem ?

Zastavili jšmé !
 Voni mě odpojjuou !

VROOOOOOMP TWEETLE
 ROAR TWEETLE

?

SUREEEEEEE

CITY POLICE
 IMPOUNDING LOT No. 84

Zastavte to auto !
 Zavolejte hlídky !!!

ZIP

PAINTING
 BARVY A LAKY

SCREECH

PLUPITY PLOP
 FLUP FLURP

GLUB

A co tenhle, Clyde?
 Néé, hledáme blondátého hipíka ve světle šedé dodávce !!!